

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

14 MAART 1940 — No. 11

LOSSE NUMMERS 15 CENT

PALMPASCHEN

ZIE EN LEES: ONZE BALANS OVER EEN HALF JAAR OORLOG

Zoodra de rendierkudde door een trechtervormigen toegang binnen de groote omheining is geleid, begint zij wild in 't rond te jagen om 'n uitweg te zoeken. En pas na eenigen tijd komt zij tot rust en kunnen de Lappen het werk beginnen.

EEN RENDIER-SCHEIDING

bij de Lappen

Het verschil tusschen een rendier en een koe is, dat u een koe het weiland aanwijzen kunt, waar u wenscht, dat ze grazen zal, en dat een rendier zich geen steek van u aantrekt, en dag voor dag zelf uitmaakt, waar 't nu eens voor de afwisseling zal gaan grazen. En het verschil tusschen een Hollandschen polder en een Laplandsch hoog-plateau is, dat een polder één stuk malsch, overvloedig voer is, en dat in Lapland het mos met groot geduld en veel scherpzinnigheid over een groote oppervlakte tusschen rotsen en steenen uitgezocht en uitgekrabd moet worden.

En het verschil tusschen een Hollandschen boer en een rendier-Lap is, dat de veeboer zijn koeien laat grazen op het land, waar hij wenscht te wonen, en dat een Lap met z'n tentje woont op den berg, waar z'n rendieren een goeden dag verkiezen te grazen.

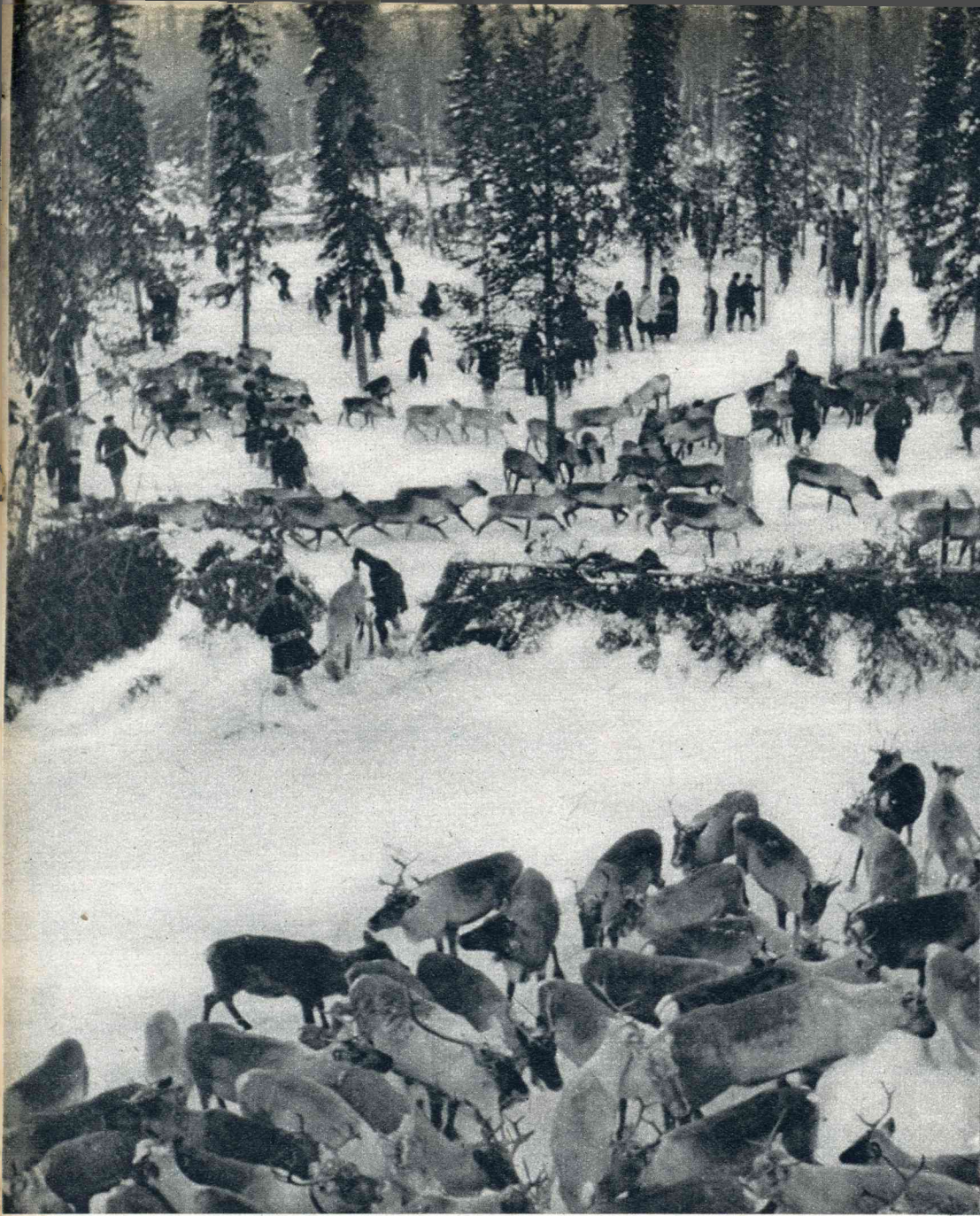
In den winter, ja, dan is het de comfortabelste tijd voor de rendier-Lappen: dan kunnen ze wonen in hun torfkota's, plaggenhutten, soms zelfs in dorpjes of kerspels bijeen. Dan prefereeren de rendieren de bosschen in de vlakten, waar ze den minsten last van de koude hebben, en waar onder de losse, fijne poedersneeuw het mos nog wel vandaan te krabben is. Maar dat duurt maar van Kerstmis tot Paschen. Want in het voorjaar smelt overdag de bovenlaag van de sneeuw om 's nachts tot een ijskorst te bevriezen.

Links: Per Labba kijkt in de groote omheining uit naar dieren met het merk van zijn familie, om die dan met de lasso te rangen en aan een achterpoot naar haar eigen omheining te brengen.

Rechts: Eerst stelt het gerangen rendier zich te weer, maar spoedig berust het in zijn lot en laat zich naar de familie-kudde wegroeven.

Dan wordt het voedsel onbereikbaar en onmiddellijk zet de kudde dan koers naar de bergdalen, waar 't nu weer beter grazen is. Maandenlang duurt die trek, steeds hoger de bergen in, tot in den zomer de hoogvlakte bereikt is. Van het eene hoogplateau gaat het naar het andere, dalen door, rivieren over, nieuwe hellingen op — geheel zooals het instinct dat ingeeft. Dat waarschuwt de rendieren reeds dagen tevoren, dat er regen of koelte op komst is, waarvoor dan beschutting gezocht wordt aan de lager gelegen oevers van bergmeer of stroom. En even onfeilbaar voelen de dieren dagen tevoren de hitte aankomen en zorgen dan weer tijdig op de winderijke berg-ruggen en koele hoogvlakten te komen. En wordt het ernst met den winter — wel, dan wordt weer maandenlang in geforceerde dagmarschen de terugreis naar de dalen en de boschrijke vlakte gemaakt. Want zóóver strekken de zwerftochten der kudden

De dag is lang en het werk hard — dan smaakt het simpele maal, dat de vrouwen op een hoop takken midden in de sneeuw hebben klaargemaakt, dubbel.

zijn. Daarom worden ook de rendierscheidingen op elke plaats op een anderen dag gehouden.

Een speciaal regeeringsbeampte, een Lappenopziener, is bij de rendierscheiding aanwezig om kwesties te beslechten en zaken te regelen, om de opbrengst der geveilde ongemerkte dieren voor de landschapkas te innen en om uit te maken, welk deel van elke familie-kudde er in het najaar afgeslacht dient te worden. Want bij onbeperkte voortteelt zouden de beschikbare gronden te klein worden.

Een enkele Lappen-familie bezit duizenden rendieren, soms tot vijfduizend toe. Ongeveer een vijfde daarvan moet jaarlijks worden afgeslacht en met den verkoop van het vleesch en de huiden wordt dan ook wel een goede twintig procent winst op het bezit gemaakt. De rendier-Lappen zijn dan ook heel wat welvarender dan hun landbouwende en visschende stamgenooten.

En daarenboven zouden ze ook het vrije zwerversleven in de natuur, hoe hard en zwaar het soms ook zijn kan, niet graag ruilen voor het dorpsleven. Jaar in jaar uit wonen in denzelfden vlakken polder bij koeien, die netjes blijven grazen in het land, waar je ze neerzet? Neen, dat is geen sport voor een rendier-Lap!

Links: Hier ziet u op den voorgrond een kleinere familie-omheining. Er wordt juist een rendier uit de groote midden-omheining binnen-gebracht.

zich uit, dat zeker de helft van de Zweedsche rendieren den zomer doorbrengt op de Noorsche hoogvlakten van Tromsö.

En de rendierhoeders hebben maar te volgen — de dieren en hun instinct te weerhouden is onmogelijk. Zij kunnen hoogstens met hun honden zorgen, dat zoo weinig mogelijk rendieren van de kudde afdwalen of aan wolven en beren ten prooi vallen. En ze zijn al blij, wanneer ze genoeg van de oudere dieren zoover getemd hebben, dat die op sleetjes of op hun rug de tenten en het noodigste huisraad meevoeren achter de voortjagende kudden aan.

Zoon rendierkudde is het eigendom van diverse Lappen-families, en elke familie kerft haar dieren haar merk in de ooren ter onderscheiding. Maar eens per jaar moet er toch eens balans opgemaakt worden

Veiligheidshalve overtuigt Per zich nog eens, of het gevangen rendier wel het merk van zijn familie in het oor draagt.

van het familiebezit: hoeveel jonge dieren hebben de rendierkoeien gekregen, hoeveel zijn er omgekomen in gebergte en stroom of gedood door de wilde dieren? En hoeveel zal er geslacht worden?

Daartoe dienen tegen het najaar de rendier-scheidingen. Door de oudste leid-ossen van de kudden met de lasso te vangen en aan den teugel mee te voeren, slagen de hoeders erin, hun rendieren binnen gereed-gemaakte omheiningen van wilgen- en berkentakken te brengen.

Eerst gaan ze alle binnen de grootste, binnenste omheining. Daar blijven de dieren van de rijkste familie, maar de andere Lappenfamilies hebben daaromheen kleinere omheiningen gereed, door een smal deurtje van de middelste gescheiden. Met de lasso vangen zij de dieren, die hun familiemerk dragen en door ze aan een der achterpooten mee te trekken, krijgen zij ze binnen hun eigen perk. De jongen dragen nog wel geen merk, maar volgen de moeder, zoodat die geen moeilijkheid opleveren, en nu ook geoormerkt kunnen worden.

Dan blijft er nog altijd een aantal ongemerkte dieren over, verwaalde jongen uit andere kudden bijvoorbeeld, die zich hebben aangesloten. Die worden bij opbod verkocht.

En de Lappen uit de buurt zorgen wel, ook van de partij te zijn om te zien, of er ook dieren met hun familiemerk in den loop van 't jaar bij deze kudde verwaald

Ook Stina kan, als 'r moet, met de lasso omgaan. Maar de mannen en jongens spelen het tot nog toe wel klaar.

*De vliegtuigen van het vijfde bombardements-
eskader boven Manhattan op een vlucht naar
manoeuvres in Ohio.*

HET AMERIKAANSCH LEGER MARKEERT DEN PAS

Dat militarisme van de Europeanen, daar hebben ze in de Vereenigde Staten nooit iets van begrepen. Vóór den wereldoorlog van '14-'18 niet, en na den vrede evenmin. Daar is het volk en daar is de politiek niet voor te vinden. Maar ze hebben er gemakkelijk praten: niet zoo licht zal Amerika betrokken worden in een oorlog buiten zijn eigen verkiezing.

Toen dan ook in 1917 de Amerikanen 't noodzakelijk vonden, in Europa den toestand maar wat te komen redderen, was daarvoor een staand leger van niet meer dan even 125.000 man beschikbaar, en ongeveer 66.000 Nationale Gardisten. Daarnaast konden nog een 117.000 gardisten in federalen dienst opgeroepen worden. En 't heeft dan ook de ongelooflijkste krachtsinspanning geëischt om 'de 3.700.000 man op de heen te brengen, te oefenen, te wapenen en te verzorgen, die in November 1918 de Amerikaansche strijdkrachten vormden.

Na den oorlog en na de demobilisatie is gaandeweg, bij het vaste besluit der Amerikanen om zich nooit meer in zoo'n dol Europeesch avontuur te laten meeslepen, ook het staande leger telkens verder beperkt.

In 1920 bedroeg het contingent actieve officieren en manschappen nog 280.000, en zij vormden een zesde van een toen onmiddellijk te mobiliseeren leger,

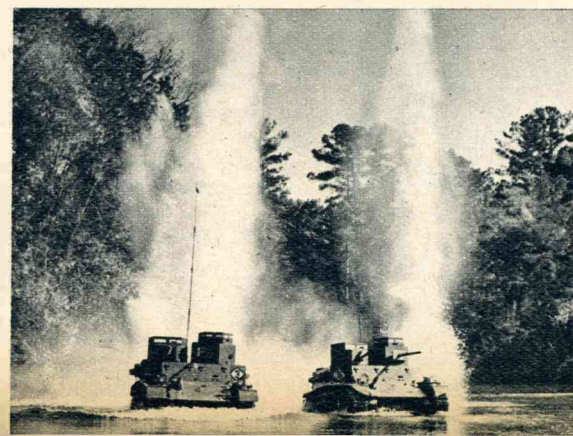
dat dus dadelijk 1.700.000 man in het veld zou kunnen brengen.

Dit zijn kleine rechte wagens, zooals ze bij de cavalerie worden ingedeeld.

De machtige, zwaar bewapende tanks van het Amerikaansche leger ontzien zich niet, een rivier van niet te groote diepte over te steken, als dat sneller tot het doel voert.

Maar in de latere jaren beliep het staande leger nog slechts een 167.000 man, terwijl de reserves in nog sterker mate slonken door het gaandeweg uitvallen van de veteranen uit den vorigen oorlog; die leverden nog slechts 189.000 Nationale Gardisten en een zeer klein contingent kader van georganiseerde reserve.

Kolonel Johnson van het Washingtonsche departement van oorlog verzag dan ook, blijkens een

publicatie van begin 1938, dat in geval van oorlog de Verenigde Staten bij het uitbreken der vijandelijkheden zouden kunnen beschikken over een goede 300.000 man, na een maand over 500.000 en pas na vier maanden over 1.230.000.

Sindsdien heeft president Roosevelt een grootscheepsche poging ondernomen om beter dan in 1914 het Amerikaanse risico bij een wereldoorlog te beperken. En hoe weinig geneigdheid er bij de Amerikanen nog altijd bestaat, zich te mengen in de aangelegenheden van het andere continent — wanneer de eigen belangen in het gedrang zouden komen, dan willen de Verenigde Staten beter dan in 1917 in staat zijn, hun volle gewicht in de schaal te werpen.

Vandaar de haast algemeene bereidheid (367 tegen 15 stemmen) om Roosevelt's plan van 1939 voor de nationale defensie te steunen, waarbij 552.000.000 dollar werden uitgetrokken om voldoende toerusting en voorraden gereed te krijgen voor een onmiddellijk ingrijpen, wanneer daartoe de noodzaak zich voordoet.

Behalve de 10 miljoen dollar, die er voor de opleiding van piloten bedoeld zijn en de 65, die aan de marine besteed zouden worden, blijven er van dit crediet 450 miljoen bestemd voor de legeruitrusting, en daarvan tweederden voor de luchtmacht, 3000 nieuwe vliegtuigen zijn in dit plan voorzien, waardoor het totaal der Amerikaanse luchtmachtstrijdkrachten dat van iedere mogendheid, zelfs de Duitsche, evenaren of overtreffen zou.

Neen, militairisten zijn ook thans de Amerikanen niet. Maar wanneer de nood aan den man komt, zullen zij zich, ook militair, laten gelden, onmiddellijk en onmiskenbaar, als de jongste en krachtigste natie.

Een nachtoefening met lichtende kogels, die, op een betonnen versterking afgeschoten, daarvan weer terugkaatsen. Phosphorbommen completeren dit militaire vuurwerk.

Een batterij 75-millimeter-kanonnen in actie bij de manoeuvres van Augustus j.l. ten westen van Plattsburg, New Jersey.

Een practisch als schilderachtig zijn kleeding en uitrusting van de cavalerie, waarvan u hier het eerste eskadron, 101ste regiment van Brooklyn onderweg ziet.

De infanterie beschikt over slaapzakken, waarmee zelfs in de vorst op open terrein overnacht kan worden.

DEMONEN, DAJAKS EN

DYNAMIET

Sn weer is een stralende dag aan-gebroken, die alle muizenissen van den vorigen avond heeft weg-gevaagd. Al heel vroeg zijn we wakker om alles voor ons vertrek klaar te maken. De prauwen zijn in de rivier geschoven en worden weer keurig regelmatig beladen. Nu nog het af-breken van de tijdelijke dakbedekking en de militairen zijn gereed.

De Dajaks doen het wat kalmer aan. Die hebben trouwens ook niet zooveel behoeften. Onder bedrijvig heen en weer geloop van het dorps-hoofd worden er wat armzalige bezit-tingen in de Dajakprauwen gelegd, terwijl speer en koppeusnellerswaard met wat rottan worden vastgelegd. Ontbijten doen zij zoo vroeg niet, zoodat zij van die zorg zijn ontlast.

Eindelijk is alles klaar om te ver-trekken. Daar gaan we dan en met een luid gekakel van stemmen neemt het dorp voorloopig van ons afscheid. We roeien nog een paar uur stroomop en betrekken dan voor den eersten tijd bivak op een mooie, groote zandbank. Er zal dien dag hard gewerkt moeten worden om hooger op den rivieroever een meer permanent verblijf op te trekken. We zullen ongeveer een maand hier moeten blijven en dan is een iets gerieflijker „home” dan het ons welbekende type van voor één nacht slechts zeker op zijn plaats.

Gedurende den tijd, dat de Dajaks voor hun ontbijt gaan zorgen, houden de militairen zich on-ledig met het ontladen der prauwen, waarna de medegevoerde barang een goed plaatsje krijgt om later meer beschut te worden opgeborgen. Vooral het dynamiet krijgt een zorgvuldige behandeling en angstvallig waakt men er voor, dat er geen vuur in de nabijheid kan komen.

Vervolgens trekken met groot enthousiasme mili-tair en Dajak uit voor het verzamelen van bouw-materialen. Overal weerklinkt het in het woud van het gehuid van klewang en belioeng (bijl).

Zelf ga ik intusschen met enkele menschen den „Batoe Toemboek” wat nader bekijken. Is de rivier op deze plaats anders met donderend geweld ge-vuld, nu merken we hier niets van. Het water staat laag en spoelt bijna murmelend rondom den voet van den massalen steenklomp, die nagenoeg geheel is bloot gekomen. Normaal zag ik alleen zijn top, waartegen zoo menig vlot te pletter sloeg.

Tot dusverre is alles als gesmeerd gegaan. Maar morgen zullen we eens verder zien. Dan zal het eentonig getik van staal op staal over de rivier klin-ken. Van elke ploeg zal één Dajak den hamer han-teeren. Zijn maat zal een petardeerijzer met het kroon-

DE ONDERGANG VAN DEN „BATOE TOEMBOEK”

In de verte, waar de breede rivier zich samenperst tusschen steile rotswanden, ligt de „Batoe Toemboek” te wachten op zijn prooi.

vormige uiteinde op een door mij aangegeven plaats van den rotsklomp zetten. Na iederen hamer-klap moet het ijzer een kwartslag worden gedraaid.

En zoo zal ik op verschillende plaatsen telkens een tweetal Dajaks bezig zien. De één voortdurend slaand en de ander doorlopend een ijzer vasthoudend om dit, na elken tik, te draaien. Totdat zij een boor-gat van voldoende diepte zullen hebben gemaakt.

Ik kan me indenken, dat iedere ploeg het eerste boorgat in recordtijd voor elkaar zal brengen. Het zal de nieuwsgierigheid zijn, die hen drijft. Want dan zal daarna immers de groote knal volgen? En mis-schien nog wat anders ook, wanneer de kwaadaardige geest uit dat rotsblok den toean à faire gaat nemen!

Maar als aan hun nieuwsgierigheid zal zijn voldaan of liever gezegd, wanneer zij in hun verwachtingen worden teleurgesteld? Zal ik hen dan aan het werk kunnen houden? Hamertik op hamertik en kwart-draai ijzer na kwartdraai ijzer? Ik ben benieuwd.

Doch vóór ik aan dit probleem toe ben, heeft zich een andere bijzonderheid voorgedaan. Dat blijkt me aan het einde van den eersten „werkdag”. Dien och-tend heb ik de ploegen ingedeeld en de verschillende werktaken uitgegeven. Zelf probeerde ik overal tegelijk een oog in het zeil te houden, hetgeen er op neer komt, dat de mili-tairen voorloopig als man-doer moeten optreden om al te groote ongelukken te voorkomen. Na eenigen tijd is alles rustig aan den gang en bij menige ploeg tracht 'n onsamenhangend gehamer zich reeds in een rythme te wringen. Overal komt het uit de gaten ge-klopte boormeel den don-keren rotssteen wit kleuren. De eerste schreden op een moeilijk pad zijn gedaan en zoover ik heb kunnen op-merken, heeft zich niets bij-zonders voorgedaan. Toch blijkt dit wel het geval te zijn geweest.

Wanneer het nachtelijk duister gevallen is, ga ik mijn Dajaks in hun huisjes eens opzoeken. Ze hebben

gebaad en gegeten. De meesten hou-den zich onledig met knutselwerk, repareeren wat aan hun uitrusting en bij ondervinding weet ik, dat dit de geschikste tijd is om hun gevoelens te peilen. En nu komt de moeilijkheid naar voren.

De arme stumperds blijken aardig last te hebben gehad van de brandende zon op de langzamerhand gloeiend geworden oppervlakte van den steenklomp midden in de open riviervlakte. Daartegen zijn hun licha-men minder bestand geweest, gewend als deze zijn aan een luchtigen lenden-doek en de gedempte broeikasfeer van het oerwoud.

Zij gevoelen zich allen koortsig en enkelen onder hen beginnen al (hoorbaar) te denken, dat het misschien komt vanwege den geest in dien grooten „Batoe”. Maar terwijl ze allen zonder uitzondering een kininepil van me krijgen, stuur ik een paar Dajaks terug naar het dorp om wat beter beschuttende kleedingsstukken op te halen dan de grootendeels aanwezige tjawats. Voor het overige tracht ik hun uit te leggen hoe de zonnewarmte van alles de schuld is geweest. Andere moeilijkheden hebben zich verder niet voorgedaan. De voeding loopt beter dan ik me kon indenken: de jachtbuit dien dag laat niets te wenschen over. Ik hoop, dat ik het zoo houd.

En zoo gaan de eerste paar dagen zonder veel moeilijkheden voorbij. De boorgaten krijgen reeds een aardige diepte, zoodat het niet lang meer zal duren of de eerste knallen zullen zich doen hooren.

De verschillende ploegen werkvolk bergen zich tijdig in het oerwoud en de militairen hebben er op te letten, dat geen gevaarlijke nieuwsgierigheid wordt betoond. Wie wat van de explosie wil zien, kan zich op een door mij aangegeven plaats benedenstrooms op een hooge rotspunt opstellen.

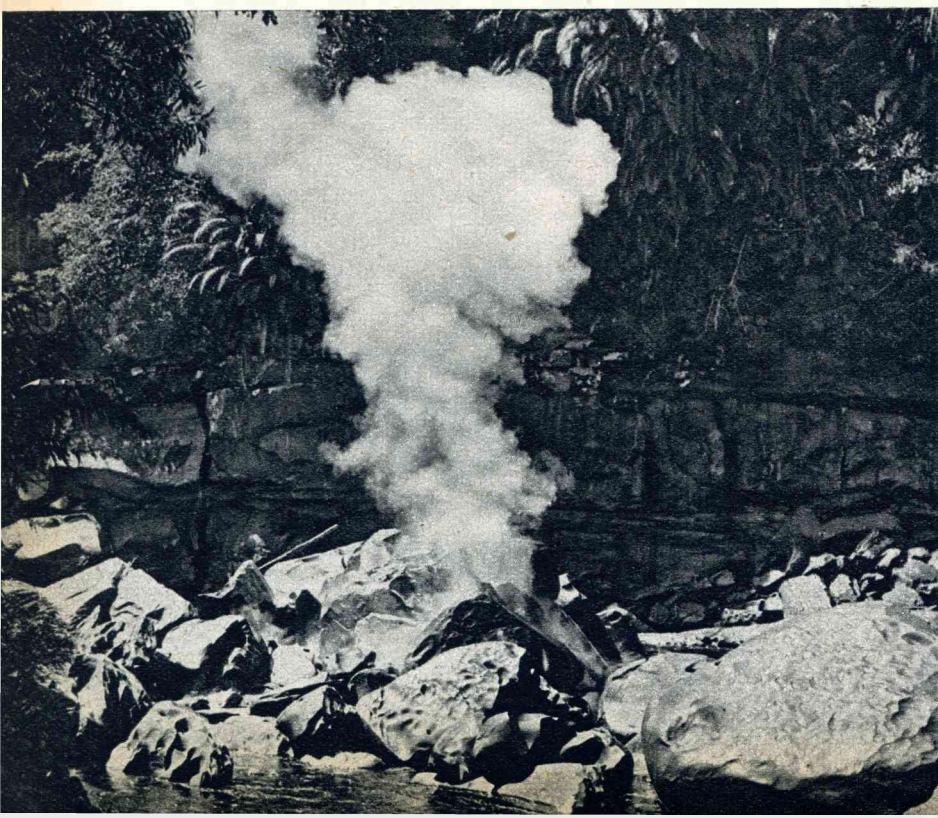
Voor al het gevaar van dikwijls ver in het rond vliegende stukken steen wordt door mij aan eenieder voorgelopen en dan gaat het geval beginnen.

In een kleine prauw ga ik met een paar vertrouwe-lingen, militairen van menige „harde” patrouille, met wat springstof en de noodige ontstekingsmidde-len in eenige beschuithikken naar onzen „Batoe Toemboek”. Een brok smeuge klei ligt op den bodem van ons vaartuig om straks de lading de onontbeerlijke opstopping te geven. Boven op den rotsklomp gekomen nog eens even kijken, welke boorgaten te zamen genomen kunnen worden: dat spaart vuurkoord uit.

Totdat de ladingen zijn gelegd en het gloeiend siga-rettenpuntje de ontsteking in gang zet. Even denk je aan je jeugd terug en aan het aansteken van een knaap van een moordslag op Oudejaarsavond. Maar dan glibber je als een haas de gladde steenwanden af naar de prauw. Ieder zit al klaar met de roeispanten in de hand. Nauwelijks zit ik, of daar vliegt het lichte vaartuigje bijna onder mij uit, de kali af en lijkt het wel, of wij bij een roeiwedstrijd nummer één moeten aankomen.

Op veiligen afstand gekomen, wordt keert gemaakt en dan davert een formidabele knal over het water-oppervlak naar de hooge rots oevers, vanwaar het geluid onverminderd aan kracht wordt teruggekaatst. En dan begint het te regenen: eerst de groote steen-brokken, weinig in aantal, die langzaam wentelend met een luiden plons hun luchtreis beëindigen in de diepe rivier rondom den „Batoe Toemboek”. Daarna komen de kleinere stukken en vrij ver in het oerwoud hooren we het scherpe getik tusschen het geboomte.

Zijn alle ladingen gesprongen? In dien eenen doffen dreun hebben we geen afzonderlijke knallen kunnen opmerken. Vlug er heen en eens poolshoogte genomen. Dan kunnen we meteen het resultaat eens gaan be-kijken van al die ladingen. En daar jaagt ons prauw-tje al naar den „Batoe Toemboek”, hetgeen het sein geweest schijnt te zijn voor onze Dajaks om overal als duivels uit een doosje te voorschijn te komen, de prauwen in het water te schuiven en ook als

De explosie heeft plaats ge-had en de woning van den geest is in elkaar gestort.

Het bivak der militairen is gereed.

razenden aan te komen roeien naar den steenklomp.

Vol verbazing bekijkt men het vernielende werk der aangebrachte ladingen. Aan het opgewonden gepraat rondom mij komt bijna geen eind en men kan eenvoudig niet moe worden om zijn verwondering te uiten over het feit, dat zulke kleine boorgaten aanleiding zijn geweest tot zulk een ravage in den geduchten „Batoe Toemboek”. Wat een kracht moet die obat bezeten hebben! En opnieuw peuteren vingers aan kleine restjes van boorgaten, die in de algemeene ruïne zichtbaar gebleven zijn.

Er komt een ander licht in de oogen der Dajaks, wanneer het goed tot hun door nevels van angst omfloerste brein begint door te siepelen, welk een kracht in die onaanzienlijk lijkende stukjes dynamiet verscholen ligt. Dit wil echter heelemaal niet zeggen, dat zij nu ook voorgoed hebben „afgerekend” met hun geestenwereld! Volgens hen heeft de geest van den „Batoe Toemboek”, dien machtigen potentiaat van 't hooge water in de rotskloof, wanneer de golven hoog opslaan tegen die onwrikbare woonplaats van wat eerst het machtigste was op dit riviergedeelte, het afgelegd tegen den door den toean meegebrachten geest in de obat.

Wie zou dat echter van die obat kunnen denken? Dat daar zoo'n geweldige geest in zou kunnen zitten. Maar was dat óók niet het geval met de Kompenie en alles, wat daarmee samenhangt? Moest je telkens zoo'n wildvreemde toean zien aankomen als de oude er al den noodigen tijd gezeten had. Die wist toch ook letterlijk niets en nog eens niets. Die kon niet eens behoorlijk Maleisch praten en van het varen op een rivier of van het leven in het oerwoud. . . . ze zouden daar het stilzwijgen maar over bewaren! En toch was die toean met een handjevol soldaten hun baas en ieder had in het heele land maar te doen zooals hij het verkoos.

Wat dom, dat zij er niet eerder aan gedacht hadden, dat op slot van zaken die stukjes dynamiet en hun onweerstaanbare geest eigenlijk hetzelfde beeld opleverden als zij reeds gewend waren van de Kompenie. En in dat geval hoefde men dan ook niet te vreezen voor de boosheid van den overwonnen demon uit den „Batoe Toemboek”.

Maar al te lang laat ik de Dajaks op deze wijze toch niet met hun gedachten alleen. Wie weet tot welke gevolgtrekkingen deze primitieve menschen nog zouden kunnen geraken! Het is beter om maar weer dadelijk aan het werk te gaan en al vlug zijn de noodige boompjes van taai en stevig hout uit het oerwoud gekapt en met behulp der prauwen op den steenklomp gebracht.

Hier worden ze gebruikt als hefboomen om alle zware steenbrokken, die nog zijn blijven staan, de rivier in te wentelen. Niet lang hierna kan ik opnieuw aan mijn werkploegen aanwijzen, waar ik de boorgaten wensch gemaakt te hebben en wederom klinkt het geluid van staal op staal over het wijde water.

Doeh niet veel tijd later merk ik, dat het feu sacré van de eerste dagen uit mijn Dajaks verdwenen is. Al was het dan ook maar het vuur der nieuwsgierigheid. Het eentonig werk gaat hun vervelen en iederen ochtend neemt het aantal Dajaks, dat meent zich op de een of andere wijze sakt te voelen, op het zieken-rapport toe. Nog even neem ik het dynamiet te baat om hen wat op te kwieken, want ik weet niet, welke medicijnen ik voor al die onbestemde klachten wel moet toedienen. Het zou vermoedelijk toch maar medicijn weggooiën zijn en daar zijn deze in Midden-Borneo te kostbaar voor.

Ik zal hen in hun geestenzwak aantasten en hen zien beter te maken met behulp van dynamiet.

Met groote plechtigheid verkondig ik gelijk een kwakzalver op de markt, dat dien middag na afloop van het werk eenieder, die maar zal willen, medicijn zal ontvangen en wel van zulk een kracht, zooals zij nimmer te voren hebben gekregen.

En wanneer dien middag de zon weer aanstalten maakt om achter het oerwoud van den overkant te verdwijnen en de verschillende werkploegen het kamp weer zijn binnengekomen, worden alle Dajaks op de thee uitgenoodigd.

Een petroleum-blik vol met thee en 'n paar drinkmokken, die de soldaten aan me leenden, staan klaar om hen te ontvangen. Zoodra ieder gezeten is, worden de mokken vol geschonken en wordt in iedere mok 'n klein stukje Blasting Gelnite gedaan, welk stukje na veel roeren in de thee oplost. Met de oudsten te beginnen, krijgen alle Dajaks een mok van die krachtdadige vloeistof. Verder voorspel ik dat ieder, na van die thee gedronken te hebben, een gevoel zal krijgen alsof een band zich om zijn hoofd bevindt, welk verschijnsel ik bij mijzelf heb

Eenige Dajaks tijdens de rustperiode in hun bivak.

kunnen opmerken, toen ik met vochtige vingers dit dynamiet behandelde en er zoodoende ook wat mijn organisme binnendrong.

Men behoefde zich om dit verschijnsel niet ongerust te maken, omdat dit heel gauw zou verdwijnen. Maar dan zou het lichaam door het dynamiet op zulk een manier zijn versterkt worden, dat men den eersten tijd niet sakt zou kunnen zijn.

Men kan zich indenken met welke blikken ik werd aangekeken, toen ook werkelijk de hand om het voorhoofd zich deed voelen bij de Dajaks, die het eerst met de thee werden behandeld.

Moreel en hierdoor ook fysiek gesterkt, gaan de Dajaks weer naar hun hutjes terug en voorloopig zal ik hen nog wel een paar dagen aan het werk houden, maar welke verrassingen zullen mij nog boven het hoofd hangen?

Dat merk ik, wanneer het een paar dagen later Zaterdag is en ik het loon over de geleverde dagen

werk aan mijn Dajaks uitbetaal. De militairen krijgen morgen een rustdag en dus sta ik mijn werkvolk toe naar het dorp terug te gaan. Nadat ik het hun toekomende in dubbeltjes, kwartjes en andere zilveren muntstukken heb gegeven, gaan de Dajaks naar den rivieroever, waar de lendendoek weer te voorschijn komt en de werkplunje wordt opgeborgen. Stellig wordt mij nogmaals verzekerd, dat men Maandag-ochtend weer aanwezig zal zijn.

Hierna verdwijnen de prauwen in de vallende schemering onder de donkere schaduwen van het oeversgeboomte en is de brigade militairen weer, zooals normaal op patrouille, alleen met zichzelf in het oerwoud. Hè, morgen rustdag. Dan kunnen de kleeren weer een goede beurt krijgen en ga ik eens aan de uitwerking van mijn rapport denken. Voorloopig is het nog gelukt. Laten we hopen, dat het zoo kan blijven, totdat we met ons werk zijn klaar-gekomen.

Maar na den rustdag komen de Dajaks niet opdagen, waarop ik mij naar 't dorp begeef. Het is precies zooals ik 't mij gedacht heb. Zoodra het nieuwtje er af was en er niets gebeurde, was het ook uit met den werklust der Dajaks. Ze waren niet gekomen om gaten in den steen te boren. Ze hadden gedacht iets interessants mee te kunnen maken en het verdiende geld prijkte in den vorm van hangers en kettingen rond de halzen van vrouw en kroost. Daarvoor was men ook niet meegegaan, want dat kon men krijgen in ruil voor rottan, damar, getah en wat voor boschproducten al niet meer.

En daar zat ik nu met mijn gebakken peren! En eerst dien avond, wanneer ik weer het dorp om mij heen heb verzameld, kom ik tot een oplossing en verklaar dan maar weer stroomaf naar het groote kampement terug te gaan. Wanneer de Dajaks mij niet wilden helpen, dan kon ik er ook niets aan doen. Wat ze dan verder zouden ondervinden van den „Batoe Toemboek”-geest, die met een half vernielde woonplaats zat, dat zou mij verder koud laten. Graag had ik hem heelemaal en voor altijd verjaagd, maar zonder hun hulp ging dat niet.

Na deze laatste woorden is de vergadering echter tot bezinning gekomen. Met het gevolg, dat ik daarna een wel steeds wisselende, maar toch vrij sterke bezetting aan Dajaksche koelies doorlopend aan de opruimingswerkzaamheden bezig heb weten te houden.

Ik moet nogmaals herhalen, dat het tot het einde toe niet eenvoudig is geweest en dat meermalen het dorpshoofd heeft moeten bijspringen, wanneer enkele vrijgevochten Dajaks niet aan de beurt wenschten te komen om hun portie van het algemeene werk te leveren.

Maar eindelijk kwam het moment van den laatsten knal en werden de laatste klompen steen in de rivier gewenteld, zoodat daarmede het werk tot een goed einde was gebracht. Waarop de Kompenie weer de kali stroomaf voer om misschien na verloop van tijd weer op te komen duiken met 'n nieuwe uitvinding.... wie weet?

Binnen niet al te langen tijd zullen er wegen worden aangelegd en met die wegen zullen alle transportmiddelen, die men zoo normaal van wegen gebruik ziet maken, hun intrede in het land der Dajaks doen en zal wederom een gedeelte der Buitengewesten zijn opengelegd.

En niettegenstaande alles zult u het mij hopelijk vergeven, wanneer ik dan nog wel eens met weemoed ziet maken, hun intrede in het land der Dajaks doen demon in den „Batoe Toemboek”...

W. VAN REYN

De „Batoe Toemboek” bij laag water, na enkele explosies. Duidelijk is thans te zien, welk een barrière deze steenmassa vormde.

Het gaat van mond tot mond

„VOLRIJPE-TOMATEN”SOEP IS HEERLIJK en GEZOND

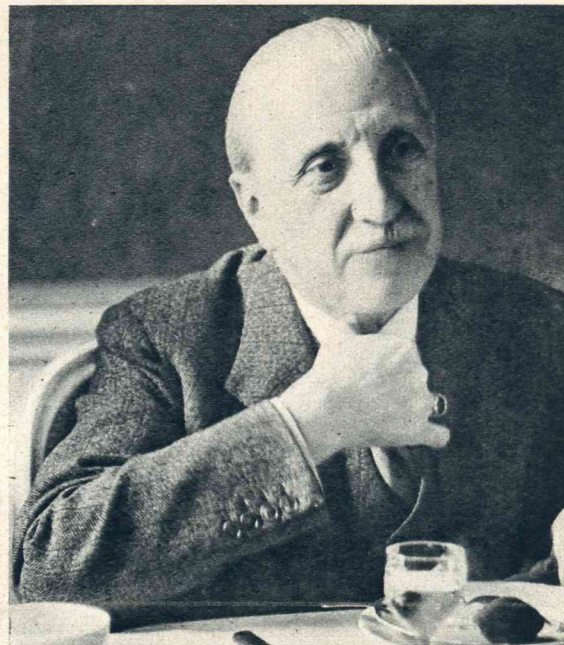
21^{ct}
per blik

OOK VEGETARISCH EN
RITUEEL VERKRIJGBAAR

In Neerland's kweekerijen werden onze tomaten met uiterste zorg geteeld. Eerst in volle heerlijke rijpheid werden de kostelijke vruchten geplukt voor de nieuwe „volrijpe-tomaten”-soep. Het gezonde, smakelijke voedsel voor jong en oud is thans overal verkrijgbaar.

Inlichtingen:

CENTRAAL BUREAU V/D TUINBOUWVEILINGEN IN NEDERLAND
JAVASTRAAT 80 - AFDEELING RECLAME - DEN HAAG

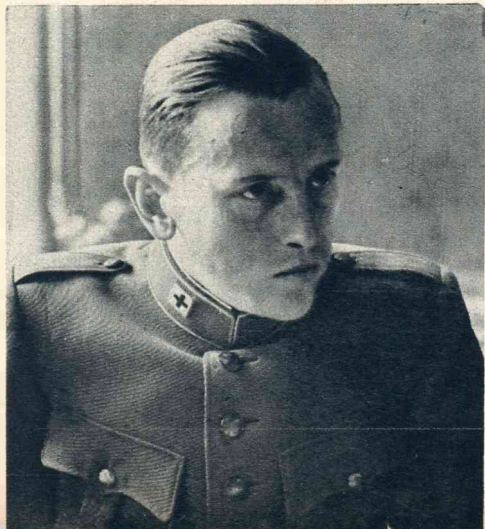
Mr. Donker Curtius hoort vol belangstelling de uitzettingen aan.

De leden der Nederlandsche ambulance voor Finland waren Zaterdag in het hoofgebouw van het Rode Kruis aan de Prinsessegracht de gasten van de Ambulancecommissie uit het Rode Kruis-bestuur. Aan de koffietafel ziet u van links naar rechts mr. dr. F. W. Donker Curtius, secretaris-generaal van het Rode Kruis, dr. F. H. Meihuizen, leider der ambulance, mr. W. J. baron van Lijnden, eersten ondervoorzitter van het Rode Kruis, dr. J. A. C. Schepel, chirurg der ambulance, dr. H. H. Maas, dr. J. Fedema, assistent-chirurg der ambulance, en den heer H. A. F. Koning.

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE VOOR FINLAND

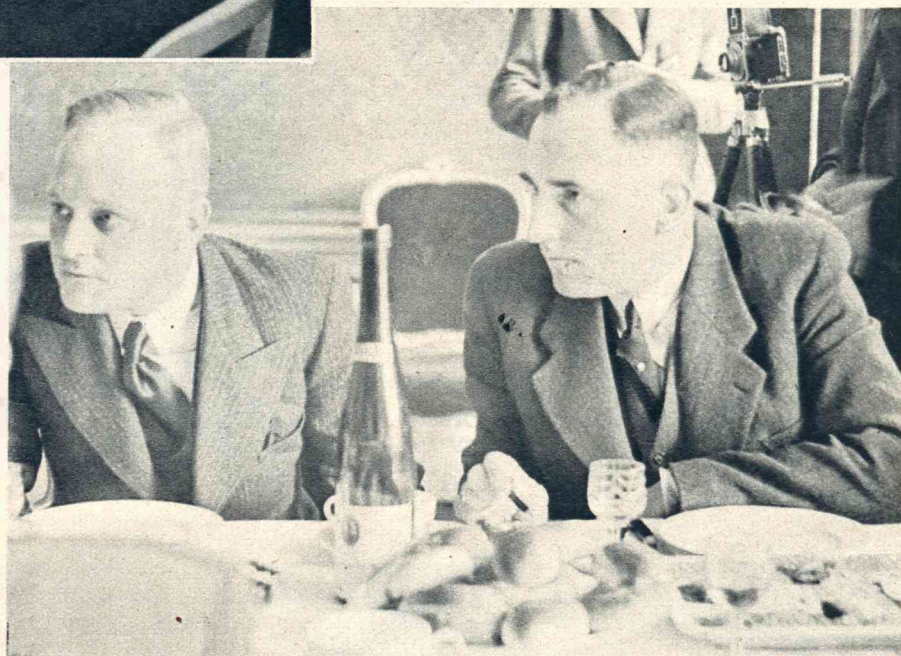

Dr. J. A. C. Schepel, chirurg der ambulance, en dr. H. H. Maas.

De assistent-chirurg, tevens internist der ambulance, de heer H. Smitskamp.

Dr. Meihuizen, de leider der ambulance, en tafelpresident baron van Lijnden tijdens het levendig discours over de wachtende taak in het hoge noorden.

De tolk der ambulance, de heer A. de Ruyter, en jhr. Verspijk volgen gespannen de discussies.

EEN ACTEUR VAN DEN OUDEN STEMPEL HEENGEGAAN

Louis de Vries, die op 10 Maart te Nice, waar hij voor herstel van zijn gezondheid vertoefde, op 68-jarigen leeftijd is overleden.

Iemand van den ouden stempel... Dikwijls is deze karakteristiek behalve een weemoedig compliment de aanduiding van iemand uit een periode, die voorbij is, die weliswaar in zijn tijd groot geweest is, maar die tot de vorige generatie behoorde, welke heeft afgedaan.

Voor de acteurs van den ouden stempel geldt dit niet, want deze oude garde, die het tooneelspel zoozeer „in het bloed” had, wist zich aan te passen zonder aan kracht te verliezen. Van deze veelzijdigen, die met hetzelfde gemak klassieke of naturalistische zoowel als romantische stukken speelden, was Louis de Vries één der grootsten. Hij was één der weinige acteurs, wiens naam tot ver over de landsgrenzen bekend was, die in 1929 te Kopenhagen werd uitgenoodigd om Shylock te spelen in het Nederlandsch te midden van Deensehe tegenspelers.

LOUIS DE VRIES

veelzijdig karakterspeler

Louis de Vries in één zijner beroemdste rollen: Shylock in de „Koopman van Venetië”.

In de voorstelling van 18 April 1936 vertolkte Louis de Vries voor de 1500ste maal de rol van Pancras Duif in het stuk van Heijermans „Schakels”.

Louis de Vries was van eenvoudige afkomst, de zoon van arme en doofstomme ouders. En in een liefderijk, doch voor een aankomend tooneelspeler eigenaardig milieu, ontwikkelde zich een talent van den aller-eersten rang. Zelf was hij van meening, dat hij zijn mimisch talent geërfd had van zijn vader, die hem scènes uit de Bijbelsche Geschiedenis en uit Schiller in gebaren voor-speelde en naar het verrassende resultaat te oordeelen, moet zijn „opleiding” in het onderlijk huis zeer goed geweest zijn.

„Die jonge man moet aan het tooneel,” besliste Louis Bouwmeester, toen hij zijn naamgenoot bij de rederijderskamer „Admudo”, waarvan hij regisseur was, zag spelen en Louis de Vries kwam aan het tooneel en werd een waardig opvolger van den „grooten Louis”, een opvolger, géén epigoon.

Het aantal stukken, waarin De Vries speelde, is bijna niet te tellen, men schat het aantal rollen, dat hij vertolkte, op ruim vierhonderd: Heijermans, Hauptmann, Vondel, Shakespeare, Pirondello, Fabricius, Bernstein, de namen der schrijvers zijn reeds voldoende om te toonen, hoezeer De Vries in alle genres thuis was. In April 1936 vierde hij een merkwaardig jubileum: hij speelde voor de 1500ste maal Pancras Duif in Heijermans’ „Schakels”, wel een bewijs, dat hij op gelukkige wijze veelzijdigheid aan éénzijdigheid paarde.

Louis de Vries in de „Familie Lehmann” van Reichenbach.

Louis de Vries in Hendrik IV van Shakespeare.

BLOEMBOLLENVELDEN ONDER GLAS

*In het bloemenland
van Rijnsburg*

De vorst is nauwelijks voorgoed geweken en de bollenvelden, nog maar juist van de beschuttende rietbedekking ontdaan, vertoonen nog pas de eerste prille scheuten groen. Weken en weken zullen er nog verlopen eer de bloei er weer van heinde en ver de feestgangers heentrekken zal. Maar in 't zuiden van bloembollenland, daar wisten ze er wel wat op. In Rijnsburg met zijn snijbloemenveilingen, daar konden ze de nar-

cissen en de tulpen en de hyacinten wel heel wat vroeger gebruiken voor de handelaars en de venters en het ongeduldige publiek. Daar worden de bollen in uitgestrekte kassen getrokken en gestookt, en daarvandaan komen de vroege lentebloemen in uw huiskamer. Daar vindt u een voorproefje van wat over maanden pas de natuur achter de Hollandse duinstreek u geven zal.

N°4711.

NIEUWE TOSCA CREATIES

voor de Dame
Poeder, doos . . . 0.60
Creme, tuben 0.50 en 0.90
Creme, potten . . . 1.25

voor den Heer
Brillantine, flesch 0.75, 1.10
Brillantine, tuben . . . 0.50

DE VOLMAAKTE BUTLER

door Richard Kerverne

Het was al laat, toen ze van het golfveld terugkeerden: er hing een zware mist over den weg en de auto van den kolonel liep slecht. Blake serveerde de whisky-soda in de studeerkamer van Robert Miles.

Belangstellend sloeg de kolonel den butler gade, terwijl deze heen en weer liep. De man had werkelijk een indrukwekkende gestalte. Vlug, doch zonder overhaasting, deed hij zijn werk en er ontging niets aan zijn schrandere oogen. Grijzende bakkebaarden gaven hem een min of meer indrukwekkend voorkomen. Hij had een zware, sympathieke stem, die tegelijkertijd gewichtig en gemoedelijk klonk. Blake wist whisky-soda te serveren op een waardige en plechtige wijze.

De butler ging een paar passen achteruit en wachtte, totdat Miles en zijn zwager de eerste teng hadden genomen, als om zich te overtuigen, dat de drank naar hun zin was. De kolonel keek hem over zijn glas aan en knikte.

„Uitstekend, Blake,” zei hij.

„Dank u, mijnheer.”

„We komen vanavond laat thuis, Blake,” sprak Miles. „Zorg, dat het vuur aanblijft.”

„Zeker, mijnheer. En u wenscht misschien ook wat sandwiches?”

„Ja, dat is geen kwaad idee.”

Blake maakte een kleine buiging.

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer.” Hij keerde zich om en wilde het vertrek verlaten, maar bleef halverwege de deur nog even staan. „O, mijnheer, die dame en heer, waarover mevrouw schreef, zijn er vanmiddag geweest. Ik moest u hun groeten en dank overbrengen en zeggen, dat het hun zeer speet, u niet thuis te hebben getroffen.”

„Een of andere kunstmaniak, dien Millie op de boot heeft ontmoet,” verklaarde Miles aan den kolonel. „Het is in orde, Blake. Heb je hun alles laten zien?”

„Ja, mijnheer. En ze waren erg opgetogen. Op den heer, dr. Carron, maakten vooral de kleine portretten veel indruk. Ik meen te hebben begrepen, dat hij een kenner is van oude schilderijen.”

„Ja, dat zei mevrouw ook al. Nou en fin, Blake, dat bezoek hebben we alweer gehad. Is de kamer van kolonel Milburn in orde gebracht?”

„Daar is voor gezorgd, mijnheer.”

Blake verliet rustig en waardig het vertrek. De kolonel keek Miles lachend aan.

„Zeg, waar ter wereld heb jij dien volmaakte butler vandaan?”

Miles haalde de schouders op.

„Dat moet je mij niet vragen. Millie neemt al het personeel aan,” zei hij.

De kolonel schoot in een lach. Dat was echt iets voor zijn zwager. Geen enkele andere man zou het in dienst nemen van mannelijk personeel aan zijn vrouw overlaten. Daar stond tegenover, dat geen enkele vrouw, behalve Mildred, iemand als Blake zou hebben gevonden.

„Maar je weet toch zeker wel, waar hij was, voor hij hier kwam?” hield de kolonel vol.

„Ik heb er niet het minste idee van. Zoals je weet, knapt je zuster al die dingen op. Vraag het haar, als je het graag weten wilt.”

„Nou, ik moet je eerlijk zeggen, die man wekt bij mij den indruk, alsof hij vroeger uitsluitend bij adellijke families in dienst is geweest.”

„Vind je? Er is mij niets van bekend, hoor! Ik hoop alleen niet, dat hij het bijvoorbeeld vandaag nog in zijn hoofd haalt, om ontslag te nemen, want Millie is in staat, mij er verantwoordelijk voor te stellen. Ik ben ten minste blij, dat ze morgen thuiskomt, dan kan ze zelf de teugels weer in handen nemen.”

De kolonel grimikte. Hij wist, wat Miles bedoelde. Zijn zuster was een model-echtgenoot voor hem, maar vreeselijk precies. Ze stond er voor bekend, dat ze zelden een fout maakte.

Een half uur later sloeg Blake hun in den wagen de plaaid zorgvuldig om de knieën en ze reden weg.

De onbewogen uitdrukking op Blake's gezicht verdween, toen hij de lichten van den auto aan het einde van de laan zag verdwijnen. Eenige oogenblikken bleef hij -taan, in gedachten verzonken. Daarna liet hij zijn blik onderzoekend gaan langs den breeden, lagen gevel van het oude, voorname huis en fronste de wenkbrauwen. In de bediendenkamer dachten ze, dat mr. Blake zich ergens bezorgd over maakte. Ze veronderstelden, dat hij moeilijkheden had gehad met den heer des huizes; ze wisten, dat Miles, al was hij niet direct lastig, soms leelijk kon uitvaren. Maar Blake liet niets los, en dus gingen ze op hun gemak bij de radio zitten. Het was de laatste avond van een viertal gemakkelijke weken — mevrouw was op reis geweest en keerde den volgenden dag terug. Ze voelden zich opgelucht, toen de butler heenging. Hij deed altijd een beetje zonderling, vonder ze, en hij was erg teruggetrokken. Ze hoorden hem de hal ingaan en dachten verder niet meer aan hem.

Blake liep de bibliotheek binnen. In het flinkerende licht van het houtvuur zag hij er oud en moe uit. Rusteloos liep hij heen en weer. Plotseling begaf hij zich naar den ruimen salon, die aan het studeervertrek grensde. Zorgvuldig onderzocht hij de grendels van de vensters en opende toen een antieke kast, die tegen den muur stond. Het was een sierlijk, oud meubelstuk en bevatte twee kostbare Holbein-miniaturen. Blake bekeek ze vol belangstelling. Hij had doctor Carron niet nodig om hem te vertellen, dat ze een groote waarde bezaten. Hij wist zelf wel, dat ze eenvoudig niet te betalen waren. Zonder aarzelen liet hij ze in zijn zak glijden, keek rond of hij niet werd bespied, draaide toen het licht uit en verliet de kamer.

Tien minuten later verscheen hij weer in de bediendenkamer en gaf de keukenmeid opdracht, de sandwiches klaar te maken. Toen het overige personeel omstreeks tien uur naar bed ging, zat hij nog zijn pijp te rooken en de krant te lezen.

Een half uur lang bleef hij zitten, maar lezen deed hij niet meer. Het had er soms meer van weg, dat hij gespannen luisterde. Eindelijk stond hij op, draaide het licht uit en ging tastend de donkere hal door. Het was doodstil in huis. Door het groote raam in het trappenhuis viel zwak licht naar binnen. Blake sloop verder, zonder eenig geluid te maken.

Hij opende de voordeur en gleed naar buiten. De gevel van het huis lag geheel in het duister. Blake bleef in de schaduw en liep naar het einde van den vleugel, waar de salon lag. Hier was een raam

HEEFT U DE NIEUWE CUTEX AL GEPROBEERD?

Probeert U eens de nieuwe Cutex nagellak. Er is thans een groote keuze in voorraad voor U.

Cutex nagellak houdt langer, terwijl die onooglijke barstjes en schilfertjes die Uw handen zoo'n afbreuk doen, niet meer voorkomen.

Kiest daarom Cutex Cameo en Cedarwood en neemt eens een practische proef. U belooft U zelf hierdoor, omdat U dan dagenlang glanzende nagels zult hebben.

Cutex nagellak bevat geen aceton terwijl het barsten van brooze nagels uitgesloten is.

CUTEX
Salon Polish

*Dit schild:
Uw waarborg!*

Tegen teleurstelling bent U afdoende beschermd, als U voor een verlo-

vingsring keus maakt in den winkel met het HDZ-schild. Daar vindt U de welvoorziene, zeer fraaie collectie HDZ verlovings- en trouwringen. Naadloos gesmeed uit goud van allerhoogste zuiverheid. Gegarandeerd met het HDZ-meesterteken, naast de rijkskeur. Let daar vooral op!

HDZ
RINGEN

met kleine ruiten, dat uitzag op de hoge heg rond de tennisbaan. Behoedzaam keek Blake naar rechts en naar links, stak snel over en verborg zich tegen de heg.

In de verte sloeg de dorpsklok elf uur. De butler veranderde zijn ongemakkelijke houding en wreef zijn koude handen. Plotseling schrok hij op.

In de verte naderde een auto. Het geluid kwam dichterbij en hield vlak bij het huis op. De wagen stond dus stil. Blake drukte zich dieper in de heg.

Even later hoorde hij een zacht gesnuffel: er naderde iemand met behoedzame schreden over het grasveld. Na eenige seconden zag hij een donkere gestalte in de schaduw van het huis verdwijnen.

Blake hield zich muissstil. Hij durfde nauwelijks adem te halen. Een oogenblik vernam hij niets, doch toen klom hem een geluid in de ooren, waarvan hij de oorzaak wel kon raden — het gekras van diamant op glas. Iemand sneed een ruit uit en Blake begreep, dat het de bedoeling was om het raam aan de binnenzijde te openen. Hij wachtte, tot de stukken glas zacht-rinkelend op 't gras vielen.

Hij hoorde het gemorrel aan den grensdel, het zachte geraas, waarmee het raam werd geopend en meende te zien, dat er iemand naar binnen klom. Toen het weer stil was, liep Blake op zijn teenen terug naar de voordeur.

De keukenmeid geloofde, dat het een uur of elf was, toen ze beneden eenig gerucht had gehoord. Maar ze dacht, dat mr. Miles en de kolonel thuiskwamen en sloeg er verder geen acht op. Bennet, de jongste knecht, was wat nauwkeuriger: hij beweerde, dat hij om tien minuten voor half twaalf mr. Blake had hooren roepen. Daarna vernam hij niets meer en in de veronderstelling, dat hij er niets mee te maken had, was hij weer in slaap gevallen.

De politie rapporteerde dat het acht minuten voor half twaalf was, toen iemand opbelde en zei, dat er een inbraak was gepleegd. Het was een mannenstem en ze klonk opgewonden en onduidelijk.

Tien over half twaalf maakten de beampten het heele huis wakker en werd Blake bewusteloos op den vloer gevonden, met een wond aan het achterhoofd. Zijn grijzend haar was vochtig van het bloed. De dokter onderzocht hem juist, toen Miles en de kolonel een paar minuten na twaalf terugkeerden. Detective Muir, een vrij cynisch man, kwam hun tegemoet.

Met één oogopslag was hun de toestand al duidelijk. Het nitgesneden venster in den salon, het door elkaar geworpen meubilair, de opengetrokken laden en het leeg kastje, waarin de kostbare Holbein-miniatur-schilderijen hadden gestaan — dit alles wees op inbraak.

Miles was ten einde raad.

„Grootte hemel — wat zal Millie wel zeggen?“ riep hij uit, terwijl hij hulpeloos naar de wanorde keek.

De kolonel toonde zich van een meer praktischen kant en vroeg bijzonderheden.

Er kon echter nog weinig worden verteld. Voordat de politie op de deur hamerde, had het personeel nog niets van de inbraak gemerkt. En wat Blake betreft, hij was toen al bewusteloos.

Ze vonden hem op den vloer van de studeerkamer, het hoofd ondersteund door kussens. De dokter was nog steeds met hem bezig en deze bleek voor een raadsel te staan.

„Ik begrijp er niet veel van.“ sprak hij hoofdschuddend. „Zoo op het oog zou ik zeggen, dat de slag niet zoo erg is aangekomen. Hij behoorde eigenlijk bij te komen, maar ik merk er nog niet veel van.“

De detective knikte, als had hij zoo'n rapport verwacht.

De kolonel knielde naast Blake neer, terwijl Miles bijna wezenloos naar de bewusteloze figuur staarde. Hij voelde een hevigen toorn in zich opzwellen.

„Wat bliksem staat u hier non te kijken, mr. Muir?“ voer hij plotseling uit tegen den detective. „Ze hebben mijn schilderijen gestolen — ze hebben geprobeerd mijn butler te vermoorden! Is de politie nog van plan iets te doen — of hoe zit het?“

Muir haalde de schouders op.

„Natuurlijk, mijnheer. We zullen alles doen wat in ons vermogen ligt, maar ik moet zeggen, dat u het er toch eigenlijk zelf op aan hebt gestuurd.“

„Wat bliksem bedoel je daarmee?“ vroeg Miles.

„Nou, mijnheer,“ de detective wees naar Blake, „als u iemand in dienst neemt zooals dezen man, dan moeten er moeilijkheden komen. U doet net of u zijn geschiedenis niet kent.“

„Geschiedenis? Welke geschiedenis?“ vroeg Miles.

Muir's gezicht drukte verwondering en verontwaardiging uit.

„Mijnheer, u wist toch, dat hij al eenige veroordeelingen achter den rug had. Desondanks wilde u hem hebben. Wij waarschuwden...“

„Wat?“ viel de kolonel ongelooft in de rede. „Blake iemand, die in de gevangenis heeft gezeten?“

„Natuurlijk, mijnheer.“

„Daar heb ik nooit een woord over gehoord — dat is — dat is verschrikkelijk.“ stotterde Miles.

„Maar mevrouw Miles wist het wel, mijnheer. Ze heeft met den rechter over hem gesproken. Bovendien heeft ze het er ook met mij over gehad en liet ik haar de maandrapporten zien. We hebben haar van te voren gezegd, wat er zou gebeuren. Ik probeerde er mevrouw van te overtuigen, dat je zulke lui toch niet kunt verbeteren, maar ze wilde niet luisteren. We deden ons best om haar te helpen, maar nogmaals — ik was er van overtuigd, dat het op zooiets zou uitdraaien.“

Miles wist niet of hij waakte of droomde. De kolonel glimlachte zwakjes en draaide de punten van zijn snor op.

„Het lijkt er veel op, dat Millie nu eens een groote vergissing heeft begaan, Bob.“ sprak hij. Hierop wendde hij zich tot den detective en vroeg: „Wat heeft die man voor een leven achter zich?“

Muir begon zijn antwoord af te ratelen als gaf hij voor de rechtbank een getuigen-verklaring.

„In Januari j.l. uit de gevangenis ontslagen met negen maanden aftrek op een veroordeeling tot drie jaar...“

De dokter keek op.

„Alsjeblieft, heeren — Blake is er zeer ernstig aan toe.“

Vervolg op blz. 17

Java Wafel
Een fijn wafeltje met heerlijke crème-vulling. Bijzonder croquant en zeer licht, dus voordeelig.
27½ ct p. half pd

Brusselsche Kermis
De eenige echte, sinds 35 jaar populair door smaak en kwaliteit.
22½ ct p. half pd

Jongetje
Een eenvoudig, lekker biscuitje, waar U gul van kunt uitdeelen.
17½ cent p. half pond

„In een gastvrij huis: Victoria-biscuits!“

Daar kunt U altijd mee voor den dag komen! Het eene Victoria-biscuitje smaakt al lekkerder dan het andere; versch, zuiver, bros en knappend. Zorgt dat U ze altijd in huis heeft.

Victoria

NEEN MAAR!

MIJN SCHONE TAFELLAKEN IS
BEPAALD ONFRIS NAAST
JOUW BLOUSE.

„Kon ik mijn wasgoed ook maar zo prachtig wit krijgen — hoe doe je dat toch?“

„Ik doe niets bijzonders: ik gebruik alleen Radion.“

* *

„Ik dacht altijd, dat Radion een scherp wasmiddel was.“

„Radion scherp?; hoe kom je er bij! De bijzondere zuurstofwerking is juist bijzonder zacht en haalt toch al het vuil uit het goed. Ook maakt Radion de zo nadelige chloor geheel overbodig.“

„En omdat het zo zacht is, spaart Radion nog geld ook. Weet je wel, dat mijn goed heel lang meegaat? Ik heb linnengoed, dat ik al jarenlang met Radion heb gewassen en het is nog zo goed als nieuw.“

RADION WAST WITTER

EN SPAART UW WASGOED

Neerlands meest gebruikt en goedkoopst zelfwerkend wasmiddel
17½ ct

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 4 Maart tot 10 Maart 1940

Maandag 4 Maart

De Britsche admiraliteit heeft een communiqué uitgegeven, waarin verklaard wordt, dat de week, die op 3 Maart is geëindigd, een bijzondere week is geweest voor de Britsche vloot en haar optreden ten aanzien der koopvaardij. De eenige Engelse schepen, die tot zinken gebracht werden in die week, waren de Albano, groot 1176 ton, en de Cato, groot 710 ton, zoodat het totale Engelse verlies slechts 1886 ton bedroeg.

Aan den anderen kant brachten in diezelfde week vier Duitse schepen zichzelf tot zinken om niet buitgemaakt te worden. Het waren de Wolfburg, 6201 ton, de Heidelberg, 6330 ton, de Troja, 2390 ton en de Arucas, 3369 ton, in totaal 18.490 ton.

In het afgelopen weekend is echter het Britsch-Indische passagiersschip Domala door een Duitse bommenwerper tot zinken gebracht, waarbij 108 menschen om het leven kwamen. Van Duitse zijde bericht men, dat de verliezen der Engelsen grooter geweest zijn. Vandaag werden twee Britse schepen, het tankschip Charles F. Meyer (10.500 ton) en de Pacific Reliance (6.700 ton) tot zinken gebracht. In Nederland verkeert men in ongerustheid over het stoomschip de Rijnstroom, waarvan men aanneemt, dat het gezonken is, aangezien men eigendommen van dit schip drijvend heeft aangetroffen.

NEDERLANDSCHE SCHEPEN DOOR VLIEGTUIGEN BESCHOTEN

Behalve de Sint-Annaland en de Schieland, werden ook de Limburg en de De Ruyter door vreemde vliegtuigen aangevallen zonder dat veel schade werd aangericht; de Ariena daarentegen werd het slachtoffer van de beschieting door een Duitsch bombardementsvliegtuig, drie overlevenden van de uit vijf koppen bestaande bemanning kwamen vandaag in Engeland aan, nadat zij zesendertig uur op een vlot hadden rondgezworven.

Heden werd door de autoriteiten bekend gemaakt, dat de Roemeense regeering de Britsche en Fransche petroleumondernemingen niet gedwongen heeft om petroleum naar Duitschland te exporteeren, hoewel Duitschland een scherp protest heeft ingediend. Voornamelijk hierdoor heeft Duitschland zijn maandelijks quotum van 130.000 ton niet kunnen krijgen.

Men meent te weten, dat de houding van Turkije ten aanzien van Sovjet-Rusland in de laatste dagen een opmerkelijke wijziging heeft ondergaan. De ge-

Veldmaarschalk Herman Göring maakte een tocht van acht dagen langs de Duitse fronten ten einde de luchtmacht daar ter plaatse te inspecteeren. Göring op een vliegveld nabij het westelijk front.

ringe vorderingen, die de Sovjets in hun krijg tegen Finland bereiken, heeft het geloof aangemoedigd, dat de Russen op het oogenblik geen ernstige bedreiging voor de Turken vormen.

De steeds grootere uitbreiding van de geallieerde strijdkrachten in het nabije oosten zou te Moskou niet onopgemerkt gebleven zijn en als een voorspel opgevat worden van een offensief der geallieerden en Turken in de komende lente. Dit offensief zou dan tegen de petroleumterreinen van Bakoe en de pijpleiding van Batoem gericht zijn, Ruslands voornaamste petroleumbronnen.

SCHERP PROTEST DER ITALIAANSCH REGEERING TEGEN ENGELSCHES BELEMMERINGEN

In een protest, door gezant Bastianini te Londen overhandigd, wordt o.a. gezegd:

In het bijzonder wenst de fascistische regeering zoo nadrukkelijk mogelijk te wijzen op de onwettigheid en den ernst van het door de Britsche regeering genomen besluit om den over zee vervoerden inport van Duitse kolen naar Italië aan controlemaatregelen te onderwerpen, te meer, wijl de Britsche regeering weet, dat de betrokken kolen in een absolute levensnoodzakelijkheid en arbeidsbehoefte van het Italiaansche volk voorzien.

In deze omstandigheden is de maatregel, dien de Britsche regeering genomen heeft, van dien aard, dat deze de economische en politieke betrekkingen tusschen Italië en Groot-Brittannië, zooals deze door de accorden van 16 April 1938 werden geregeld, moet vertroebelen en in gevaar brengen. De fascistische regeering wenst bij deze hernieuwing van haar formeel protest van nu af de gegevens en de feiten vast te leggen van deze situatie ten aanzien van de verantwoordelijkheid aangaande een verdere ontwikkeling van den toestand."

De Duitse gezant te Brussel heeft tijdens een bezoek aan den minister van Buitenlandsche Zaken, Spaak, namens zijn regeering excuses aangeboden over het luchtgevecht van een Duitse Dornier tegen drie Belgische toestellen.

Uit een mededeeling, die inmiddels door het departement van Buitenlandsche Zaken werd verstrekt, is gebleken, dat de Duitse regeering niet alleen haar oprechte leedwezen heeft betuigd, maar bovendien heeft verzekerd, dat aan de bestaande instructies, waarbij het overvliegen van neutraal grondgebied wordt verboden, krachtadig zal worden herinnerd.

Geruchten gaan, dat Hitler in een onderhand met Sumner Welles de volgende voorwaarden heeft gesteld, welke eerst vervuld moeten zijn, opdat aan dezen oorlog een einde zou komen.

Erkennung van den status quo in Oost-Europa, zooals die door Duitschland is geschapen; non-interventie in de Duitse levensruimte door niet onmiddellijk daarbij betrokkenen; teruggave van de Duitse koloniën, ook in zoover de mandatarissen Engelse dominions zijn. Dit heeft betrekking op Duitsch Zuid-West-Afrika en op het deel van Nieuw-Guinea, dat vroeger aan Duitschland heeft behoord en thans door Zuid-Afrika resp. Australië worden bestuurd. De andere gewezen Duitse koloniën in Azië blijven buiten beschouwing, want ze behooren aan Japan. Dit zijn echter vermoedens; van Duitse zijde worden al deze veronderstellingen tegengesproken.

Vannorgen is bericht ontvangen, dat de verdedigers van Viborg in goede orde in noord-westelijke richting terugtrekken en wel naar de nieuwe defensielinie, die op het verst afgelegen punt slechts 5

km. ten noorden van Viborg ligt. Toch schijnt de stad nog niet geheel prijsgegeven of gevallen te zijn. Men neemt aan, dat de Finnen bij de verdediging van Viborg 17.000 man hebben verloren.

Dinsdag 5 Maart

De Zweedsche legatie te Moskou heeft telegrafisch meegedeeld, dat de Sovjet-regeering, na in zake het bombardement van Pajala nogmaals een onderzoek te hebben ingesteld, vastgesteld heeft, dat een of twee Sovjet-vliegtuigen op 21 Februari, na den koers te zijn kwijtgeraakt, bommen hebben laten vallen op het gebied van Pajala.

De Sovjet-regeering heeft naar aanleiding van dit incident haar leedwezen betuigd.

De strijd op het ijs van de Viborgbaai is vandaag voor het roode leger noodlottig verlopen. Uitgaande van de kleine eilanden in de Finsche Golf, die zij reeds eerder bezet hebben, trachtten de Russen met kleine lichte tanks over de ijsvlakte naar Virolahti te trekken, dat zestig km. ten zuidwesten van Viborg ligt. In allerijl hebben de Finnen versterkingen naar dat bedreigde punt gezonden en dank zij het welgerichte vuur van de kustbatterijen moesten de Russen afdeinen en hun pogingen om, zonder het verzet bij Viborg te breken, Helsinki dichterbij te naderen, opgeven.

STANDPUNT DER DUITSCHE REGEERING OMTRENT BESCHIE- TING VAN NEDERLANDSCHE SCHEPEN

In afwachting der rapporten van de bemanningen der vliegtuigen neemt men voorloopig te Berlijn aan, dat de Nederlandsche schepen niet voldaan hebben aan de bevelen der vliegtuigcommandanten.

Dezen moeten bij het aanhouden van neutrale schepen eerst aan het betreffende schip seinen, dat het voor het ondergaan van een onderzoek dient te stoppen. In dergelijke gevallen landt het vliegtuig op het water en een kano brengt een onderzoekingscommissie aan boord, evenals dit bij een aanhouding door duikboten het geval is. Blijkt het schip contrabande aan boord te hebben, dan moet de bemanning gesommeerd worden het schip te verlaten. Daarna kan het tot zinken worden gebracht.

Indien het vliegtuig zonder waarschuwing bommen laat vallen of machinegeweervuur opent, handelt het in strijd met het internationale recht.

In dit verband wijst men op een interview van admiraal Raeder met een vertegenwoordiger van een Amerikaansch persagentschap, waarin o.a. gezegd werd:

Ten slotte stellen de neutrale handelsschepen zich bijzonder bloot aan de gevaren van den oorlog, wanneer zij zich begeven in de kustwateren van een oorlogvoerende mogendheid. In het kustgebied van een oorlogvoerend land dient men er uiteraard rekening mede te houden, dat van beide zijden met gebruikmaking van alle moderne strijdmiddelen gevochten wordt. Vooral geldt dit voor de zeegebieden voor de Britsche kust, waar de Britsche admiraliteit de neutrale koopvaardij dwingt gebieden te bevaren, die met mijnen „besmet” zijn en zoowel door het misbruiken van neutrale vlaggen als het gebruiken van handelsschepen voor oorlogsdoeleinden het onderscheid tusschen vijandelijke en neutrale koopvaardijschepen vrijwel onmogelijk maakt.

Het blijkt, dat de tendenz der Duitse zee-oorlogvoering neerkomt op dit ééne punt: dat de neutralen de vaart op Engeland dienen te staken. Slechts Amerika heeft in dit opzicht verstandig gehandeld.

volgens de Duitschers. Admiraal Raeder zegt hieromtrent:

Waarom zou president Roosevelt het Amerikaanse schepen verboden hebben de gevaarlijke zones rondom Engeland te bevaren? Zijn verbod is het beste bewijs tegen de door Engeland gevolgde methode, die de neutralen dwingt deze gebieden te bevaren zonder in staat te zijn hun veiligheid te waarborgen. Duitschland kan de neutralen slechts adviseeren de verziende politiek van president Roosevelt tot voorbeeld te nemen.

In Duitschland worden op het oogenblik tabletten vervaardigd, die vitamine C en D bevatten en die men aan kinderen en oudere menschen zal verstrekken ten einde tekort aan bepaalde voedingsmiddelen te compenseeren.

Verschillende bijzondere rechtbanken hebben in Duitschland zware straffen (eenige jaren tuchthuisstraf en eenige jaren cerverlies) uitgedeeld wegens het luisteren naar buitenlandsche radiostations.

Woensdag 6 Maart

Omtrent het bombardeeren en beschieten van Nederlandsche schepen door Deutsche vliegtuigen werd hedenochtend in de Wilhelmstrasse officieel medegedeeld, dat het in de practijk voor Deutsche vliegtuigen in de meeste gevallen heel moeilijk, zoo niet onmogelijk, is om vast te stellen, of neutrale schepen toevallig, vrijwillig of gedwongen in begeleiding van Engelsche of vijandelijke schepen varen.

In het onderhavige geval werden — volgens Deutsche informaties — de Nederlandsche schepen beschoten, omdat ze hun lichten dooffden, hetgeen als daad van verzet werd opgevat, alsmede omdat zij zich in begeleiding van vijandelijke oorlogsschepen bevonden. Dit werd officieel over het incident medegedeeld.

NEDERLANDSCHE DIJKBOOT GERAMD

De sleepboot Amsterdam heeft vanmorgen voor de haven van Den Helder de Nederlandsche onderzeeboot O 11 geramd. De O 11 is gezonken.

Veertien opvarenden, die zich op dek bevonden, reddden zich door terstond te water te springen. Onmiddellijk toen de boot zonk, gingen de luitenant-ter-zee Steinmetz en de officier M. S. D., de chef der machinekamer, Gestel, naar beneden. Zij sprongen dus niet van de boot af, maar zij kropen welbewust naar beneden door het luik van den commandotoren om zich bij de bemanning te voegen van het zinkende schip. Luitenant-ter-zee Steinmetz nam het commando op zich.

In de dijkboot werden terstond alle waterdichte schotten gesloten, zoodat het schip achter de boeghuiskamer watervrij werd gehouden. Daarmee werden drie opvarenden, die zich vóór de boeghuiskamer bevonden, prijsgegeven.

Men liet de olietank in het achterschip leegloopen, waardoor dit boven water kwam. De geringe diepte van het water ter plaatse maakte, dat ook de commandotoren boven het wateroppervlak verscheen. Officieren in hulpbarkassen openden dezen, waardoor alle opvarenden op drie na konden worden gered.

Een door de Britten bezet gehouden voorpost van de Maginot-linie werd vandaag door de Duitschers na een hevig gevecht veroverd. De geslaagde aanval werd door de Duitschers met behulp van luidsprekers aan de Fransche soldaten op verschillende punten van het front medegedeeld.

In het Lagerhuis heeft men aan Churchill gevraagd of er pogingen gedaan waren om de zendingen van Zweedsch ijzererts van Narvik naar Deutsche havens te onderscheppen.

Churchill antwoordde: „De regeering weet dat die verscheppingen plaatsvinden en zij kent ook hun belangrijkheid voor Duitschland, maar het aanhouden van deze zendingen zou tot vele ernstige gevolgen leiden. Tot nu toe heb ik geen stappen gedaan.”

ITALIAANSCH KOLENSCHEPEN DOOR BRITTEN OPGEBRACHT

Een groot aantal Italiaansche kolenschepen, waarvan de meeste uit Rotterdam, zijn voor onderzoek naar Duins gebracht. De lading van acht vaartuigen,

die samen zestigduizend ton steenkool bevatten, is reeds in beslag genomen.

In hoever de kwestie van het aanhouden der Italiaansche steenkoolschepen van ernstigen invloed zal zijn op de politieke en economische betrekkingen tusschen Groot-Brittannië en Italië kan thans nog niet worden nagegaan. Wel kan men zich verwonderen over het feit, dat Engeland en Frankrijk minder inschikkelijkheid tegenover Italië betoonen dan men verwacht had.

Het Engelsche Lagerhuis heeft vandaag gedebatteerd over het besluit der regeering de verkoopen van land door Arabieren aan Joden in zekere deelen van Palestina te verbieden. Minister MacDonald uitte zich van regeeringswege over deze kwestie als volgt:

Wij hebben in de laatste weken de ernstigste waarschuwingen uit Palestina ontvangen, dat er ondanks den schijn onder het oppervlak, een toenemende onrust van Arabieren was en dat zij opnieuw kritisch en vijandig jegens de mandaatmogendheid waren geworden.

De Arabieren wisten, dat die regeering beloofd had, deze landreglementen in te voeren. Zij vertrouwden erop, dat de belofte zou worden uitgevoerd en vanwege dat vertrouwen zijn zij vredelievender geweest en in oorlogstijd bereid om met de Joodsche leiders en ook met de regeering samen te werken. Wanneer wij dit vertrouwen thans vernietigen, zou de geheele stemming van de Arabieren in Palestina weleens kunnen veranderen. Troebelen in Palestina zullen hun weerklank hebben in Transjordanlië, Iran, Saoedie-Arabië, Egypte en Indië.

Hierin ligt dus de kern van de zaak: het is een oorlogsnoodzaak, welke de Britsche regeering er toe heeft gedreven niet langer te aarzelen met stappen, welke zij beschouwt als erkenning van rechtmatige Arabische aanspraken.

's Werelds grootste schip, de vijftachtigduizend ton metende Queen Elizabeth, heeft een even geheimzinnige als fantastische „maiden voyage” gemaakt. Zij heeft in het diepste geheim den overtocht over den Atlantischen oceaan gemaakt en wordt vanmorgen vroeg in de haven van New York verwacht.

De Fransche krijgsraad heeft Paul Ferdinand, den verrader van Stuttgart, en zijn medewerker, Obrecht, bij verstek ter dood veroordeeld.

De instructie tegen beide verraders werd reeds geopend in October jl., toen bleek, dat Ferdinand, die eens als omroeper voor de radio van Stuttgart werkzaam was, zich voor den Deutschen propaganda-

Caricatuur van admiraal Raeder, die in een interview den kleinen neutralen de houding van de Vereenigde Staten ten voorbeeld stelde.

dienst leende en via een Deutschen zender tweedracht onder het Fransche volk trachtte te verwekken.

In een agressieve rede richtte graaf Czaky, de Hongaarsche minister van buitenlandsche zaken, zich tegen de propaganda der Tsjechen om hun staat te doen herleven. Hij zei o.a.:

Het is van belang dat wij er in geslaagd zijn en dat op ons initiatief onze machtige vrienden er in geslaagd zijn aan de groote westerse mogendheden te doen begrijpen, dat zij zich door ontijdig beloften te doen op een zeer gevaarlijk pad zouden begeven, daar dit zou leiden tot de oprichting van een ontijdig geboren staat, hetgeen ook een ontijdig geboren oorlog tot gevolg zou kunnen hebben.

Donderdag 7 Maart

Bij de tusschentijdsche verkiezing in het district Kettering van Northamptonshire in Engeland is de conservatief Profumo gekozen met 17,914 stemmen. De anti-oorlogscandidaat Ross verkreeg 6616 stemmen.

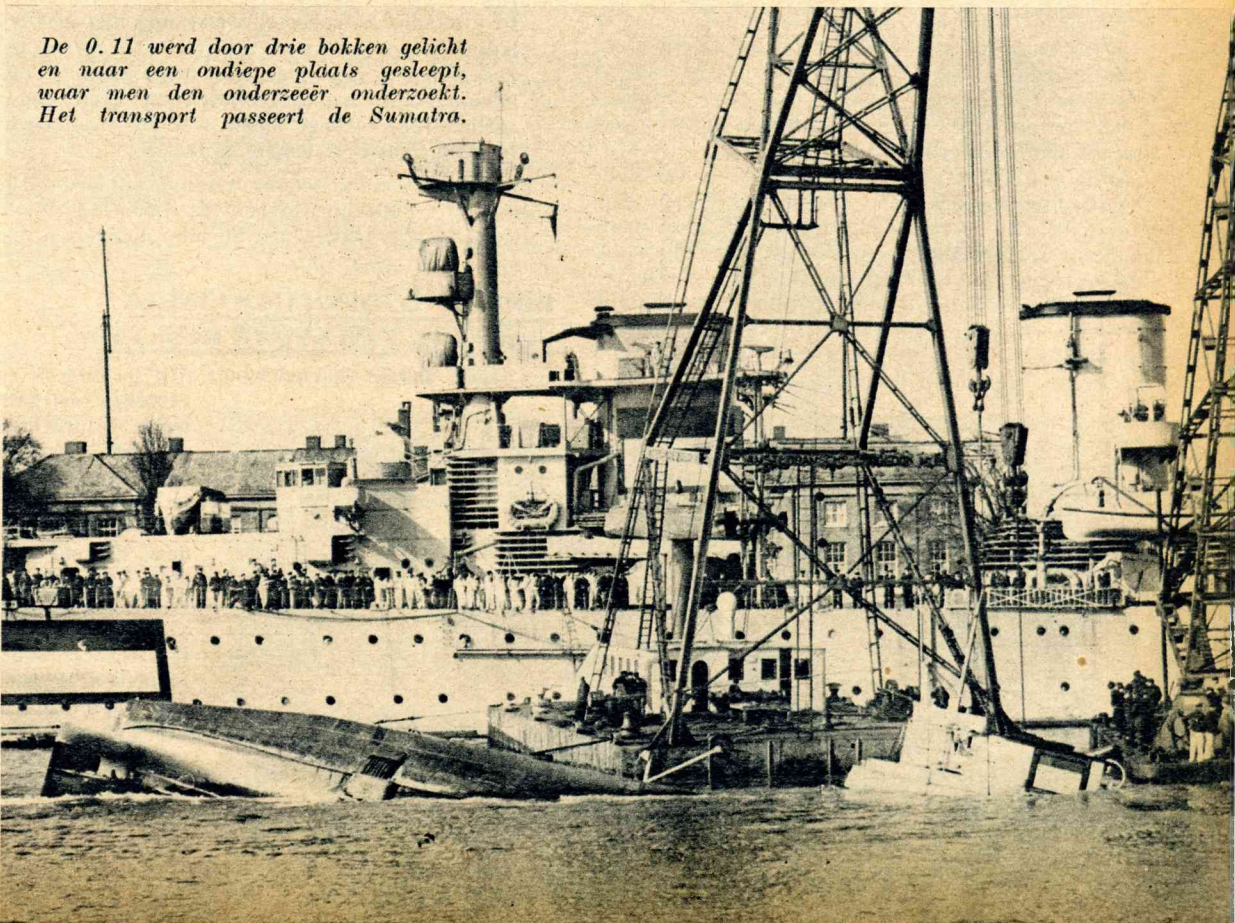
Gisteren en vandaag vertrokken drie Deutsche schepen uit Willemstad (Curaçao) n.l. de Seattle, Mimi Hora en de Hannover; de Seattle is echter door een Engelsch oorlogsschip aangehouden en naar Jamaica opgebracht.

ITALIAANSCH SCHIP GEBOMBARDEERD

Vanavond om half acht is het Italiaansche stoomschip Amelia Lauro door een Deutsch vliegtuig met bommen bestookt. Het drijft brandend op de Noordzee; de bemanning werd aan boord van het Italiaansche schip de Titania gebracht. Te zelfder tijd telde men 16 Italiaansche schepen met 100.000 ton kolen aan boord in de Duins, zij liggen te wachten tot zij over de hun toegewezen havens verspreid zullen worden, waar zij hun lading kunnen lossen, die volgens de Britten nu onder de contrabande-bepalingen valt.

Men vreest, dat twee Nederlandsche schepen verloren zijn gegaan, n.l. de Vecht (1965 ton) en de Grutto (920 ton); van beide vaartuigen is wrakhout aangespoeld.

Drie bewoners van het eiland Schiermonnikoog, die vanmiddag op eigen houtje een toevallig op het strand gevonden vliegtuigbom wilden demonteeren, zijn het slachtoffer geworden van hun onvoorzichtigheid. De bom ontplofte, één der drie werd op slag gedood, de andere twee zijn kort daarop overleden.

De O 11 werd door drie bokken gelicht en naar een ondiepe plaats gesleept, waar men den onderzeer onderzoekt. Het transport passeert de Sumatra.

VREDESGERUCHTEN

In Stockholm blijven hardnekkig vredesgeruchten loopen. Men neemt aan, dat de Zweedsche regeering bemiddelend is opgetreden tusschen Finland en Rusland en dit laatste land zou reeds zijn voorwaarden gesteld hebben.

De Finsche regeering heeft aanvankelijk geweigerd zich uit te laten over voorwaarden tot staking van den strijd, doch vanavond gaf zij in vage bewoordingen toe, dat zij van het bestaan van dergelijke eischen op de hoogte is. De officieele verklaring luidde als volgt:

De Finsche regeering deelt officieel mede, dat de Sovjetregeering nieuwe en vergaande eischen gesteld heeft. Verdere bijzonderheden zullen later worden bekend gemaakt.

's Middags was het telefonisch verkeer met Stockholm onderbroken, doch voor middernacht werd het weer vrijgegeven.

Vrijdag 8 Maart

De vredesgeruchten zijn na het officieele Finsche communiqué van gisteravond allang geen geruchten meer. Wat de details betreft tast men echter in het duister, omdat de betrokken partijen niets loslaten. Men neemt echter aan, dat de Finsche regeering zich eenigen tijd geleden tot Zweden heeft gewend, eerst om hulp, daarna om bemiddeling. Svinhufvud, de oud-president van Finland, Tanner en Paasikivi zouden naar Stockholm gereisd zijn. Volgens een bericht uit Stockholm zou Paasikivi als vertegenwoordiger van Finland vandaag reeds rechtstreeksche onderhandelingen openen met de Russische gezante in Zweden, mevr. Kollontay. Van andere zijde wordt echter tegengesproken, dat Paasikivi zich in Stockholm bevindt.

Het Finsch-Russisch conflict, dat aanvankelijk nauwelijks meer dan plaatselijke beteekenis scheen te hebben, schijnt echter allengs een kwestie te worden, welke wellicht doorslaggevend zal worden voor het verdere verloop van den Europeeschen oorlog en althans in toenemende mate in het middelpunt der Europeesche politiek zal komen te staan.

Vandaag wordt bekend gemaakt, dat de Duitse minister van buitenlandsche zaken, Von Ribbentrop, zich morgen naar Rome zal begeven en iedereen brengt deze reis natuurlijk in verband met de onderhandelingen tusschen Finland en Rusland en de bemiddelingspogingen van Zweden.

Een vaste tijd is echter nog niet aan te geven, doch men neemt aan, dat men ook in Duitschland de ontwikkeling der situatie in het hooge noorden met leede oogen aanziet en er toe wil medewerken hier een vrede tot stand te brengen.

Wat Italië betreft meent men een zekere wijziging in de houding van Rome waar te nemen ten aanzien van het Finsch-Russisch conflict.

Zoo schrijft de „Regime Fascista” o.a. in een artikel, dat beschouwd kan worden als een polemiek op zekere buitenlandsche commentaren over Italië's houding ten aanzien van Helsinki: „Wat voor erkenning is Italië aan Finland verschuldigd, dat te Genève, waar het zich aansloot bij de sancties, een blind instrument was in handen van de Engelschen? Overigens hebben de Italianen veel voor Finland gedaan en dat meer uit haat voor het communisme dan uit sympathie voor dit land.”

In de geallieerde pers worden de Finsch-Russische onderhandelingen niet met enthousiasme besproken, vooral nu men merkt, dat Duitschland deze in de hand wil werken. Men verwijt de Britsche en Fransche regeering, dat de hulp aan Finland niet effectief geweest is. Aangaande de door Frankrijk aan Finland verleende hulp worden wellicht in verband hiermee van officieele zijde de volgende cijfers verstrekt, aangaande de totale hulp van de geallieerden.

Deze heeft volgens die opgave bestaan uit 405 vliegtuigen, waarvan 67 bommenwerpers, 916 kanonnen met meer dan 2.300.000 granaten, 150 antitankkanonnen, 5.224 machinegeweren en mitrailleurgeweren, 450.000 handgranaten, 1.050 zeemijnen, 10.000 antitankmijnen en 50 à 60 miljoen geweerpatronen.

Hieraan wordt van gezaghebbende Fransche zijde toegevoegd, dat de geallieerden bereid zijn met deze hulp door te gaan en haar zelfs uit te breiden, wanneer Finland daartoe slechts den wensch kenbaar maakt.

Van betrouwbare zijde wordt echter nogmaals bevestigd, dat de Zweedsche regeering besloten heeft zich tegen elke poging, om detachementen of troepen via Zweden naar Finland te zenden, met geweld te verzetten, onverschillig door wie een dergelijke poging gedaan wordt.

Dat het Finsche probleem acuut is geworden, bewijst niet alleen de aangekondigde reis van Von Ribbentrop naar Rome, doch ook de aankomst van Svinhufvud, den vroegeren Finschen staatspresident, te Berlijn.

De gewezen Finsche staatschef, die te Stockholm te zamen met den Finschen staatsraad, Paasikivi, heeft geconfereerd, heeft zich na zijn aankomst in de rijkshoofdstad onmiddellijk in verbinding gesteld met den Zweedschen gezant en vervolgens een bezoek gebracht aan het rijksministerie van buitenlandse zaken in de Wilhelmstrasse.

Sumner Welles vertoeft op het oogenblik in Parijs, doch door de onverwachte vredesonderhandelingen tusschen Finland en Rusland is zijn bezoek eenigszins op den achtergrond geraakt.

Naar eerst nu vernomen wordt werden in de laatste dagen nog eenige Nederlandsche schepen door vliegtuigen aangevallen en gebombardeerd of beschoten, o.a. de Saba.

Zaterdag 9 Maart

De Duitse minister van buitenlandsche zaken, Von Ribbentrop, is vanochtend te 9.15 uur naar Rome vertrokken.

In politieke kringen meent men te weten, dat de reis van minister von Ribbentrop naar Rome een veel uitgebreider karakter zal dragen dan alleen het ondernemen van een bemiddelingsactie in het Russisch-Finsche conflict. Men beweert, dat het de bedoeling zou zijn, Italië met het Duitsch Sovjet-Russisch bondgenootschap te verzoenen. Von Ribbentrop zal bovendien Maandag door den Paus ontvangen worden.

Officieel wordt medegedeeld, dat de Britsche regeering heeft besloten de dertien Italiaansche schepen met Duitse steenkool, welke onlangs zijn aangehouden, vrij te laten, met de lading. De Italiaansche schepen, welke nog niet met hun lading steenkool op de thuisreis zijn vertrokken, zullen de havens, waar zij zich op het oogenblik bevinden, in ballast verlaten en geen andere Italiaansche schepen zullen worden gezonden om in deze havens steenkool te laden.

De Finsche oudpresident Svinhufvud, die op het oogenblik te Berlijn vertoeft, is door Hitler ontvangen. Zooals bekend, zal hij later doorreizen naar Rome.

DIRECTE ONDERHANDELINGEN TUSSEN FINLAND EN RUSLAND

Sedert enkele dagen bevindt zich te Moskou een Finsche delegatie, welke besprekingen met de vertegenwoordigers der Sovjet-regeering voert. Men neemt aan, dat deze Finsche delegatie bestaat uit Paasikivi, die ook vóór den oorlog te Moskou onderhandeld heeft, generaal Walden, als vertegenwoordiger van het leger en

eenige ambtenaren. De Finsche premier Ryti zou naar Moskou onderweg zijn of daar reeds zijn aangekomen.

Men verwacht, dat de Finsch-Russische onderhandelingen weldra in het eindstadium zullen komen. De Russen dringen er blijkbaar op aan, dat de vredesvoorwaarden geregeld moeten zijn, alvorens een wapenstilstand wordt gesloten.

RUSSEN TEN WESTEN VAN VIBORG

Russische troepen zijn er, naar uit het Finsche legerbericht blijkt, in geslaagd, de noordwestelijke kust van de Viborgbaai te bereiken. Zij hebben zich

daar genesteld op de schiereilanden ten oosten van de Sakkijärvi, en zouden een gebied bezetten van 15 km. lengte en 5 km. breedte. Vooral van de Uraiseilanden schijnen de Russen ondanks hun zware verliezen, over het ijs naar de kapen aan de andere zijde van de Viborgbaai te zijn getrokken.

Slagen de Russen er in, zich op deze steunpunten ten westen van Viborg te handhaven, dan wordt de verdediging van deze stad veel moeilijker.

Men beweert, dat de Finnen teleurgesteld zijn door de houding der Zweden, daar zij op daadwerkelijke hulp gehoopt hadden.

In Amsterdam heeft de rijksrecherche dezer dagen een huiszoeeking gedaan in een woning aan de Houthorststraat en daar een geheimen zender in beslag genomen. Tevens heeft de politie te Vlissingen een stuurman van de groote vaart, betrokken bij een ernstig geval van spionage, dat zich te

Vlissingen of in de naaste omgeving moet hebben voorgedaan, gearresteerd.

DUURDER BROOD

De minister heeft besloten, den verkoopprijs van de huitenlandsche tarwe met f 2.25 per 100 kg. te verhoogen, waardoor de bloemprijs hier te lande met een bedrag van f 1.70 per 100 kg. zal stijgen, hetgeen metterdaad kan leiden tot een prijsstijging van 1 cent per brood van 800 gram. Dit is slechts een gedeeltelijke vergoeding voor de hogere kosten, die de staat heeft te dragen.

Zondag 10 Maart

Vanmorgen is Sumner Welles op het vliegveld van Heston bij Londen aangekomen.

DE VREDESONDERHANDELINGEN

De Finsch-Russische besprekingen te Moskou duren nog steeds voort. Een besluit is nog niet gevallen.

Vanavond heeft de Finsche regeering te Helsinki het volgende communiqué gepubliceerd:

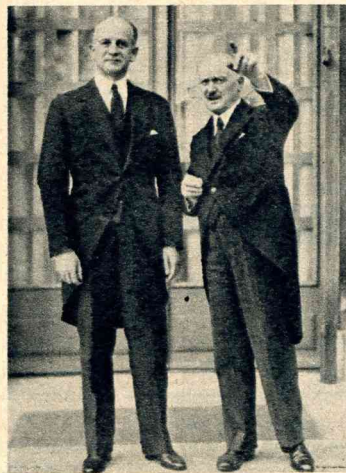
Sovjet-regeering en de Finsche regeering met elkaar in contact getreden. Dit contact is tot stand gebracht door bemiddeling van de Zweedsche regeering. Het doel van dit contact was de mogelijkheden te onderzoeken voor het sluiten van vrede. Beide partijen waren tot de conclusie gekomen, dat het nuttig zou zijn rechtstreeksche besprekingen te voeren.

De Duitse minister van buitenlandsche zaken, Von Ribbentrop, die vanmorgen te Rome is aangekomen, heeft een uur na diens aankomst een onderhoud met Mussolini gehad, dat één uur en een kwartier duurde.

Hitler hield in het Zeughaus een rede, waarin hij o.a. zei:

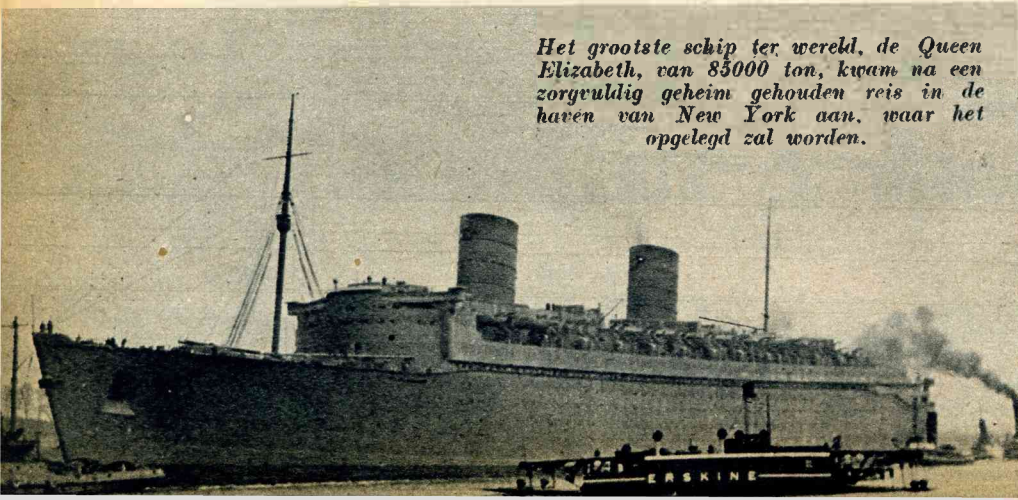
Als Führer der natie, als kanselier van het Rijk en als opperste bevelhebber van de Duitse weermacht leef ik nog slechts voor één enkele taak: dag en nacht aan de overwinning te denken en voor haar te worstelen, te werken en te strijden, zoo noodig ook mijn eigen leven niet te sparen, in de overtuiging, dat dit keer voor eeuwen over de Duitse toekomst beslist wordt.

Er wordt beweerd, dat een overeenkomst tusschen Londen en Rome tot stand is gekomen, volgens welke de kolenexport van Engeland naar Italië verdubbeld zou worden.

Sumner Welles sprak tijdens zijn bezoek aan Parijs met voor-aanstaande overheidspersonen, o. a. met president Lebrun en minister-president Daladier. De afgeant van Roosevelt met president Lebrun.

Het grootste schip ter wereld, de Queen Elizabeth, van 85000 ton, kwam na een zorgvuldig geheim gehouden reis in de haven van New York aan, waar het opgelegd zal worden.

DE VOLMAAKTE BUTLER

Vervolg van blz. 13

Muir matigde zijn stem en werd wat menselijker.

„Zijn verleden is in enkele woorden verteld, mijnheer. Hij is een oude bekende, die al tweemaal in de gevangenis heeft gezeten. Den laatsten keer kreeg hij een zware straf wegens verduistering en het gebruik maken van vervalschte referenties. De eerste maal ging hij achter slot en grendel voor het stelen van zilver bij de familie, waar hij in dienst was.”

Miles snakke naar adem.

„Groote hemel. En je wilt zeggen, dat mijn vrouw, ondanks dat ze van alles op de hoogte was, dien man toch heeft aangenomen?”

„Ze was volkomen op de hoogte, mijnheer. Dit keer probeerde hij niet door middel van vervalschte getuigschriften een gunstigen indruk te wekken. Hij heeft haar de waarheid verteld en dichte daarbij tevens het gebruikelijke verhaal op. U weet wel — nooit een kans gekregen om op het rechte pad te blijven en al die dingen meer. En dat moet ik hem na-geven — zijn manieren en voorkomen heeft hij mee. Hij is vroeger bij uitstekende families geweest en werd algemeen geroemd als een model-butler. Maar ja — als ze eenmaal verkeerd willen, dan doe je er niets aan — al beweren die zachtmoedige recla-seeringsmensen van wel.” Muir schudde nadrukke-lijk het hoofd.

De kolonel fronste het voorhoofd.

„Dat kan nu allemaal wel waar zijn,” merkte hij op, „maar daarmee is deze geschiedenis toch nog niet verklaard. Naar mijn meening is het onmogelijk, dat hij deze inbraak heeft gepleegd.”

„Daar ben ik nog niet zoo zeker van, mijnheer.”

„Zeg, verkoop nou geen onzin,” zei Miles op vrij heftigen toon. „Een man geeft zichzelf toch geen tik op het achterhoofd en wacht totdat de politie ver-schijnt...”

„Allemaal een onderdeel van den opzet, mijnheer. Handig — buitengewoon handig in elkaar gedraaid. Ik beweer ook niet, dat hij het heeft gedaan, maar wel is hij bij het complot betrokken.”

„Hoe bedoel je dat?”

„Nou, mijnheer, dat zaakje is afgesproken werk geweest. Blake heeft het met een paar maats op touw gezet. Ze hebben er den juisten avond voor uitge-zocht — dat er niemand thuis was. Hij laat zijn mede-plichtigen binnen, wijst ze de plaats waar ze moeten zijn, gooit den boel door elkaar en waarschuwt na hun vertrek de politie. Zijn plan was natuurlijk u zoo spoedig mogelijk op te zeggen en te vertrekken om zijn deel van den buit in ontvangst te nemen. Het is niet de eerste keer, dat zooiets plaats-vindt.”

„Maar die wond dan?”

De detective maakte een onverschillig gebaar, alsof deze vraag totaal overbodig was.

„Bedrog, mijnheer. Ze gaven een tikje, juist vol-doende om zijn hoofd een beetje te laten bloeden. Daarna een kleine hoeveelheid van een verdovend middel, zoodat hij een uurtje buiten westen blijft en iedereen gelooft in een heldhaftig verzet tegen de inbrekers. De dokter zegt zelf, dat het niets heeft te betekenen.”

De geneesheer keek op.

„Het spijt me, dat ik met u van opvatting moet verschillen, maar ik krijg meer en meer den indruk, dat met het kleine tikje, waarover u spreekt, den man zijn hersenpan is ingeslagen.”

Muir toonde wat in.

„Dan hebben ze hem harder geraakt dan in hun bedoeling lag. Is het ernstig?”

„De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat we het als een moord zullen moeten beschouwen,” antwoordde de dokter ernstig.

De detective werd hierdoor eenigszins van zijn stuk gebracht. Hij matigde zijn zelfbewustzijn toon.

„Dat geeft een wending aan de zaak,” sprak hij.

Eensklaps maakte de dokter een gebaar.

„Stil!” fluisterde hij. „De man komt bij.”

Muir glimlachte spottend.

„Heb ik het niet gezegd!”

Blake bewoog zich. Miles knielde naast hem neer en keek angstig naar het wasbleeke gezicht. Langzaam opende de butler zijn oogen. Eenige oogenblik-ken staarde hij wezenloos voor zich uit, toen richtte hij den blik op Miles.

Moeilijk sprak hij: „Het spijt me, mijnheer — dit allemaal — ik hoop, dat mevrouw het verontschul-digt — ik deed mijn best — ik veronderstel, dat ik —

het u had moeten vertellen, mijnheer. Maar ik wilde niet, dat u het te weten kwam.” Met een onzeker ge-baar bracht hij de hand aan het hoofd.

„Dat is allemaal wel in orde, Blake; maak je maar geen zorg,” zei Miles vriendelijk. Zijn gezicht stond heel ernstig, want de gestamelde verontschuldiging van den butler had diepen indruk op hem gemaakt. „Wacht maar, tot je je wat beter voelt.”

De detective meende er zich mee te moeten be-moeien. „Wie werkte met je samen, Blake? Je kunt beter de zaak bekennen.”

De kolonel werd woedend en beet Muir toe: „Laat dien armen kerel met rust!”

Blake scheen er niets van te hebben gehoord.

„Het is goed afgelopen, mijnheer — zij hebben ze niet gekregen,” vervolgde hij langzaam, den blik nog steeds op Miles gericht. „Ik ben zoo vrij geweest ze van te voren weg te nemen, omdat ik wel vermoed-de waar het hem om te doen was.”

„Wie?” vroeg sir Miles ongeduldig.

„Die doctor Carron. Ik kende hem, mijnheer, toen ik — in de gevangenis zat. Maar hij herkende mij niet.”

„Groote hemel!” mompelde Miles.

„Ik ben bang, dat hij mevrouw heeft bedrogen. Zijn ware naam is Grainger...”

„Wat? Terry Grainger?” informeerde Muir opge-wonden.

Blake knikte.

„Hij is een van de handigste juweelen-dieven van Europa. En heel gevaarlijk,” verklaarde de detective. Blake's stem werd zachter.

„Ik was ervan overtuigd, dat het hem om de kleine schilderijen was te doen. Daarom nam ik ze weg, mijnheer — in geval van moeilijkheden — en borg ze in het bureau van mevrouw...” Zijn woor-den waren nauwelijks meer te verstaan — het hoofd zonk achterover. „Ik ben haar erg dankbaar, dat ze mij een kans heeft gegeven... Zal ik nu de sand-wiches binnenbrengen, mijnheer?” voegde hij er bijna onhoorbaar aan toe. Daarna verloor hij het bewust-zijn.

Ze vonden de Holbein-miniatuurschilderijen, zoo-als Blake had gezegd, in een der laden van mrs. Miles' schrijftafel.

Blake stierf bij het aanbreken van den dag.

★
Patent
Atomiseur
bij elken
flacon.

Deze speciale atomiseur verstuift Kemt Haarglans zoo fijn, dat elk haar met een uiterst dunne, gelijkmatige laag wordt bedekt, zonder dat Kemt met de handen in aanraking komt. De atomi-seur is een sieraad op Uw waschtafel.

K-1601 L.

Microphotos leveren het bewijs:

Dof, levenloos . . .
Een haar, vóór het met Kemt werd behandeld (sterk vergroot). Het is dof, ruw en droog en mist elken glans. Zulk haar kan nimmer aantrekkelijk zijn.

Levendige, zijdeachtige glans . . .
Een haar nadat het met Kemt Haarglans is behan-deld (sterk vergroot). Het is fraai en heeft diepen glans gekregen. Kemt zal ook aan 1'v haar natuurlijke, zijdeachtigen glans geven.

Nieuwe Schoonheid diepe, zijdeachtige glans voor Uw haar door

... *Kemt*

De Nieuwe Kemt Haarglans bestaat uit de substanties van denzelfden aard, zooals de natuur ze door de haarklieren voortbrengt, om aan het haar glans en schoonheid te geven.

Het is geen wonder, dat vele dames het dof en levenloos worden van het haar niet kunnen voorkomen. De oorzaak van dit verschijnsel is uitputting van de haarklieren, die het haar natuurlijke glans en luister moeten geven. De eischen, die het moderne kapsel aan het haar stelt — permanent, heete luchtdroging, kort haar — en de verzuurde stadslucht waarin wij leven, ontnemen aan de haarklieren de substanties die aan het haar luister geven. Wanneer deze stoffen niet worden aangevuld, wordt het haar levenloos en verliest zijn glans.

Kemt Haarglans komt de natuur te hulp en vervangt de glans-substanties der haarklieren.

Een Engelsche scheikundige heeft een prepa-raat uitgevonden, hetwelk gelijk is aan de substanties der haarklieren en waarvan slechts een geringe hoeveelheid noodig is om den natuurlijke glans van het haar te herstellen. Kemt wordt bereid volgens een speciaal procédé. Het is een dun-vloeibaar, niet-plakkend, niet-vettend preparaat, dat aan het haar diepen, zijdeachtigen glans geeft en zijn schoonheid iederen dag verhoogt.

Kemt is in 4 tinten verkrijgbaar:

Kemt blond
Voor blond haar
Kemt bruin
Voor bruin haar
Kemt donker
Voor donker en zwart haar
Kemt zilver
Voor grijs en wit haar

Kemt in één minuut.

In een oogwenk geeft Kemt aan dof haar schoonheid en diepen, zijdeachtigen glans, zooals u met brillantline of enig ander middel nooit kunt bereiken. Golveu niet Kemt Haarglans duren tweemaal zoo lang.

Flacon voor 2 maanden Met Atomiseur . . . 75 cents

Verkrijgbaar in alle goede zaken

N.V. Drogerijen Maatschappij

Rotterdam

★ *Kemt*

Haarglans

komt de Natuur te hulp.
geeft dof haar zijdeachtigen glans.

**De nieuwste en ongetwijfeld
boeiendste roman van den
beroemden dokter-schrijver**

A. J. CRONIN

verschijnt onder den titel

DE NACHT WAKE

**(VIGIL IN THE NIGHT)
met ingang van het volgend
nummer als FEUILLETON
in dit blad.**

„U hebt door uw grove en onvergeeflijke nalatigheid moedwillig een menschenleven vergooid,” zei dr. Hassall tegen de verpleegster Anne Lee. „En nu staat u daar, of u geen tien kunt tellen...” Anne voelde een folterenden aandrang om de waarheid uit te stooten, zichzelf te zuiveren van die afschuwelijke blaam.... Zij, de verpleegster vol toewijding en bekwaamheid, werd er van beschuldigd, door nalatigheid het leven van een kind te hebben vernietigd... en zij kon, zij wou zich niet verdedigen.

Met zulk een bittere ervaring beginnen de belevenissen der heldin van

**ONS NIEUWE EN ZEER BIJZONDERE
VERVOLGVERHAAL**

dat in het volgend nummer van ons blad zal beginnen te verschijnen.

Het is een roman van niemand minder dan den wereldberoemden geneesheer-schrijver A. J. CRONIN, die door menig werk, maar vooral door zijn roman „DE CITADEL”, een der eerste plaatsen inneemt onder

Dr. A. J. Cronin, de vermaarde auteur, die zich door zijn boek „De Citadel” een wereldfaam verwierf, in een hoekje van zijn bibliotheek.

„Vigil in the Night” werd reeds verfilmd. Hierboven Anne Shirley, die in de R.K.O.-film de rol der nalatige verpleegster vertolkt. Links: Carole Lombard, die, door zich op te offeren, de carrière van haar roekeloze zuster en collega reddt.

de auteurs van onze dagen. Het succes van dat boek bracht er tal van andere schrijvers toe, óók „doktersromans” te gaan schrijven — maar het peil van belangwekkendheid, van ontroerende menselijkheid, van vurige liefde voor het doktersberoep, waarop de werken van dr. Cronin staan, heeft geen derna bootsingen kunnen bereiken.

Nu is er juist een nieuwe roman van Cronin verschenen en door het Engelsch-lezende publiek genoten. Hij heet „Vigil in the Night”.

DE NACHTWAKE

en werpt een treffend licht op de verwickelingen, die ontstaan kunnen in de betrekkingen tusschen de drie hoofdfiguren op het toneel van het moderne

ziekenhuis: den dokter, de verpleegster en den patiënt. Verwickelingen, die den schrijver brachten tot de keuze van den zinnebeeldigen titel „De Nachtwake”; want het is een nacht van ontgoocheling en kommer, dien de heldin Anne Lee, moer doorwaken, vóór het licht wordt in haar leven.

Wij hebben gemeend, ons het recht te moeten verzekeren, voor de Panorama-lezers dezen nieuwen, boeienden dokters- en verpleegstersroman het eerst te publiceeren, in geantooriseerde vertaling. Het is ons gelukt, dat recht te verwerven. Wij kunnen a.s. week met de publicatie van „De Nachtwake” beginnen! Wij zullen dien roman niet hemelhoog verheffen, vóór de lezer hem onder de oogen krijgt. Wij zouden hem natuurlijk niet publiceeren, en met zooveel trots aankondigen, als wij hem niet bijzonder mooi vonden. Evenwel zou de lezer kunnen denken aan de mogelijkheid, dat hij ’t met dat oordeel niet eens zou kunnen zijn. Welnu: die lezer neme de proef op de som, door het eerste gedeelte van den roman in ons eerstvolgend nummer te lezen! Wij willen wel eens zien, wie dan, als hij maar éven den noodigen tijd kan vinden, de vervolgen ongelezen kan laten!

H.B.S. leed Zondag op Houtrust een 2-3-nederlaag tegen H.D.V.S. De Haagsche doelman in actie.

Blauw Wit leed in afd. I zijn eerste nederlaag en wel met 2-0 in de derby op het D.W.S.-terrein. Kiekje uit deze ontmoeting bij een corner op het D.W.S.-doel.

SPORT VAN DE WEEK

B.M.T. scoorde er geducht op los en bleef met 7-3 de meerdere van Hollandiaan. Spelmoment uit deze ontmoeting.

Nog een aardig spelmoment uit den wedstrijd H.B.S.-H.D.V.S. op Houtrust. De Hagenaars in het offensief.

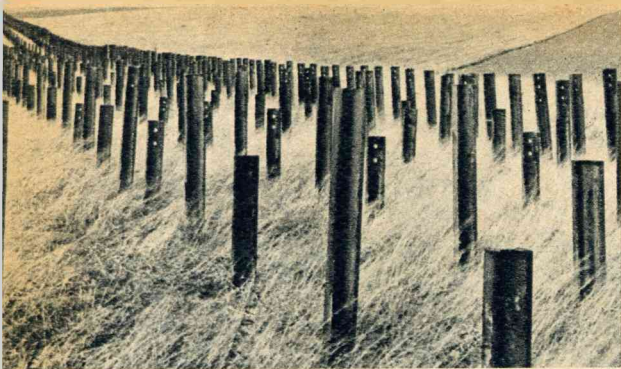

De Haagsche hockeyderby H.D.M.-H.H.Y.C. werd met 1-0 door de gasten gewonnen. De keeper van H.H.Y.C. in actie.

Toge en de Delftsche Studenten hebben de punten gedeeld (2-2). Spelmoment voor het Delftsche doel.

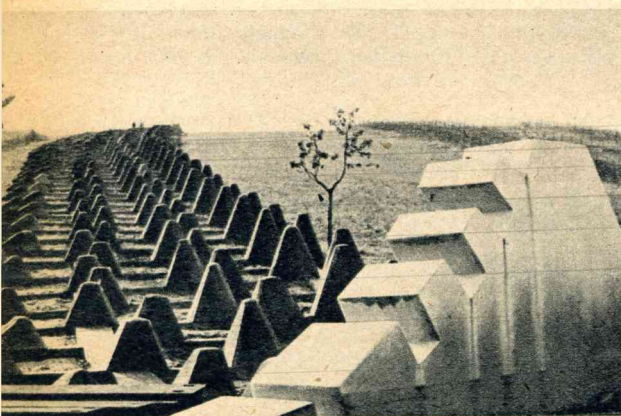
De balans van zes maanden

Tankversperringen aan de Maginot-linie, de Fransche verdedigingswerken aan de Fransch-Duitsche en Fransch-Belgische grens.

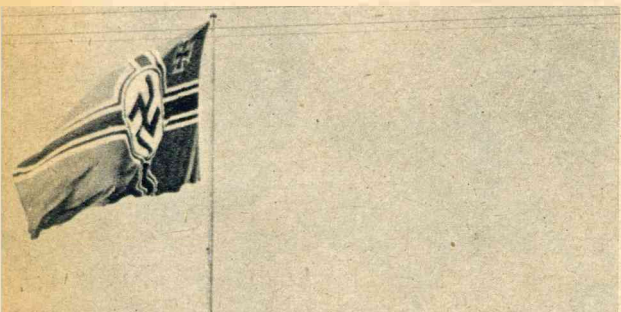

Een actiefoto van het westelijk front. — Duitsche infanterie in den aanval.

Een beeld van de Siegfriedlinie, de verdedigingswerken aan de Duitsche zijde van den Rijn.

Om het bezit van de Westerplatte, een Poolse versterking bij Danzig, werd een zware strijd gevoerd, doch ten slotte moest de Poolse bezetting zich overgeven. Kort na daarna was de Duitsche veldtocht in Polen beëindigd.

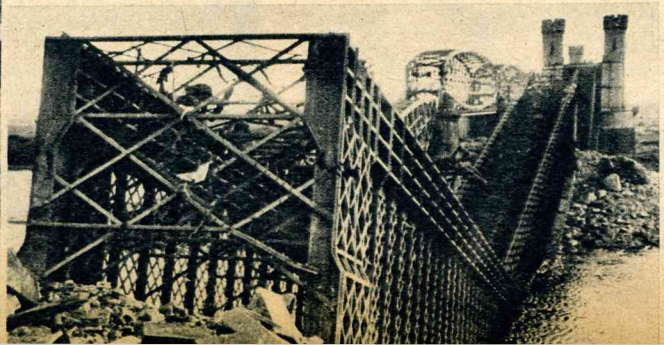

Toen op dien onvergetelijken Zondag van 3 September 1939 des morgens om elf uur Engeland en des middags om vijf uur Frankrijk aan het nationaal-socialistische Duitschland den oorlog verklaarden, twee dagen, nadat de Duitsche troepen Polen waren binnengevallen, zal wel niemand gedacht hebben, dat deze oorlog zoo'n vreemd verloop zou hebben. Verwachtte niet iedereen, dat weldra duizenden vliegtuigen boven Londen, Parijs en de Duitsche industrie-centra zouden verschijnen om in enkele uren tijds dood en vernieling te brengen? Dat was immers de moderne oorlog: in een Blitzkrieg den vijand overrompelen, te land, ter zee en in de lucht, en zoo'n chaos teweeg brengen, dat het pleit spoedig beslist zou zijn.

En wat hebben wij in werkelijkheid zien gebeuren? Thans, een half jaar, nadat de oorlog verklaard werd, vraagt de wereld zich angstig af of binnenkort het groote offensief gaat beginnen, want tusschen de Geallieerden en Duitschland, tusschen de troepen in Maginot- en Siegfriedlinie, is het tot nu toe slechts tot wat schermutselingen gekomen. Alleen ter zee is sedert het uitbreken van den oorlog een strijd op leven en dood tusschen Engeland en Duitschland gevoerd. Dit valt geenszins te verwonderen, want de Britsche regeering nam onmiddellijk haar toevlucht tot haar scherpste wapen, de blokkade, welke zooveel bijgedragen had om haar den wereldoorlog te doen winnen, en Duitschland antwoordde met dezelfde wapens, die Engeland ook in den wereldoorlog zooveel schade hadden toegebracht: duikboten en mijnen. En zoo zien wij van de eerste dagen van dezen oorlog af den strijd op zee in al zijn felheid woeden. De droeve reeks begon met de torpedeering van het Engelsche schip „Athenia”, dat met een groot aantal Amerikaansche passagiers aan boord op weg was naar de Vereenigde Staten en sindsdien is de trieste lijst van getorpedeerde of op een mijn geloopte schepen een vaste rubriek in de dagbladen geworden. Het ergste is, dat onder de schepen der neutralen, die part noch deel aan dezen oorlog hebben, de meeste slachtoffers vallen. Ook de Nederlandsche scheepvaart heeft al menig gevoelig verlies geleden. Wij dwaalden even af naar den strijd ter zee, omdat alleen daar op overduidelijke wijze blijkt, dat Europa in oorlog is. Ook het vliegtuig speelt immers tot dusverre nog een vrij ondergeschikte rol.

Wanneer wij de balans van deze zes maanden oorlog opmaken, dan zien wij, dat in dezen tijd niet het leger, maar de diplomatie de grootste activiteit heeft ontplooid. Vooral was dit het geval na den Duitschen veldtocht in Polen, waarbij dit land van de landkaart werd weggevaagd. Hier gaven de Duitschers een voorbeeld van wat zij onder Blitzkrieg verstonden. Als een orkaan woedde achttien dagen de oorlog met al zijn verschrikkingen over het Poolse land; toen de orkaan luwde kwamen ook Stalin's roode troepen opzetten en sleepten half Polen als een gemakkelijken buit in de wacht. Het was de prijs, dien Berlijn moest betalen voor de dekking in den rug door Rusland. Naast den grooten oorlog tusschen de Geallieerden en Duitschland, welke eigenlijk geen oorlog is, hebben wij drie maanden geleden een anderen oorlog zien ontstaan in Noord-Europa, tusschen het kleine, dappere Finland, dat met den moed der wanhoop voor zijn onafhankelijkheid vecht en den Russischen kolos, die uiteindelijk alleen door zijn numerieke en materiele overmacht de Finnen kon terugdringen. Maar daarover straks. Eerst willen wij thans aan het diplomatieke spel, dat den oorlog tot nu beheerscht heeft, onze aandacht wijden. In de eerste plaats het testen van de wederzijdsche politieke macht in het binnenland, vervolgens de houding der oorlogvoerenden tegenover de neutralen, het standpunt der oorlogvoerenden in het Finsch-Russisch conflict, waarbij ook Scandinavië nauw betrokken is, en ten slotte de groote niet-oorlogvoerende mogendheden, Italië en

Ten einde den opmarsch der Duitsche troepen te stuiten trachtte 't terugtrekkende Poolse leger zooveel mogelijk de bruggen achter zich te vernielen. Een foto van de opgeblazen brug over den Weichsel bij Dirschau.

Turkije, die vooral den Balkan als een gunstig operatieterrein voor hun politiek beschouwen.

Engeland en Frankrijk zijn den oorlog begonnen met als voornaamste doel: de vernietiging van het nationaal-socialistische regiem in Duitschland. In de eerste maanden hebben wij dit herhaaldelijk uit Chamberlains en Halifax' mond kunnen hooren. Londen en Parijs verwachtten, dat er in het Derde Rijk spoedig een opstand zou uitbreken, welke óf zou uitgaan van de Duitsche volksmassa, die zich door Hitler's politiek bedrogen zou achten, óf zou geleid worden van boven af door hogere conservatieve kringen. Daarom wierpen de Engelsche vliegtuigen boven Duitschland geen bommen uit, maar brochures en pamfletten, waarin zij het volk aanspoorden, tegen hun leiders in opstand te komen. Deze hoop der Geallieerden is niet vervuld, en na de eerste maanden van den oorlog moesten zij erkennen, dat het verloop der gebeurtenissen anders was geweest dan zij verwacht hadden. Dit was de eerste phase van den strijd: het was de periode, waarin Engeland ook meende — Frankrijk zag reeds veel eerder de

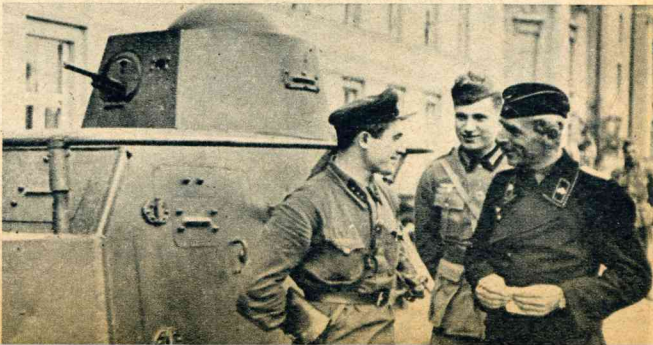
onjuistheid van dit standpunt in — dat de blokkade Duitschland spoedig op de knieën zou dwingen. Eerst later bemerkte het, dat de lekken in Oost- en Zuid-oost-Europa zoo groot waren, dat de uitwerking der blokkade voor een belangrijk percentage werd teniet gedaan.

Bij het begin van dit jaar begon Engeland — en Frankrijk volgde als steeds trouw de leiding van Londen — een andere taktiek te volgen. Chamberlain en Halifax maakten nu geen onderscheid meer tusschen het Duitsche volk en zijn leiders, maar zij waarschuwden de Duitschers, dat zij mede-verantwoordelijk waren voor alles wat nog zou gebeuren. De Britsche premier verklaarde, dat de stilte, die den oorlog tot nu toe had gekenmerkt, wel eens de stilte kon zijn, welke den storm voorafgaat. En Winston Churchill, de eerste lord der admiraliteit, verweet den neutralen, dat zij zich niet aansloten bij de Geallieerden, die volgens hem toch ook voor hun belangen vochten. In het Nabije Oosten groeide onder den Franschen generaal Weygand en onder den Britschen generaal Wavell een machtig leger, dat gereed werd gemaakt om bij de minste verdachte beweging op den Balkan of in het Nabije Oosten in te grijpen. Dat was de tweede phase van den strijd. Engeland laat zich niet meer in de eerste plaats leiden door voorzichtigheid: het grijpt zijn kansen, ook al moet het inbreuk maken op de rechten der neutralen. Een voorbeeld hiervan is het incident met de „Altmark”, waarbij een Engelsch oorlogsschip in de Noorsche territoriale wateren een kleine driehonderd Engelschen, die zich aan boord van 't Duitsche schip bevonden, bevrijdde.

Heeft Engeland zich in de mentaliteit van het Duitsche volk, dat trouw achter zijn leiders blijft staan, vergist, ook de berekeningen van de Duitsche regeering ten aanzien van de Geallieerden zijn niet uitgekomen. Berlijn heeft steeds gemeend, dat 't mogelijk zou zijn, Frankrijk van Engeland te kunnen scheiden. „Engeland vecht tot den laatsten Franschman,” spotten de Duitschers. Maar Parijs laat Londen niet los, omdat het weet, dat het dan zeker vervalt tot een tweede- of derderangs mogendheid.

Een geheel nieuwe, onverwachte situatie deed zich voor, toen Rusland het kleine Finland binnenviel, omdat het niet, zooals de Oostzee-staten Estland, Letland en Litauen wel gedaan hadden, zijn onafhankelijkheid wilde prijsgeven. Daarom greep het naar de wapenen, toen de Russische stoomwals het land dreigde te verpletteren. Drie maanden heeft het dezen strijd reeds weten vol te houden, drie maanden heeft het de wereld om hulp gevraagd in den vorm van militairen bijstand, wapenen en vliegtuigen, drie maanden heeft het vergeefs gewacht. Wel stuurden de mogendheden, vooral Zweden en Noorwegen,

De inval van het roode leger maakte een eind aan allen tegenstand van het kleine Finland binnenviel, omdat het niet, zooals de Oostzee-staten Estland, Letland en Litauen wel gedaan hadden, zijn onafhankelijkheid wilde prijsgeven. Daarom greep het naar de wapenen, toen de Russische stoomwals het land dreigde te verpletteren. Drie maanden heeft het dezen strijd reeds weten vol te houden, drie maanden heeft het de wereld om hulp gevraagd in den vorm van militairen bijstand, wapenen en vliegtuigen, drie maanden heeft het vergeefs gewacht. Wel stuurden de mogendheden, vooral Zweden en Noorwegen,

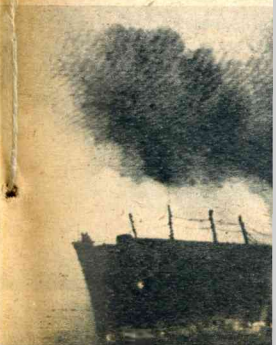

eenige duizenden vrijwillig geweldige Russische overkelijk leden Stalin's troe andere, maar later wome meer manschappen in onophoudelijk de Mannu artillerievuur te bestoke

Eenige weken geleden een beroep op Zweden, maar Stockholm weiger reeds in Januari j.l. ge van buitenlandsche zak voor militaire interventie neemt het zekere voor militaire interventie zal gevolge zal hebben: zij Stalin, na Finland onde is het nog niet — zijn re tegen Zweden en Noorw scheen het, dat de Geal zijn er Britsche oorlogse Petsamo en Moermansk signaleerd, doch het is ev goed mogelijk, dat de B ten hier wachten op De sche schepen, die naar h willen terugkeeren. Int schen hoort men niets v Stalin's marionetten-ka net te Terijoki, dat als F sche „volksregeering” on leiding van den vroeger Finland gevluchten co munist Otto Kuusinen eerste dagen van Decem werd ingesteld. Evenals n zijn „onoverwinnelijk” le heeft de roode tsaar van l Kremlin weinig eer ingel met zijn eigen regeeri Vol afschuw wendt de he wereld zich af van Mosko laffe agressie tegen Finla De Volkenbond heeft in hieraan uiting gegeven in nimen te Genève had stooten. Het was een o zichzelf overtrof.

De Italiaansche politie gehuld. Het eenige wat niet „neutraal” is, maa Rome-Berlijn bestaat u hoort noemen. Mussoli gang van zaken. Met all vóór en ook tijdens deze de Geallieerden en Duits is den duce evenmin al koningin Wilhelmina e gelukt deze te verweze onderhandelen te bewe de Italiaansche politiek Italiaansche minister van tijdens de zitting van de de besprekingen te Salz het vorig jaar, heeft Cia von Ribbentrop van zi ten terug te houden, m van den 21sten Augus Italiaanschen collega op den volgenden dag naar aanvalsverdrag met de Sindsdien is Duitschland waar blijft de duce trouw Duitschland, maar dat len oorlog zal deelname Mei 1939 te Berlijn tuss stand kwam, bevatte de periode van vrede voor

De ondergang van de „Gro dagsschip, dat in een ge beschadigd werd en in d

zes maanden oorlog

als een gunstig operatie-
nemen.

en oorlog begonnen met
tiging van het nationaal-
id. In de eerste maanden

'Chamberlains en Halifax'

Parijs verwachtten, dat

opstand zou uitbreken.

uitsche volksmassa, die

gen zou achten, of zou

r. hogere conservatieve

elsche vliegtuigen boven

naar brochures en pam-

ten, waarin zij het volk

spoorde, tegen hun

in opstand te komen.

de hoop der Geallieerden

niet vervuld, en na de

ste maanden van den

log moesten zij erkennen,

het verloop der gebeur-

issen anders was geweest

zij verwacht hadden.

was de eerste phase van

strijd: het was de

iode, waarin Engeland

k meende — Frankrijk

reeds veel eerder de

in — dat de blokkade

een zou dwingen. Eerst

n in Oost- en Zuid-oost-

uitwerking der blokkade

werd teniet gedaan.

n Engeland — en Frank-

leiding van Londen —

'Chamberlain en Halifax

er tusschen het Deutsche

schuwden de Duitschers,

aren voor alles wat nog

nier verklaarde, dat de

ad gekenmerkt, wel eens

a voorafgaat. En Winston

lmiraliteit, verweet den

oten bij de Geallieerden,

in belangen vechten. In

den Franschen generaal

en generaal Wavell een

emaakt om bij de minste

ulkan of in het Nabije

e tweede phase van den

meer in de eerste plaats

grijpt zijn kansen, ook

le rechten der neutralen,

ident met de „Altmark”.

p in de Noorsche terri-

honderd Engelschen, die

hip bevonden, bevrijdde.

taliteit van het Deutsche

lers blijft staan, vergist,

tsche regeering ten aan-

niet uitgekomen. Berlijn

relijk zou zijn, Frankrijk

n. „Engeland vecht tot

ten de Duitschers. Maar

if het weet, dat het dan

derderangs mogendheid.

ze situatie deed zich voor,

d binnenviel, omdat het

Estland, Letland en

onafhankelijkheid wilde

ar de wapenen, toen de

dreigde te verpletteren.

strijd reeds weten vol te

et de wereld om hulp

ren bijstand, wapenen en

et vergeefs gewacht. Wel

! Zweden en Noorwegen,

eenige duizenden vrijwilligers, maar het was tegenover de
geweldige Russische overmacht niet voldoende. Aanvan-
kelijk leden Stalin's troepen de eene nederlaag na de
andere, maar later wonnen zij langzaam terrein door steeds
meer manschappen in den strijd te werpen en door
onophoudelijk de Mannerheimlinie der Finnen met zwaar
artillerievuur te bestoken.

Eenige weken geleden deed de regeering te Helsinki
een beroep op Zweden om militaire hulp te verleen
maar Stockholm weigerde. De regeering had dit besluit
reeds in Januari j.l. genomen, toen Sandler als minister
van buitenlandse zaken moest heengaan, omdat hij wél
voor militaire interventie pleitte. De Zweedsche regeering
neemt het zekere voor het onzekere: zij meent, dat
militaire interventie zeker uitbreiding van den oorlog ten
gevolge zal hebben: zij acht het echter nog onzeker, of
Stalin, na Finland onderworpen te hebben — en zoover
is het nog niet — zijn roode troepen opdracht zal geven,
tegen Zweden en Noorwegen op te rukken. Herhaaldelijk
scheen het, dat de Geallieerden zouden ingrijpen; reeds
zijn er Britsche oorlogsschepen in het hooie noorden nabij

Petsamo en Moermansk ge-
signaleerd, doch het is even
goed mogelijk, dat de Brit-
ten hier wachten op Duit-
sche schepen, die naar huis
willen terugkeeren. Intus-
schen hoort men niets van
Stalin's marionetten-kabi-
net te Terijoki, dat als Fin-
sche „volksregeering” onder
leiding van den vroeger uit
Finland gevluchten com-
munist Otto Kuusinen de
eerste dagen van December
werd ingesteld. Evenals met
zijn „onoverwinnelijk” leger
heeft de roode tsaar van het
Kremlin weinig eer ingelegd
met zijn eigen regeering.
Vol afschuw wendt de heele
wereld zich af van Moskou's
laffe agressie tegen Finland.

De Volkenbond heeft in zijn zitting van half December
hieraan uiting gegeven door Rusland, dat eens zulke
tusschen te Genève had gevierd, als lid uit den bond te
stooten. Het was een der weinige keeren, dat de bond
zichzelf overtrof.

De Italiaansche politiek is in een geheimzinnigen nevel
gehuld. Het enige wat we zeker weten is, dat Italië
niet „neutraal” is, maar „niet oorlogvoerend”. De as
Rome-Berlijn bestaat nog steeds, hoewel men haar zelden
hoort noemen. Mussolini is weinig tevreden over den
gang van zaken. Met alle middelen heeft hij getracht vlak
vóór en ook tijdens dezen oorlog een verzoening tusschen
de Geallieerden en Duitschland tot stand te brengen. Het
is den duce evenmin als den paus, president Roosevelt,
koningin Wilhelmina en koning Leopold tot dusverre
gelukt deze te verwezenlijken of de oorlogvoerenden tot
onderhandelen te bewegen. Een tipje van den sluier, die
de Italiaansche politiek bedekt, heeft graaf Ciano, de
Italiaansche minister van buitenlandse zaken, opgelicht
tijdens de zitting van de kamer in December j.l. Tijdens
de besprekingen te Salzburg op 12 en 13 Augustus van
het vorig jaar, heeft Ciano den Duitschen rijksminister
von Ribbentrop van zijn oorlogszuchtige plannen trach-
ten terug te houden, maar tevergeefs. Laat in den avond
van den 21sten Augustus belde Von Ribbentrop zijn
Italiaanschen collega op, om hem mede te deelen, dat hij
den volgende dag naar Moskou zou gaan, om een niet-
aanvalsverdrag met de Sovjet-Unie te onderteekenen.
Sindsdien is Duitschland zijn eigen weg gegaan. Welis-
waar blijft de duce trouw aan zijn bondgenootschap met
Duitschland, maar dat beteekent niet, dat hij ook aan
den oorlog zal deelnemen. De militaire alliantie, die 22
Mei 1939 te Berlijn tusschen Duitschland en Italië tot
stand kwam, bevatte de restrictie, dat er voor Italië een
periode van vrede voor minstens drie jaar, voor Duitsch-

land van minstens vier of vijf jaar zou bestaan. Hieraan
heeft Berlijn zich niet gehouden. Intusschen kunnen wij
ons voorstellen, dat Mussolini, na de verovering van
Abessynië en de bezetting van Albanië, niets liever wenscht
dan hard te kunnen werken aan de consolidatie van zijn
imperium. De oorlog in Finland heeft Italië in een zeer
eigenaardige positie geplaatst. Mussolini was een der
eersten, die met vrijwilligers en wapenen Finland te hulp
kwam. De asgenoot keerde zich fel tegen den opmarsch
van het bolsjewisme en de duce waarschuwde Hitler's
nieuwen partner Stalin, zijn handen niet uit te strekken
naar den Balkan. En tot veler verwondering is het thans
nog rustig in Europa's beksenketel.

Op de Balkanconferentie, welke de vorige maand te
Belgrado werd gehouden, werd nog eens bevestigd, dat de
Balkan-mogendheden alles zullen doen om den vrede in
Zuidoost-Europa te bewaren. Italië en Turkije hebben
in den loop der laatste maanden Hongarije en Bulgarije,
die hun vroegere gebieden Zevenburgen en de Dobroedsja
van Roemenië teruggeischen, weten te kalmeeren en hun
beloofd, dat zij na den oorlog de revisionistische eischen
van beide landen zullen
steunen. Tevens hebben
Rome en Ankara Roemenië
aangespoord, een „verzoen-
end gebaar” te maken,
doch tot dusverre is dit
uitgebleven.

Een zeer eigenaardige
positie neemt ook Turkije
in, evenals Italië „niet-
oorlogvoerend”. Zijn sym-
pathie gaat evenwel uit, in
tegenstelling tot die van
Italië, naar de Geallieerden.
Sinds Turkije 19 October
van het vorig jaar met Lon-
den en Parijs een verdrag
van wederzijdschen bijstand
teekende, is zijn lot nauw
verbonden met de Gealli-
eerden. Voor Engeland en

Frankrijk is dit bondgenootschap een der belangrijkste
troeven in hun politiek in Zuidoost-Europa en het Nabije
Oosten. Bezit Turkije niet den sleutel tot de Dardanellen
en de Zwarte Zee, en kan het in dezen oorlog de poort voor
de oorlogsschepen der Geallieerden niet openen, die in den
wereldoorlog zoo hermetisch gesloten bleef?

Wij willen dit vluchtig overzicht van zes maanden
oorlog niet eindigen zonder de prijszenswaardige actie
te noemen van het Vaticaan, de Italiaansche regeering
en president Roosevelt, om een einde te maken aan
dezen oorlog, vóór hij in al zijn felheid is ontbrand en
een onherstelbare verwoesting heeft aangericht. Ieder
van dezen, ofschoon niet geheel op dezelfde gronden,
heeft herhaaldelijk afzonderlijk getracht, de oorlogvoer-
enden tot elkander te brengen, doch helaas tevergeefs. Thans
schijnen zij gezamenlijk te willen werken aan den vrede.
De benoeming van een persoonlijken vertegenwoordiger
van president Roosevelt bij den Heiligen Stoel kan als
een eersten stap beschouwd worden, en het bezoek
van den Amerikaanschen onderstaatssecretaris van
buitenlandsche zaken, Sumner Welles, aan Rome, Berlijn,
Parijs en Londen, past ook geheel in dit kader.

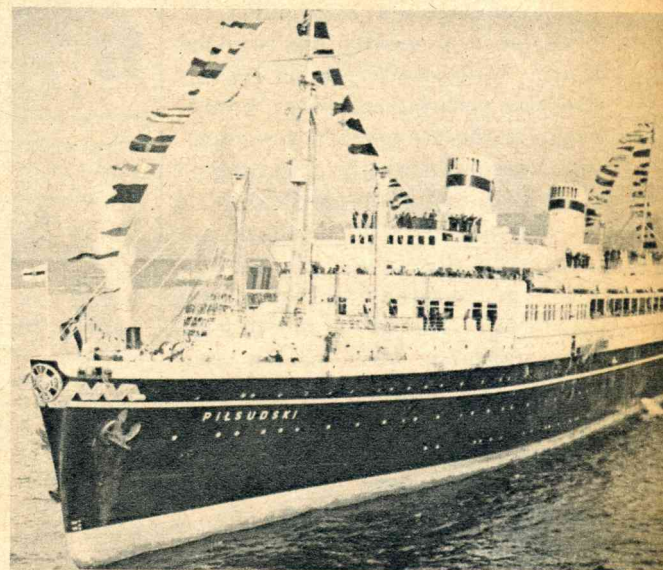
Na een harden, strengen winter, die de operaties aan
het westfront volkomen verlamde, zien wij thans, nu
de lente in aantocht is, weer een opleving van den strijd.
Nog geen grootscheepsche acties, maar wel voorberei-
dingen vallen reeds te constateeren, die er op wijzen, dat
een groot offensief in de komende weken niet tot de
onmogelijkheden behoort. De toestand spitst zich met
den dag toe, maar dat is juist een der eigenaardig-
heden van dezen vreemden oorlog: tegelijk met de
dreiging, dat binnenkort de oorlog in al zijn hevigheid
zal losbarsten, hooren wij vredesklanken. Mogen deze
laatsten thans overal gehoord worden. Als eenmaal het
gebulder der kanonnen deze klanken overstemt, kan het
te laat zijn.

3-3-1940.

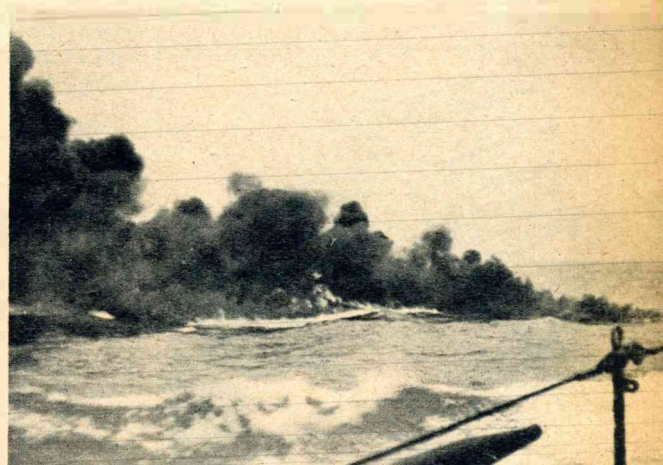
De „Royal Oak”, het Engelsche slagschip, dat door een
Duitschen onderzeeër getorpedeerd werd.

Een triest beeld van de verschrikking in een Finsch
stadje, waar Russische vliegtuigen hun bommenlast
hebben uitgeworpen.

Het aantal menschenlevens, dat ten gevolge van oor-
logsdaden ter zee verloren ging, is ontstellend groot.
De „Pilsudski”, het prachtige vlaggeschip van de
Poolsche koopvaardijvloot, is een der vele schepen
die het slachtoffer werden van den oorlog ter zee.

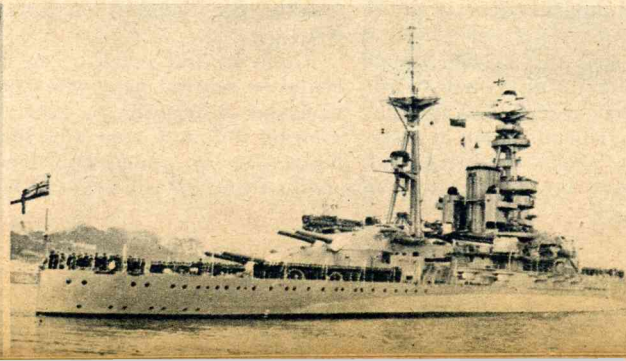
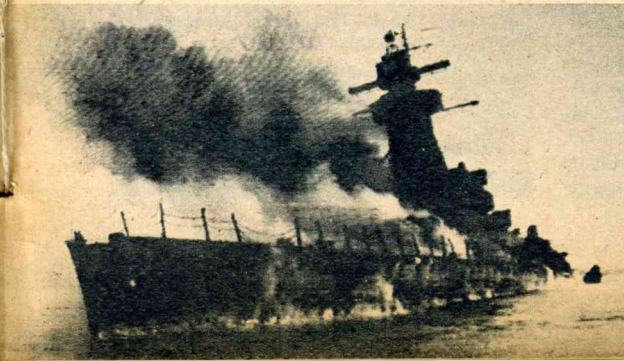

Rook en vlammen op het water, een vreeselijk mo-
ment in den strijd ter zee. Op de plaats waar een
duikboot door het uitwerpen van dieptebommen tot
zinken werd gebracht drijft brandende olie op de
golven. De foto werd genomen aan boord van een
Britschen torpedojager.

Luchtalarm! Op een vliegveld achter het front is
bericht ontrangen dat vijandelijke vliegtuigen in
aantocht zijn; de piloten rennen naar hun toestellen
om terstond op te stijgen en den strijd aan te binden....
Zullen zij allen wel behouden terugkeeren?

De ondergang van de „Graf von Spee”. 't Deutsche vestzak-
slagschip, dat in een gerecht met Engelsche kruisers zwaar
beschadigd werd en in de haven van Montevideo vluchtte.

Een goed recept tegen reumatiek- en spierpijnen

Om thuis klaar te maken.

Hier is een uitstekend recept voor een reumatiek-olie, die snelle verlichting geeft in alle gevallen van reuma-

tiek, lumbago en spierpijnen. U heeft hiervoor noodig een schoone flesch, 85 gram terpentijn (of, indien niet verkrijgbaar, 85 gr. brandspiritus) en 15 gram Rheumagic-olie (geconcentreerd). Schud de twee bestanddeelen goed door elkaar. Het geheim ligt in de geconcentreerde Rheumagic-olie, die vijf krachtige, pijnstillende bestanddeelen bevat. Een 15 grams-fleschje Rheumagic-olie kost bij Uw apotheker of drogist 65 cent, dus met de 85 gram terpentijn of brandspiritus bent U voor ongeveer drie kwartjes klaar.

Als U al lang last heeft van reumatiek-kwalen, is dit recept wel een proef waard. Knip het uit en maak het vandaag nog klaar.

BRANDWONDEN

vereischen onmiddellijk goede verzorging! Vaak vormt zich een pijnlijke brandblaar. Zorg er voor, dat deze niet stuk gaat. Bedek de brandwond direct met een flinke laag AKKER'S Kloosterbalsem en . . . wég is de pijn!

Akker's Kloosterbalsem vervangt tijdelijk de vernielde huid, zuivert en geneest en is door zijn weefsel-herstellende werking een ware balsem voor brandwonden en brandblaren. Zij genezen dan zonder littekens.

Onovertroffen als huidgenezend middel bij schaaftwonden, ontvellingen, open huid, sehrle huid, gesprongen handen, kloven, winterhanden, wintervoeten, winterooren.

**AKKER'S
KLOOSTERBALSEM**

Per pot van 25 Gr. f 0.62½, pot van 50 Gr. f 1.04

BLAFFENDE HONDEN

Een Glencannon-verhaal
VAN GUY GILPATRIC

Blauwe rollers sloegen te pletter tegen den rotsvoet van Morro Castle te Havana, en spoten op in waierende fonteinen, tintelend van regenboogkleuren doordat de zonneschijn op het schuim speelde. Langs den zoom van de binnenhaven stonden de oude kathedraal, en een slaperige buurt van smalle straatjes, met getraliede balkons, en forse gestucadoorde muren, waarvan nog niet al de gebeeldhouwde heraldiek van Arragon en Castilië was weggebrokkeld. Men zou willen, dat van dien prachtige antieken achtergrond een galjoen kwam uitglijden naar de open zee, met een romp, gloeiend van vermiljoen en goud, en purperen zeilen, die pronkten met de wapens Hunner Allerkerstelijke Majesteiten.

Helaas echter moesten de wensch en het plaatje beschaamd worden: het vaartuig, dat alleen zeewaarts ploeterde door de vaargeul, was geen statige schattendrager uit Cadix, maar een lomp Engelsch vrachtschip; en wel kon zijn romp op heel wat vermiljoen bogen, maar dat was in slordige vegen uitgesmeerd over de plekken, waar de scheepshuid was kaalgebladderd en snel menien verdere ontreddering had voorkomen.

Dit schip, de Incheliffe Castle, was op het moment een tooneel van heftigen hartstocht; want als een schip een haven verlaat, worden de officieren meestal aangegrepen door een soort gewoontazerij, en blijven spinnig en klaoenstemmig, tot de loods van boord is en het scheepsleven zijn normale banen hervindt. Zoo stond meneer Montgomery voor aan den bak te razen; meneer Swales stond op het achterdek te tieren; en diep in de vettige hel van lawaai, waar hij den schepter zwaaide, dreigde meneer Glencannon een tremmer te villen. Feitelijk echter had geen der heeren op de Castle reden tot drift, buiten kapitein Ball, maar diens woede was zoo gegrond, dat hij bijna geen stem en geen woorden meer te zijner beschikking had.

Op de brug stond hij somber naar de Morro te kijken en op zijn tanden te bijten. „Beestachtig!” mompelde hij. „Beestachtig!”

Hij haalde een brief uit zijn zak, hield hem dicht achter het schuikleedje om te beletten, dat de wind hem platsloeg, en las hem, voor de twintigste maal misschien, sinds hij hem ontvangen had, een uur geleden. Die brief kwam van het kantoor zijner reeders, Clifford, Castle & Co., Ltd., Londen, en was onder teekend door den beschimmelden, onverdraaglijken bemoeial meneer Hazlitt.

Die oude heer Hazlitt had namelijk aan den muur van zijn kantoor een groote wereldkaart hangen, waarop met vlaggetjes werd bijgehouden, waar de schepen van Clifford en Castle allemaal waren. Iederen keer, als hij een kwade hui had, riep hij zijn typiste en dicteerde hij hatelijke brieven aan de kapiteins, in Cherbourg beginnend en dan in oostelijke richting de wereld rond trekkend. Die brieven joegen heel wat stof op in

vreemde en veruuteengelegen havens, maar het personeel bleef er wakker door, en daar was 't meneer Hazlitt juist om te doen. In zijn laatste epistel aan kapitein Ball had hij opnieuw zijn nooit falende virtuositeit bewezen. Dit had hij geschreven:

„Ik ben er lang niet gerust op, dat u voldoende zorg weet te dragen voor de sigaren, door Martinez Hererras y Cia. te Havana afgezonden aan de heeren Wagnall & Barnato te Liverpool. Bij twee vroegere gelegenheden zijn er klachten gekomen, dat sigaren van dezelfde en aan dezelfde tijden het vervoer aan boord van uw schip in kwaliteit hadden geleden, en hebben wij belangrijke schadevergoeding moeten betalen omdat u niet krachtig genoeg wist op te treden, toen de proefkistjes op de werf werden geopend. Wagnall & Barnato zijn leupe klanten, en zien zelfs tegen bedrieglijke streken niet op. Dus hoop ik ernstig, dat u zich niet weer zult laten overbluffen, als zij aan boord komen om de zending te inspecteren. Berg de kisten in een goed droog ruim, ver van de ketels, en gedraag u niet als een kwal, wanneer Wagnall en zijn compagnon met hun gewone chicanes aankomen. Bovendien stel ik u voor, uw eersten officier aanwezig te doen zijn bij de keuring der monsters. Naar mijn meening is meneer Montgomery een man met wilskracht en karaktervastheid, nog jong genoeg, om er naar te streven vooruit te komen, en in alle opzichten degelijk in staat, de belangen der maatschappij te verdedigen.”

„Wel verdraaid!” gromde kapitein Ball. „Nog jong genoeg om vooruit te willen komen, hè? Als 't de eene beroerdigheid niet is, is 't de andere! Ik ben zeeman, en dat ik in zaken niet op kan tegen zoo'n paar linkmichels uit Liverpool als die twee, weet ik zelf net zoo goed als Hazlitt. Maar daarom hoeft ie me mijn leeftijd niet voor mijn voeten te gooien en me onder mijn neus te wrijven, dat ze mijn baantje misschien beter aan meneer Montgomery konden geven.”

Beseffend, dat een aantal leelijke woorden balsem zouden zijn voor zijn ziel, richtte kapitein Ball enkele liefelijkheden tot de mannen, die bezig waren het luik van ruim 1 te sluiten. Zij luisterden met het noodige ontzag, maar diep onder den indruk raakten zij blijkbaar niet. En aangezien kapitein Ball hun onaandoenlijkheid krenkend vond voor zijn hoogmoedigheid kefte hij een paar vernietigende opmerkingen uit naar den loods.

De loods, die geen Engelsch verstond, maakte een buiging en sprak: „Ja! Nee?”

Kapitein Ball maakte een snorkend geluid en schreed naar den stuurboordvleugel van de brug, op zoek naar een waardig mikpunt voor zijn toorn. Het beste, dat hij vinden kon, was echter een roeiboort, die een neger en een mand

Gewichtig in het voorjaar:

de inwendige organen, bloed en darmen zuiveren, verstopping, overtollig vet, aambeien, reumatische pijnen doen verdwijnen, slakken en giftstoffen uit het lichaam verwijderen, door een grondige kuur met

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout.

De weldadige werking is verrassend.

Flacon fl. 1.05 Dubbele flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

van Oostenrijk stond er voor bekend, dat zij allen, die haar zagen, betoverde door haar schoonheid. „Elizabeth, de bekoorlijke” zou men haar kunnen noemen. Zonder frivool te zijn, stelde zij prijs op een goed verzorgd uiterlijk. Haar teint bleef fris en blank door een eenvoudige, maar doelmatige schoonheidsverzorging. Ook U kan de natuurlijke schoonheid van Uw teint op eenvoudige wijze verhogen. Vinolia Vanishing Cream maakt de huid zacht en blank en is door haar extra fijne emulgering een uitstekende onderlaag voor poeder. De ideale nacht-cream is Vinolia Cold Cream het voedingsmiddel voor Uw huid.

Vinolia

VANISHING CREAM - COLD CREAM

Tubenvanaf 35 ct. Luxe potten vanaf 45 ct.

VC100-049

citroenen bevatte, en schuin voor den boeg van de Castle heen voer. Toen het notedopje danste en dompte op de buitenste deining, riep kapitein Ball snel zijn negen krachtigste vloeken onder de wapenen en begon hij die in alfabetische volgorde uit te zenden. Toen hij tot nummer vijf was gekomen was hij 'n vulkaan gelijk. Midden in nummer zeven schoot de gedachte door hem heen, dat hij nog nooit zoo'n pracht van een term had gebruikt sinds de tros in Colombo langs de schroef was gewreven. Bij nummer acht zag hij met een boekje van zijn oog, dat meneer Montgomery op zijn weg naar de ladder was blijven staan om volerbied en ontzag te luisteren; en dit was een zoete gewaarwording.

Het negende scheldwoord was iets heel bijzonders, bestaande uit drie deelen, die met zorg afgespeeld moesten worden. Kapitein Ball mobiliseerde derhalve al zijn muzikaal talent, haalde diep adem, boog zich diep over het schuilkleedje en zette de sonate in. Nauwelijks echter was het inleidend gedeelte ten gehore gebracht, of er geschiedde iets verschrikkelijks. Hij voelde een kouden tocht langs zijn gehemelte waaien. Zijn stem kreeg een vreemden, hollen grafklank. De vinnige sisklanken van zijn vloek kwamen er week en kleverig uit, en heel de daver verstierf tot een gorgelklank. Hij deinsde terug van de reeling en begroef zijn gezicht in zijn handen.

„Wat is er meneer?” vroeg meneer Montgomery, terwijl hij bezorgd kwam toesnellen. „Mankeert er iets aan?”

Van achter de linkerhand van kapitein Ball kwam een gemurmel, dat klonk als „injoene zem bizzedz”. Zijn rechterhand, stijf ineengeknepen, raakte den stuurman op de punt van zijn kin. „Zzab joe, kerel!” zei kapitein Ball, de ladder af wankelend.

II.

Er was ruim een week verlopen, sinds de Incheliffe Castle Havana verliet, en nog steeds was de houding van kapitein Ball een onopgelost raadsel.

„Zal ik je zeggen wat 't was? De vergelding,” verklaarde meneer Montgomery. „Zoo stond ie als een dolléman te schetteren tegen dien neger in dat vletje, en zóó stond ie te gurgelen als een pasgeboren baby. Z'n gezicht was eelmaal ingevallen, leek 't. Hoi, 't was niet om haan te kijken!”

„Maar wat was 't nou eigelek?” vroeg meneer Swales. „'n Broerte?”

„Ja, een beroerte,” zei meneer Montgomery. „Maar 't was geen gewone beroerte. Eeren, kapitein Ball is geraakt door de and van boven, hals je 't mij vraagt!”

„Ga door!” zei meneer Glencannon. „Je ken best gelijk hebben, stuurman. Maar kreeg jij dien tik op je kin dan óók van die hand van boven?”

„Nou,” zei meneer Montgomery, over zijn nog ietwat miskleurige kaak wrijvend. „heerlijk gezegd voelde 't op dat moment wél zoo haan. Maar ik zal nooit vergeten, dat ie me dien mep gegeven eeft; nee, eeren, dat vergeet ik nooit! En als de houwe gek weer bij z'n positieven is, zal ik heischen dat hij hexeums maakt, kijk maar hui of ik 't niet doe!”

Meneer Glencannon grinnikte. „Vragen kan nooit kwaad,” zei hij. „Of heischen, als je 't zoo liever noemt. Ik zou je alleen raden, om 't op een veiligen afstand te doen, en dan liefst schriftelijk. Maar heeft de kapitein later niks meer tegen je gezegd, as jullie samen op de brug waren?”

„Geen stom woord,” zei meneer Montgomery. „IJ kwam alleen maar boven 's avonds laat, en dan keek ie eens rond,

en deed ie z'n leelijke dikke gezicht gewoon niet hopen. En ij scharrelt zoo'n beetje rond over dek ook na donker. De rest van den tijd zit ie in zijn kajuit te mokken.”

„Maar hij eet toch net zoo goed als vroeger, niet?” vroeg de jonge Levy, de marconist. „Ah, daar heb je Jessup! Zeg es, hoe staat 't met den ouwe z'n eetlust?”

„Custard, soep en 'n bordje pap, anders heeft ie vandaag niet gebruikt meneer,” zei de steward, zijn servet uitkloppend. „Hij schijnt diët te houden of zooies. Eerst dach ik dat ie an 'n verjongingskuur bezig was, maar ik vin 't nou, as ik 't zeggen mag, precies 'n zieke.”

„Daar zeg je 'n waar woord!” riep meneer Montgomery uit. „'t Is gewoon seniele haftakeling. 't verval van den houwen dag. Ik wil aan den heerbiéd niets te kort doen, maar ik snap toch echt niet, dat de heigenaars 'm niet al lang gepensionneerd ebben.”

„Daar heb je hém weer!” zei meneer Glencannon. „Ik wou dat je nou es over wat anders ging piekeren dan over dat ouwe plannetje van je, om den ouwe z'n baantje afhandig te maken.”

„Wie praat er nou over iemand wat afhandig te maken?” vroeg meneer Montgomery dengdzaam. „Hals een jonge man met een beetje heezucht in z'n lichaam 't baantje van een houden stakker krijgt, stéélt ie toch niet? Nee natuurlijk niet! Da's niets dan hevolutie. En nou weet ik toevallig, dat er menschen zijn op 't kantoor van de maatschappij, die d'r oog al op me hebben laten vallen.”

„Ja, en hier aan boord bennen d'r ook, die je in de gaten houden,” zei meneer Glencannon, den stuurman verveerd met een blik als uit visschen-oogen.

Later op den avond, toen meneer Glencannon zijn zevende slaapmutsje inschoon en er over begon te denken, naar bed te gaan, kwam de steward van den kapitein aan zijn deur met een briefje.

„Ziezoo!” zei hij, frousend op het briefje kijkend. „Zeg maar tegen hem, dat ik direct kom.”

Kapitein Ball zat, met een licht-blauwe badjas aan, met een zekeren tegenzin te klungelen in de kom spinazie, die zijn middernachtelijken maaltijd vormde.

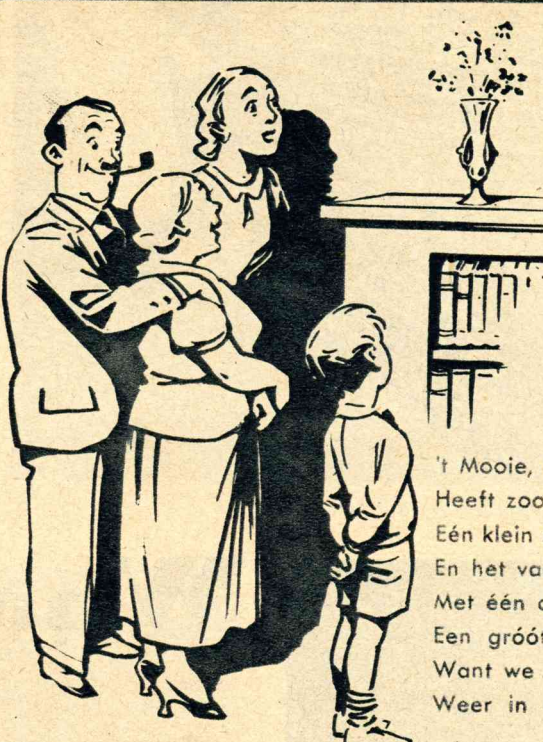
„Oeh... gaad u ts... ss... szitten, meneer Glencannon,” zei hij. „Eh... ik zou de deur maar even op szlod doen... Dank u.”

Meneer Glencannon schrok van de verandering, die er had plaatsgevonden in het gelaat van zijn gezagvoerder. Diens wangen, gewoonlijk zoo bol als tomaten, waren tot zware tellen verzakt. Zijn gemoedelijke, schalksche mond was nu verschrompeld in 't midden en hing neer aan de hoeken.

„Ik zit er allerellendigst voor, meneer Glencannon,” zei kapitein Ball, met wanhopige inspanning zijn s-sen ietwat op peil houdend. „Ik heb bezsloten u in vrouwen te nemen, want ik wou u verzoeken me te helpen.” Hij haalde lang en diep adem en vatte moed voor zijn bekentenis. „Eh... 't zit namelijk zóó, meneer Glencannon... ik heb mijn valsche tanden verloren.”

Mistroostig ging hij achteruit zitten: hij zag de spinazie en huiverde. „U wilt me helpen, is 't niet, meneer Glencannon?” smeekte hij. „U bent de man van de techniek hier aan boord, en ik zou niet weten, tot wien ik me anders moest wenden.”

„O maar, meneer, hoe ken u 't zeggen!” zei Glencannon. „Ik leef heelmaal met

't Mooie, fijn kristallen vaasje
Heeft zoo vaak een droevig lot:
Eén klein stootje, één klein duwtje
En het vaasje is kapot.
Met één druppel FORTICOL wordt
Een gróót wonder dan gedaan,
Want we zien 't kristallen vaasje
Weer in ál zijn glorié staan....

Talens

forticol
10 & 20 ct PER TUBE
LYMT ALLES!

BIJ DEN KANTOORBOEKHANDEL EN HUISVLIJZAKEN

Onopgeloste zeep vernielt fijne weefsels

Lux houdt de kleuren fris en helder en maakt Uw goed weer als nieuw, want

Lux lost 5 maal zo vlug op als gewone zeepoeders en zeepvlokken.

Ze is zelfs oplosbaar in koud water! Met Lux hoeft U niet bang te zijn, dat er schadelijke, onopgeloste zeepdeeltjes in het goed achterblijven, die het weefsel aantasten en vernielen of de stof doen krimpen. Wat heeft U b.v. aan een jumper met frisse kleuren en een aardig model, als ze niet mooi blijft in de was? Was daarom al Uw fijn goed in Lux; dan kan U er zeker van zijn, dat het weer als nieuw wordt.

Lux is uiterst zuinig! Het gewone pak kost slechts 12½ ct. en U kan er 15 paar zijden kousen mee wassen, terwijl het reuzenpak 25 ct. kost. Bedenk, dat het in deze tijd van het grootste belang is, dat Uw fijne goed zo veilig mogelijk wordt gewassen.

**Lux wordt nooit los verkocht
Losse zeepvlokken zijn geen Lux**

LX.106-0141

Een oogenblik van hoogconjunctuur op het bureau van de kinderpolitie aan de Prinsestraat, waar de gezinsrechercheurs hun rapporten samenstellen.

Geregeld wordt er toezicht gehouden op alle inrichtingen, waar kinderen worden verpleegd en opgevoed.

DE HAAGSCHE KINDERPOLITIE

En eveneens alle gezinnen, waar pleegkinderen zijn opgenomen, worden periodiek door de kinderpolitie bezocht.

Neen, dat is nu juist niet, wat u denken zoudt: een apart politiecorps om kinder-deugnietterij te surveilleren en te bestraffen. Het is integendeel veel meer een instelling tot kinderbescherming. Bescherming van de minderjarigen tegen wat ouderen aan hen kunnen misdoen, bescherming ook van de jeugd tegen zichzelf, wanneer ouderen daarvoor niet voldoende zorgen kunnen.

Ja, maar die veelbesproken baldadigheid dan? Daar mocht toch waarlijk wel 'ns wat aan worden gedaan! Jawel, en dat gebeurt dan den laatsten tijd ook met succes, door het gewone politie-toezicht. Maar u moet twee dingen niet vergeten. Eerstens, dat de Hollandse jeugd — en eerlijk gezegd: zijn het wel de minderjarigen alleen? — nu eenmaal baldadiger is dan die van welk land ook om ons heen. En tweedens: wanneer die baldadigheid tot excessen leidt, wijst dat er dan gewoonlijk niet juist op, dat er in de omgeving van zoo'n kind iets niet deugt, dat er in zijn huiselijke omstandigheden, zijn opvoeding zou dienen te worden ingegrepen?

Daarom wordt door de gewone straatsurveillance alles wat baldadigheid of andere jeugdcriminaliteit betreft verzameld ten behoeve van de kinderpolitie. In een enkel geval gaat deze dan wel 'ns tot 'n extra-vermaning over. Maar bij herhaling, wanneer dus een kind bijzonder lastig blijkt, is het eerste, waar de kinderpolitie toe overgaat: de gezinsomstandigheden onderzoeken, en daarin of in andere

Inspectie in het woonwagengkamp: zijn alle leerplichtigen naar school?

toestanden of invloeden uit de omgeving van het kind de oorzaak zoeken voor het wangedrag. Met een enkel simpel opvoedkundig advies wordt dan soms het heele probleem al opgelost. Zooals, om een enkel typisch voorbeeld te noemen, in het geval van een paar kinderen, die stalen als de raven, alleen om te kunnen snoepen. Toen de kleinen op advies van de inspectrice geregeld een paar maal daags stroop te eten kregen om aan de uit hun constitutie voortkomende behoefte aan zoetigheid te voldoen, was het met stelen voorgoed uit! Soms worden de ouders voor de oplossing der moeilijkheid met hun kinderen naar den huis- of schoolarts, in een enkel geval ook naar den psychiater verwezen om de oorzaken van hun wangedrag weg te nemen.

En kunnen de ouders alleen de juiste opvoeding van het kind niet aan, dan kan het onder toezicht van een gezinsvoogd gesteld worden: civielrechtelijk bij overleg van ouders, voogdijraad en kinderrecht; strafrechtelijk na een proces-verbaal.

Maar veelal schuilt de oorzaak van onhandelbaarheid of verkeerd gedrag juist in de huiselijke omstandigheden, bijvoorbeeld bij een onprettige verstandhouding met stiefvader of stiefmoeder, bij scheiding tusschen de ouders, bij twisten en dronkenschap of bij andere schadelijke toestanden en voorbeelden in gezin en omgeving. Daartegen moeten de kleinen dan beschermd worden door (vrijwillige) ontheffing of (gedwongen) ontzetting der ouders uit de ouderlijke macht, en door plaatsing der kinderen in een inrichting of bij pleegouders.

En het is niet alleen op politieklaachten dat de kinderplicht zulke gezinsonderzoeken instelt. Ook de ouders komen zich vaak bij haar aanmelden, wanneer zij onoverkomelijke moeilijkheden met de kinderen hebben. Ook de kinderen zelf komen er heul zoeken bij slechte huiselijke omstandigheden. Of schoolhoofden, huisartsen, woninginspectrices, buren roepen soms het ingrijpen van de kinderplicht in.

Want helaas niet alleen tegen wanbegrip moeten vele kinderen beschermd worden, maar ook tegen mishandeling, slecht voorbeeld en verkeerde opvoeding. En wat misdoen ouderen nog verder niet

tegen minderjarigen door exploitatie, of door slechte verzorging, door achterlating, door te vondeling leggen, door schaking of onttrekken aan het ouderlijk of het wettig gezag.

En nog een belangrijke taak behoort er tot het werk der kinderplicht: het toezicht op alle kinderen, die niet bij ouders of grootouders worden opgevoed, toezicht dus op pleeggezinnen (met of zonder betaling ook wanneer kinderen door de pleegouders geheel aangenomen zijn), op weeshuizen en andere gestichten en inrichtingen en op kinderbewaarplaatsen. Er zijn in Den Haag zoo een vierhonderd à vijfhonderd pleeggezinnen met ongeveer evenveel pleegkinderen en ongeveer achtentwintig inrichtingen met een kleine duizend kinderen. Een kind wordt immers uitbesteed, omdat het in eigen omgeving te kort komt; maar dan moet er dus wel dubbel voor gezorgd worden, dat het in de nieuwe omgeving volledige vergoeding vindt voor zijn gemis. Een pleegkind wordt zoo gauw opnieuw het slachtoffer, wanneer het dienen moet om een slecht huwelijk op te lappen of zuiver als bron van inkomster wordt beschouwd. Bij misstanden kan hier de voogdijraad dan ingrijpen, wanneer al niet de ouders daartoe bereid zijn.

U ziet, er valt voor de kinderplicht heel wat beter werk te doen dan kindervergrijsjes dadelijk te straffen. Zij vindt een dankbaarder en mooier taak in het voorkomen van misdadigheid: in de zorg voor het opgroeien van een gaaf en geestelijk gezond jong geslacht.

Contrôle in de school voor woonwagenkinderen aan de Loezerlaan: geen absenten?

Een door de ouders achtergelaten kleuter wordt door de kinderplicht in een verplegingsinrichting ondergebracht.

Zóóóó — sneeuwballen gegooid?

En naar zoo'n oude dame?

Heb jij dan graag pijn?

Toch weer lopen venten, hè?

Je weet toch, wat ik den vorigen keer gezegd heb?

Hoeveel heb je opgehaald?

Laat mij maar 'ns kijken!

In het waterland verrijst een lange keten van verdedigingswerken.

OVERSTAPPIE ALS KEGELAAR

De saak sit soo," zegt Overstappie vol overtuiging. „Sonder kruiwaoge begin je niks." En denk nu niet, dat hij aldus de waarde van protectie wil aantoonen. Neen, onze facteur is met een heuschen kruiwagen in de weer en dien hanteert hij als een volleerde grondwerker.

„Nog 'n scheppie d'r op, jonges," commandeert hij. „Dan sal Overstappie 's effe 'n nummertje kunstkrui weggefe. Vooruit, Nellie, stao niet te nikse...." „'t Is verdraeid zwaer werk, heur," beklagt zich Nellie, onze keurige Hagenaar.

„Mot je dat Haagsche bleekneusie hoore," hoort Overstappie. „Kom op, Nellie, laot je niet kenne!"

Onze Hagenaar is werkelijk van goeden wil, maar voor zandgraver is hij nu eenmaal niet in de wieg gelegd.

„Ik heb er famenze blaere van gekregen," verzucht hij en met 'n pijnlijk gezicht bekijkt hij z'n ontvelde handen.

„Daor mot je niet op lette," adviseert onze facteur. „Je doet maor net of je an 't tuiiere bent in dat folkstuintje fan jullie. Set 'm op, manne, daor gaot ie weer foor niks!" En op 'n sukkeldrafje kruit hij den vollen wagen naar boven.

We hebben vandaag al 'n behoorlijke portie zand verwerkt. Nu de grond weer outdood is, wordt het werk aan de stellingen met man en macht voortgezet. In de afgelopen maanden is een lange keten ontstaan van mitrailleursnesten, loopgraven, commando-posten en schnilplaatsen. Wij zijn bezig met het afwerken van een rugweer en daarvoor is in dit vlakke polderland, waar de hooge grondwaterstand het maken van ingravingen onmogelijk maakt, een geweldige zandberg noodig. Verderop zijn ploegjes soldaten die zandhoopen aan 't bekleeden met graszoden. Dat houdt den grond bijeen en zorgt tevens voor 'n prachtige camouflage. Zoover het oog ziet, rijzen die glooiende heuvels uit het weideland op. Uit talloze schietgaten loert de loop van mitrailleur en anti-tankgeschut: de verdediger is paraat.

Voor de stelling ligt een uitgestrekte watervlakte, waarin zich verraderlijke tankgrachten verbergen. Hier en daar steekt een prikkeldraadversperring boven den plas uit. En als extra-bescherming is in dit onbegaanbare terrein een wapen aangebracht, dat in den modernen oorlog 'n veelvuldige toepassing vond: de landmijn.

Elders mag men de grenzen beschermen met muren van staal en beton, in Nederland maakt de strategie een dankbaar gebruik van het voordeel, dat de drassige bodem den verdediger biedt. Aan het water zijn groote stukken van ons land outwoekerd en het is het water, dat ons tegen een mogelijken indringer zal beschermen. In tijden van nood is onze eenwoude vijand een betrouwbaar bondgenoot, getuige het benarde jaar 1672....

Bij onze jongens te velde

„Hier zullen we zoowat de goeie hoogte hebben," zegt korporaal Papkind, die met een duimstok in de weer is. En als zijn oordeel naderhand door een luitenant met een gouden genie-helm op den kraag wordt bevestigd, gaat er een hoeraatje op: de lange verdedigingsketen is geheel voltooid.

„Sonde dat d'r niks meer te graove valt," beweert Overstappie spijtig. „Ik begon d'r juist soo aardig in te komme."

„Je moet maer denken, 't is 'n goeie training geweest," troost de Hagenaar hem.

„Ik ben reuse in form!" bluft Overstappie. „Gediplomeerd snelkruier op alle afstande! Als d'r nog 's 'n kruiwaoge-olympiaode komt, laot ik me foor alle nummers inschrijve...."

„Wacht nog effe tot vanavond," raadt Papkind hem. „Dan moeten we kegelen."

Dat is waar ook. Aan het feest, waarmee binnenkort het 750-jarig bestaan van ons dorpje wordt herdacht, is 'n groot kegeltournooi verbonden. Dat sportieve evenement belooft 'n succes te worden, want het staat onder persoonlijke leiding van drogist Puypkrijdt, den volijverigen voorzitter der kegelclub „Gooilust". Met Puypkrijdt zijn we dik bevriend geraakt en het spreekt dus vanzelf, dat er ook een militaire ploeg naar de prijzen zal meedingen. Maar nu is er één moeilijkheid: we hebben nog nooit tevoren gekegeld. En daarom komen we vanavond op de banen van „Gooilust" bijeen, waar voorzitter Puypkrijdt ons in hoogst eigen persoon de geheimen van de kegelarij zal onthullen.

„Wij winnen vast de priesen," voorspelt onze Jilles uit Tietjerks-teradeel.

„Nou...." twijfelt onze nestor Opa. „Ik heb wel 's hoore vertelle, dat 't reuze moeilijk is, dat kegele. D'r benne balle bij van twintig pond...."

„'t Zal wel net zooiets wezen als sjoelbakken," beweert Jilles nu. Doch deze uitspraak vindt een levendige bestrijding. Veel weten we er niet van, doch een vaag besef zegt ons, dat er 'n zeer essentieel verschil bestaat tusschen kegelen en sjoelbakken.

„Ik sie Jilles al sjoelbakke met 'n twintigponder!" zegt Overstappie.

„Jou moete goed begriep, as jou goed kanne schieten, kanne jou ook goed kegelen," beweert Jilles strijdustig. En ik ben 'n béste mikker."

't Is waar, op de schietbaan raakt Jilles haast altijd de roos, maar of dit hem bij 't kegelen zal helpen, blijft vooralsnog de vraag. Vast staat echter, dat het een geanimeerde avond zal worden.

„'n Móórdaovond!" schettert onze facteur. „Dan fiere we meteen 't halfjoarig bestaan fan de mobelesasioe. Hoe bestaat 't, dat souwe we haost fergete...."

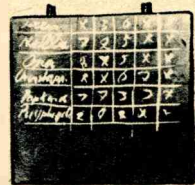
ZES MAANDEN MOBILISATIE

Overstappie heeft gelijk. Einde Februari was het precies een half jaar geleden, dat het mobilisatiebevel ons samenriep. Een wonderlijk jubileum, dat ongemerkt voorbij ging. Ruim 'n half jaar dragen we nu al het veldgrijs. Vaak valt de tijd ons lang, maar toch zijn ze omgevlogen, deze zes mobilisatiemaanden.

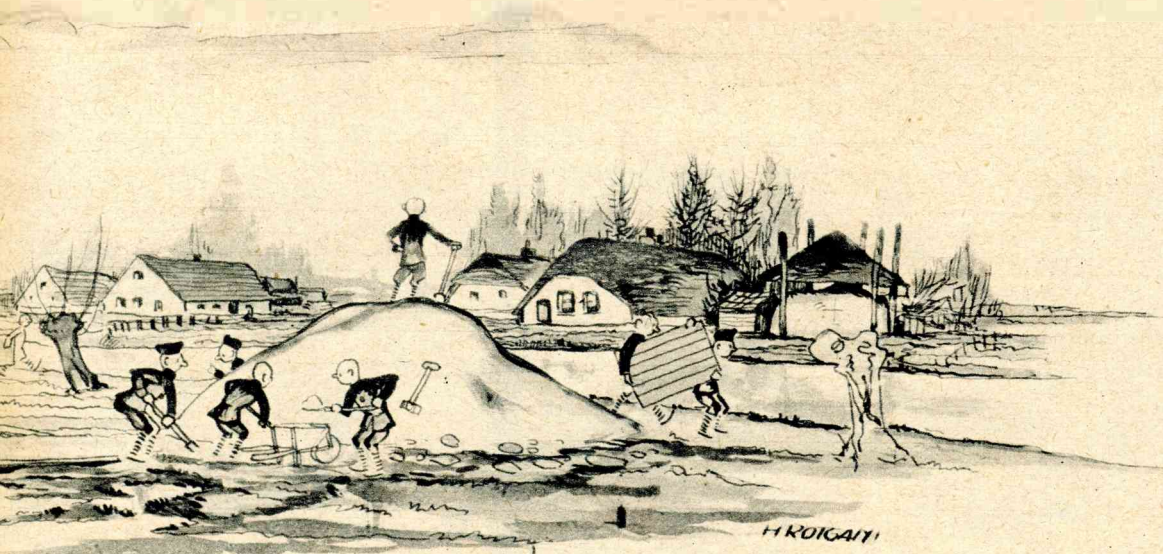
Hoe kort lijken ze ons geleden, de warme Augustusdagen, toen we in een schooltje zaten en de tot rustkamer ingerichte gymnastiekzaal zich allengs begon te vullen met fantastische hoeveelheden kisten en zakken, waaruit ten slotte alles te voorschijn kwam, dat noodig was om een troep ijlings gemobiliseerde burgers tot volwaardige soldaten te maken.

Sindsdien hebben we wachtjes geklopt bij de vleet, het „in-den-arm-geweer" heeft geen geheimen meer voor ons, we zijn weer vertrouwd geraakt met het signaal „de kok in de keuken" en we spreken met groot gemak het schilderachtige jargon, dat in ons veldleger als voertaal wordt gebezigd.

Sinds de eerste dagen is er heel wat veranderd bij de compagnie. De vrijwilligers van den motor-dienst hebben ons reeds lang verlaten, hun plaatsen werden ingenomen door dienstplichtige chauffeurs, waarbij zelfs cavaleristen met echte sporen zijn! Van onze oude wapenbroeders zijn er 'n paar naar huis terug, afgekeurd voor alle diensten, en 'n ploegje anderen ging naar het depôt. Ook die zijn weer vervangen, er arriveerde 'n afdeeling jeugdige modelsoldaten van lichting 1940. Een onzer vaandrags heeft den eed afgelegd en loopt nu met fonkelende sterren rond, een korporaal werd sergeant en — om het weer

„Dekke, manne!" brult Overstappie.

goed te maken — kreeg een onzer soldaten 'n paar gloednieuwe bananenschillen op z'n mouwen.

Er is meer veranderd bij de kompie. Landsverdedigers, die als vrijgezel de mobilisatie in gingen, hebben sindsdien den gehuwden staat verkozen, vooral in 't begin waren trouwpartijen aan de orde van den dag. Onze fourier is vader geworden, vol trots laat hij de foto van een fikse tweeling zien. En ten slotte hebben we nog den braven Jilles, hem heeft de mobilisatie de lang verbeide verkeerung gebracht.

Volop zomer was het toen we opkwamen. We hebben de blaren zien verdorren, we hebben een ijswinter beleefd, die ons heugen zal en nu gaan straks de boomen weer uithotten. Nog steeds dragen we het veldgrijs en er is niemand die ons zeggen kan, voor hoe lang nog....

Doch hoe dit ook zij, vanavond gaan we kegelen!

JILLES ALS BOMMENWERPER

„Nou moeten de heeren 's goed opletten,” zegt drogist Puypkrijdt. Volgens aloud kegelaarsgebruik heeft hij z'n jasje uitgetrokken en staat nu in z'n hemdsmouwen op de banen van „Gooilust” te oreeën. „Kijk's hier. In deze goot liggen de ballen. D'r zit 'n gat in en daar hou je je duim in....”

En zoo begint de eerste kegelles. Het blijkt nu, dat een kegelbaan bestaat uit een lange smalle plank, waarop, heel aan 't eind, een negental kegels prijkt. Middenin staat er een, die 'n stukje langer is, dat is de koning. En nu is het de kunst om al die kegels om te krijgen. Neen, op sjoelbakken lijkt het niet en het ziet er weinig naar uit dat vaardigheid op de schietbaan hier van veel gewicht zal blijken.

„D'r benne aardige knikkertjes bij,” meent Overstappie als hij de kegelballen ziet. Twintig pond, zooals Opa ons wilde wijsmaken, wegen ze niet, maar toch zijn ze behoorlijk zwaar. Om er toch handig mee te kunnen gooien, plaatst de kegelbaan zijn duim in het gat, dat in elk der ballen is aangebracht.

„Nou zal ik 's 'n keer met effect gooien,” maakt leermeester Puypkrijdt bekend. Hij bukt zich, even balanceert de zware bal in zijn hand, dan schiet de rechterarm voorwaarts. Pijsnel scheert de bal langs den rand, maakt aan het eind een kleine zwenking naar het midden.... pats, met een dreumenden slag tuimelen alle kegels door'elkaar. „En dat noemen we nou alle negen,” zegt de drogist voldaan.

De kegelbaan is een lange pijpenla en de zoldering bestaat uit matglazen ruitjes. Aan den wand hangt 'n prachtig gecalligrafeerde ledenlijst van de vereeniging „Gooilust”. Talrijke foto's herinneren aan de grootsche geschiedenis van deze club. Een ervan is genomen op den glorieus avond toen voorzitter Puypkrijdt in een serie van vijf worpen evenzoveel keeren alle negen gooide. Op die foto staat de drogist stralend en met 'n bordpapier kroontje op z'n hoofd achter de bestuurstafel, omstuwd door z'n juichende bewonderaars. En op de tafel prijkt zoowat de volledige glaswerkinventaris van café „Het Zwaantje” want het heuglijk feit is door de kegelbroeders op passende wijze gevierd.

Zoo vaardig als drogist Puypkrijdt zijn wij intusschen nog lang niet. Sterker, het lukt ons niet eens, de ballen op de baan te houden, steeds opnieuw glijpen ze er opzij weer af zonder een enkelen kegel te raken en dat heet dan een „poedel.” Het is echter onze Hagenaar, die 't eerst tot resultaten komt. Hij heeft 't kleinste balletje uitgezocht en werkelijk, hij slaagt er in plank te houden, drie kegels tuimelen om.

„Mot je Nellie zien met se erwt!” hoont Overstappie en hij rust niet voor het hem lukt, Nellie's trotsche prestatie met een worp van vijf te overtreffen. Doch het is Papkind gegeven als eerste 'n heusche „negen” te gooien!

„Niks as toeval,” schettert de facteur afgunstig.

Intusschen, we komen er hoe langer hoe beter in en de cijfers, waarmee de worpen op een bord worden aange teekend, stijgen langzaam. Voorzitter Puypkrijdt is onvermoeibaar, steeds weer doet hij ons den goeden slag voor. „En nou gaan we 'n zesdaagsche maken, mannen,” annonceert hij.

„Oppe fiets?” kraait Jilles.

Neen, al is de benaming van dezen wedstrijd aan de welerwereld ontleend, fietsen komen er niet aan te pas. Maar koppels moeten er wél zijn. En als, na 'n heel ingewikkelde loting met behulp van gemerkte bierviltjes, de koppels verdeeld zijn, blijkt het, dat de facteur en Opa koppelenooten worden, terwijl Jilles een waardig partner vindt in Nellie.

„Goed oppe kant smiete!” instrueert Jilles z'n maat. De brave Fries komt geweldig op dreef. „Ik ben altijd 'n goed skersknutter 'weest,” bluft hij. Doch dat belet hem niet, den wedstrijd met een fiksen poedel te beginnen.

„Hindert niks,” troost Puypkrijdt.

„De eerste beurt telt maar één keer.” Straks wordt het belangrijker, want de tweede worp telt dubbel en zoo vervolgens, zodat een „alle negen” in de zesde beurt vieren-vijftig punten waard is!

De koppels weren zich geweldig en de strijd gaat gelijk op. Als voorzitter Puypkrijdt de laatste ronde aankondigt, kan er nog van alles gebeuren. Opa en Overstappie gooien elk een vijf, Papkind brengt het zelfs tot zeven, maar zijn maat poedelt. Als laatste komen Jilles en onze Hagenaar aan de beurt. Als zegood gooien, kan de overwinning hun niet ontgaan.

„Nellie siet 'n tikkie pipsch,” meent de facteur. „Seker fan de

senuwe.” Inderdaad blijkt de spanning onzen Hagenaar te machtig. Wel laat hij z'n balletje met kracht over de baan suizen, maar zoowat op de helft is 't al mis.

„Poedel!” brult Papkind. „Doe 't hem na, Jilles!”

„Ikke?” snoeft Jilles. „Alle negen bedoele jou zeker.” En hij legt ons uit dat voor 'n geoeftend sjoelbakker zooals hij het kegelen slechts kinderspel is. En dan maakt hij zich gereed om de winnende negen te gaan gooien. Zorgvuldig kiest hij een extra-zwaren bal, plaatst z'n duim in het gat, en mikt....

Doch wat gebeurt er nu? Jilles maakt een soort danspas, z'n arm zwaait krachtig door.... Recht omhoog gaat de bal, dwars door het glazen dak, dat de kegelbaan bedekt. Even verder komt de zware kogel weer terug ook en opnieuw klettert er een ruit. Een regen van scherven daalt neer, stoelen worden omver gegooid, rinkelend vliegen 'n paar glazen tegen den grond....

„Dekke, manne!” brult Overstappie. Hij neemt een duik onder een tafeltje, waar hij 't verder verloop der gebeurtenissen wil afwachten. Onze Hagenaar daarentegen zoekt het meer in de hoogte, bangelijk balanceert hij op een der overeind gebleven stoelen. Papkind, die zich juist gereed maakte Jilles' poedel met een fraaie nul op het zwarte bord te vereeuwigën, kan nog net op zij springen als de kegelbal dreumend neerploft.

„Dat was háást 'n voltreffer,” zegt de dikke korporaal lakoniek.

„'t Scheelde ten minste niet veel,” lacht voorzitter Puypkrijdt. Gelukkig neemt hij 't incident nogal goed op.

Verbijsterd staat intusschen de brave Jilles temidden der brokstukken. Z'n kuifje wijst recht omhoog. Voorgoed is hij genezen van het waandenkbeeld, dat kegelen eigenlijk net zooiets is als sjoelbakken. Hij slikt eens.

„'n Ongelukje....” stameit hij dan.

„Dat noemt ie 'n ongelukkie!” barst Overstappie los. „Hoe bestaat 't? 't Was gewoonweg 'n moord-aanslag op 'n méerdere!”

„Jae,” dikt de keurige Hagenaar aan. „'t Scheelde maer 'n haertje of de korporaal had 'n militaire begrafenis gekregen....”

„En wat zou jij dan lache,” snijdt Papkind barsch den woordenvloed af. „Sta toch niet zoo sikkeneurig te kijke, Jilles. Die paar kapotte ruitjes betalen we samen wel.”

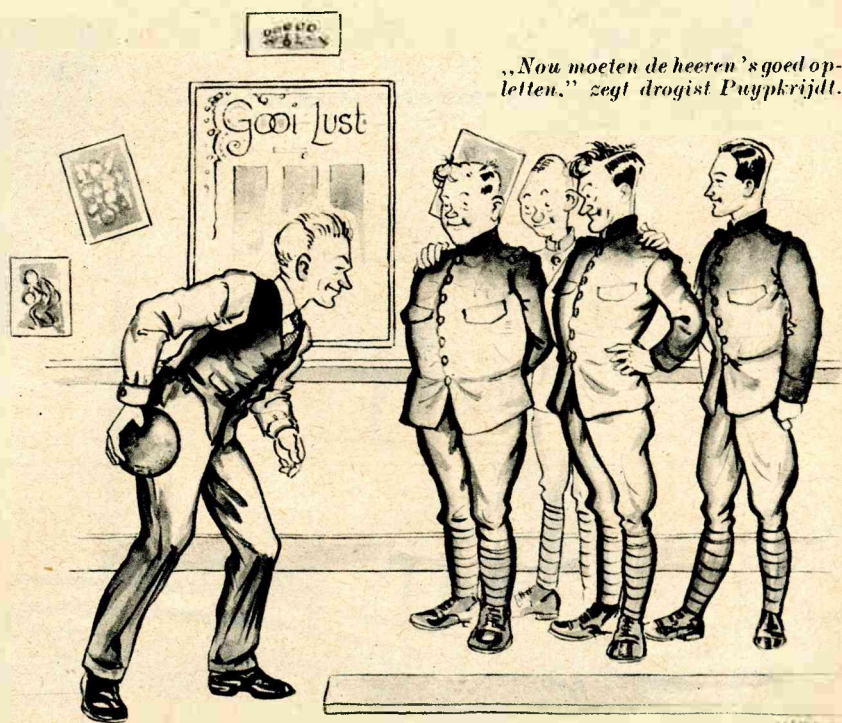
„Hoe kreeg ie dat toch zoo gauw voor mekaar?” vraagt Opa zich af.

„Jou moete goed begriepe, mien duim wou niet unt't gat,” legt Jilles uit. „En toen skoot me die dekselsche bal in de hoogte. Maar 't zou me spiete als de korporaal 'm oppe kop 'kregen had....”

„Sie je nou wel, Jilles is soo kwaad nog niet!” triomfeert Overstappie. „Maor as se ooit nog 's 'n bommewerper te kort komme, dan wete we nou wie se daarvoor hebbe motte. Mot je die slag bij Waoterloo sien!”

Zoo eindigt de eerste kegelpartij. Allen zijn enthousiaste kegelaars geworden, die op het komend feest de eer van onze kompie zullen verdedigen. Alleen Jilles houdt zich afzijdig; bij nader inzien gaat hij toch maar liever sjoelbakken!

1..

„Nou moeten de heeren 's goed opletten,” zegt drogist Puypkrijdt.

Het zakenkwartier is volkomen verwoest. Men vindt den inventaris verspreid over de straten.

Viborg een puinhoop

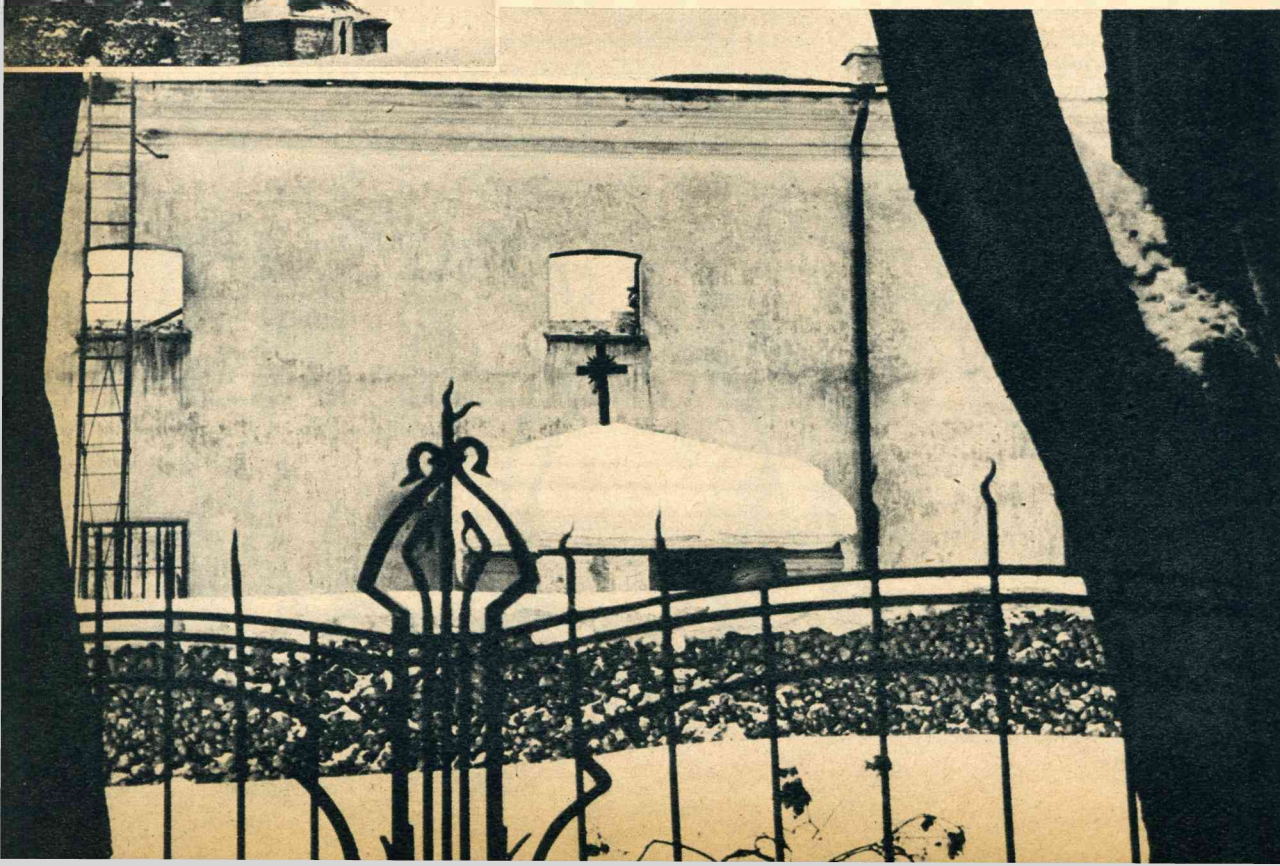
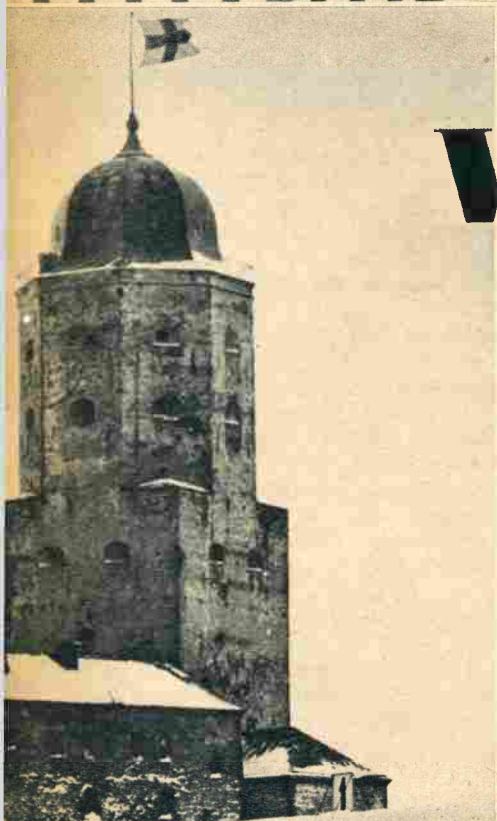
Nog waait, op het oogenblik, dat wij deze regelen schrijven, de Finsche vlag op het oude slot van Viborg. Maar van de eertijds zoo trotsche stad, die zich in enkele jaren had opgewerkt van de eenvoudige provincieplaats, die het in den Russischen tijd was, tot de tweede stad van het land, zijn nog slechts bouwvallen over. Heele wijken, met de modernste gebouwen, met de witte scholen en bibliotheken, met de fabrieken en ziekenhuizen in blank beton en glas en staal, zijn door het Russische bombardement met

den grond gelijk gemaakt. En wanneer straks de Russen er binnentrekken, zullen de taaië Finnen ongetwijfeld ook de laatste resten van hun Viborg, in het hart van Karelië, met eigen hand vernield hebben, en zal geen muur meer een schuilplaats bieden, geen dak meer op zijn balklagen rusten. Hoe wreed en meedoogenloos de stad van den Ronden Toren werd verwoest, toonen ons de foto's op deze bladzijden, na een der laatste bombardementen genomen.

Op Viborgs ouden slottoren waait nog de Finsche vlag.

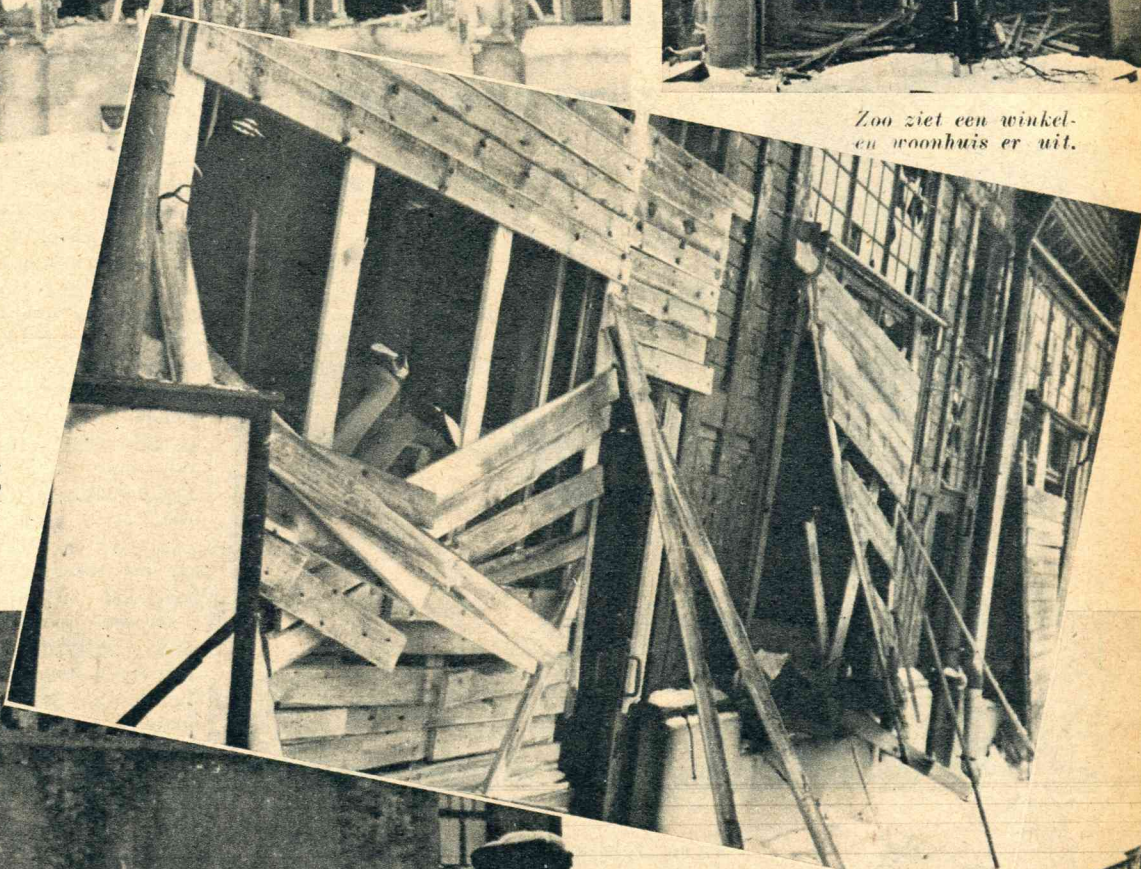
Van een kerk bleef nog slechts een buitenmuur overreind.

De ruïnen van kerk en stadhuis.

*Zoo ziet een winkel-
en woonhuis er uit.*

*Het Duitsche consulaat werd zwaar ge-
havend door het Russische geschutvuur.*

*Uit de étalagekast van een confectie-
zaak steekt het been van een modepop
boven de beschermende houtbetimmering uit.*

De kanonskogels en bommen verrichtten hun werk grondig.

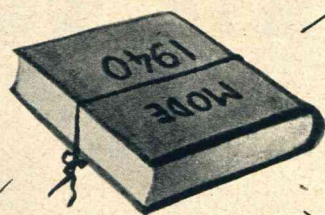

Is de voorjaarsmode nog een

GESLOTEN

BOEK

voor U?

Koopt dan de nieuwe

„ZOMERPRACHT“

en het zal

voor U

opengaan

In een zeldzame uitgebreidheid wordt daarin de mode van het a.s. seizoen behandeld. Honderden modellen demonstreeren op voortreffelijke wijze de mogelijkheden voor dames van elk figuur en elken leeftijd. Er is een kindermodeboek met ruim 100 modellen voor jongens en meisjes in opgenomen en zelfs heerenpyama's vonden een plaats in „Zomerpracht“.

Knippatronen en reductiebon. Van alle 363 modellen kunt U weer de uitstekende knippatronen verkrijgen voor slechts 20, 35 en 50 cent. Bovendien bevindt zich een reductiebon in het modeboek, waarmee U ter kennismaking één knippatroon uit den geheelen voorraad kunt bestellen met 40 tot 50% korting.

U ziet dat er vele voordeelen aan „Zomerpracht“ verbonden zijn, voordeelen, waarvan U nog kunt profiteren tegen den ouden prijs. Ondanks stijgende productiekosten wordt „Zomerpracht“ verkocht voor 60 ct. Bestelt U meteen? Uw exemplaar ligt gereed!

PATRONENKANTOOR PANORA
Nassauplein 1 — Haarlem

Bestellingen kunnen geschieden: bij Uw agent, Uw bezorger of den boekhandelaar; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan bovenstaand adres

BLAFFENDE HONDEN

Vervolg van bladz. 23

u mee. U wou zeker, dat ik 't dek es goed afzocht naar de verdwaalde kiezen en slagfanden, is 't niet?"

„Hemeltje nee,” zuchtte kapitein Ball. „Dat gebit — negentig gulden heeft 't me gekosjt — is voor Havana uit mijn mond geduideld en in den ploomp gevallen. Ik wou je vragen, of je een nieuw szjtel tanden voor me kon maken.”

„Maken?” zei Glencannon hem na. „Ken u niet wachten tot we in Lifferpool zijn, en u 'n behoorlijk gebit an laten meten?”

„Nee,” zei kapitein Ball. „Dasz juist 't ongeluk. Ik krijg een afszj. . . een laszj. . . ik bedoel een heel leelijk karweitje op te knappen, als we dokken, en eh. . . enfin, ik ben bang, dat mijn baantje als kapitein van dit schip er van afhangt, hoe ik dat opknep. 't Is een praatkarwei. . . en als 't op praten aankomt, heb ik niet veel fiducia in mezelf. Dan is 't net, of ik van binnen heelemaal in mekaar kronkel. En als ik dan óók nog geen tanden heb. . .”

Hij maakte een slikbeweging en een wanhopig gebaar, en zweeg even. „Ik begin 'n jaartje ouder te worden, meneer Glencannon — ja, ik begin een jaartje ouder te worden — en al wil ik geen namen noemen, u weet geloof ik ook wel, dat er lui hier aan boord zijn, die wát graag mijn baantje over zonden nemen. Begrijp me goed. . . ik kan 't meneer Montgomery in m'n hart niet kwalijk nemen, maar. . . enfin, leesz dat mooie briefje maar eens, dat ik van dien lafbek van een Hazzezitt gekregen heb!”

„Plof!” zei meneer Glencannon, toen hij de missive had doorgelezen en terug gaf. „Kapitein, u hoeft niks meer te zeggen! Ik heb geen flauw benul van de tandartsen, maar toch belooft ik je, dat ik 'n mond met tanden voor je maak, waar je nog trotsch op zou zijn als je in 't Buckingham-paleis most verschijnen. Laat es kijken. . . 't is maar om te probeeren hoe u 't hebben wilt. . . hoe denkt u over een knap koperen gebitje, met tandjes zoo scherp as 'n scheermes? Ja, koper. . . en dan 'n net tandyleeschie van lood!”

„Koper. . . dat lijkt me niet szjzoo geschikt,” zei kapitein Ball. „Dat zou niet erg vriendelijk staan, szal ik maar zeggen: en trouwens, dan krijg ik net een szjmaak in m'n mond of ik Balkancenten pruim.”

„Ja, daar is misschien wat van an,” peinsde meneer Glencannon. „Ik zal iets beters zien te bedenken. Had je 't me nou maar verteld, voor we de tropische wateren uit waren, dan had ik een haai kennen vangen. . . die beesten kennen zich beroemen op honderden prachtfanden. Maar wie weet is de fortuin ons nog gunstig, en vinden we ergens tusschen hier en Lifferpool een lijk van een dooien matroos in zee drijven. Als we dat mazzel hebben, is 't een kleinigheid. . .”

„Brr!” deed kapitein Ball. „Nee, dat niet!”

Meneer Glencannon schokschouderde. „Ik zou maar niet te kieskeurig zijn,” zei hij. „Kieskeurig, hahaha! Hoorde je dat moppie van me, kapitein? As je kiezen wil hebben, en je keurige kiezen wil hebben, mot je niet te kieskeurig zijn! Wel leuk, vin u niet?”

„Mmm. . . eh. . . jawel,” gaf kapitein Ball weifelend toe. „Maar ik ben op 't oogenblik in geen szlzteming voor 'n hoorspel.”

„Mot je juist wél zijn!” grinnikte

Glencannon, en hij gaf zijn meerdere een klap op zijn schouder. „Je heb me dien brief laten lezen en je heb je gemoed tegen me ontlast, dus ken je 'r op rekenen, dat alles in orde komt. En as u me nou een minuutje wil excuseeren, meneer, ga ik even in de machinekamer 'n bonkie stopverf zoeken, dan kennen we 'n gipsmodel van uw mond maken.”

III.

Een honderd mijl ten zuidwesten van kaap Clear streefde de Inchcliffe Castle voort naar den ingang van het St. George-kanaal. De reis naderde haar einde.

„Weten jullie wel,” zei meneer Montgomery, toen de officieren dien avond aan tafel bijeen zaten, „dat er ier aan boord iets geëinzinnigs gebeurt? Ik durf er aas niet aan te denken, waar dat op lui moet loopen. Vertel maar eens op, meneer Swales; we zullen graag eerst 't verslag van uw hervingen ooren.”

„Nou,” zei meneer Swales, zijn pijpje paffend, „'t is er gek genoeg voor. Verlejen week, toen ik wacht had snachs, is t'er iemand in me kamer geweest en die heb 'n gummi hak van één van me nieuwe bruine schoenen gegapt. Versta me goed — één hak. ééntje maar. Hoe verklaar je dat nou?”

„Verklaren doen we later,” zei meneer Montgomery. „Meneer Levy eeft nog niets verteld.”

„O, over m'n zilveren sigarettenkoker bedoel je?” zei de marconist. „Nou, kijk maar es. Als de heeren even kijken willen?”

De heeren constateerden, dat de koker geen koker meer was, maar een los deksel. Dit was versierd met een gekleurde heeltenis in email van een matador die in de arena een stier overhoop stak.

„Puur zuiver fijn zilver!” deelde meneer Levy spijtig mee. „'n Glad plakje metaal, maar édel metaal, duur metaal! Als die gannef 't nou toch in z'n handen had, waarom heeft ie den heelen koker niet gestolen? En als ie dan tóch maar de helft wou hebben, waarom nam hij dan niet die helft met dien stierenvechter erop?”

„Misschien was ie lid van de dierenbescherming,” zei meneer Glencannon, terwijl hij naar het plaatje keek.

„Enfin, dat doet er allemaal niet toe,” zei meneer Montgomery. „De oofdzak is, dat de een of andere schavuit ier aan boord hoveral de elft af steelt. Ik ben bijvoorbeeld 't andvat van m'n tandenborstel kwijt. Gewoon halfgebroken — ik eh er gewoon geen ouvast meer aan.”

„Is 't waarachtig?” stiet meneer MacQuayle uit. „De mijne is ook kapot gebroken!”

„Hasjebleeft!” zei meneer Montgomery. „Ik wil met iedereen wedden, dat ze bij jullie allemaal iets hebben gekaapt.”

„En of?” riep meneer Glencannon. „Ik wou d'r niet over beginnen, maar d'r is een halve flesch whisky van m'n kamer verdwenen, gisteravond tusschen negenen en elven. 't Was Duggans Dauw van Kirkintilloch, een merk, waar ik een sterk zwak voor heb. Stel je mijn droefheid en verslagenheid voor, toen ik eventjes voor 't avondeten in m'n hoofd kreeg, om eens naar die flesch te kijken, en ontdekte, dat de helft er uit was!”

„Zie je?” riep de stuurman triomfantelijk. „De elft er uit! Waar zou die whisky gebleven zijn, denk je?”

„Nou, die heb ik opgedronken,” zei meneer Glencannon. „Maar wat vinden jullie daar nou eigenlijk zoo geheimzinnig aan?”

Meneer Montgomery maakte een minachtend geluid en keek met een meewarig blik naar de rest van 't gezelschap.

„Kijk eens ier,” zei hij, „'t is nu geen tijd om grapjes te verkoopen. Eeren” — hij liet zijn stem dalen om meer indruk te maken — „er loopt ier aan boord iemand rond, die aan kleptomanie lijdt. Een krankzinnige dus, eeren.... en hij eet... hij eet kapitein Ball!”

Hij boog zich naar achter om het effect van zijn woorden waar te nemen in de verblufte stilte, die toen volgde. Die stilte werd echter verbroken door een keelachtig, blafferig geluid, alsof meneer Glencannon faalde in een poging, om een geuw te onderdrukken.

„Wel verdraaid!” zei hij, omzwenkend in zijn draaistoel, en hij stond op. „Je bent niet alleen een ezel, meneer de stuurman, je bent er nog kwaadaardig en verraderlijk bij, en je liegt ook. Ik vind 't zonde, om mijn avond nog verder te vermorsen met naar dat holle gezwets van jou te luisteren — ik ga liever naar mijn kamer om de rest van die whisky op te drinken.”

Hij ging inderdaad naar zijn kamer, en natuurlijk gebruikte hij, wat er nog in de aangebroken flesch was, maar bovendien was hij nog een flink eind gevorderd in een nieuwe flesch, vóór de vermoeienis hem dwong, den arbeid te staken met het gevoel, dat het welletjes was voor dien dag. Hij zamelde bijeen, wat hij op zijn tafel had liggen: verschillende stukjes been, een gebogen zilveren plaat, een eigenaardig versneden gummi hak, twee krompassers, zes vijlen, een handschroef en een aantal boren. Dit alles wikkelde hij in advertenties voor tandpasta, die hij uit tijdschriften had gescheurd, allemaal heele pagina's met groote portretten van menschen met vleescheterslachjes.

„Hoera!” zei hij tot zichzelf, toen hij zich in slaaphouding legde. „Overmorgen Liffepool! Afijn, ik haal 't net, denk ik, als ik nog even flink doorbijt morgen. Ha ha, als ik nog even flink doorbijt! Hoe is ie, Glencannon? Je bent me een grappenmaker!”

IV

Er bestaat een groeiend aantal scheepsbevrachters en makelaars van scheepvaart-assurantie, die vierkant weigeren, zaken te doen met de heeren Wagnall en Barnato, handelsagenten te Liverpool. Transacties, die bij iedere ordentelijke firma volgens vast program verliepen — afleveren, in ontvangst nemen en „dank u, hoogachtend en aanbevelend” — werden bij Wagnall en Barnato een eindeloze reeks klachten, eischen en rechtszaken. Het tweetal zocht naar haken en oogen: en als ze er geen vonden, maakten zij ze.

Al waren zij dus in naam handelsagenten, in feite werkten zij in de haken-en-oogen-branche, een nog voordeliger bedrijf dan bankroof. Bij die twee heeren vergeleken waren allen zoo ruw als schuurpapier, en kurketrekkers zoo rechtschapen als kaarsen.

Nauwelijks waren de sluizen dicht achter de Inchliffe Castle, en hadden zij mét haar dat gedeelte van de slijkerige Mersey ingesloten, waarin dat schip dreef, of het kostelijke tweetal verscheen aan boord. De kranen waren al losgezét, en de luiken geopend, toen het schip midden in den stroom op het getij lag te wachten — nu stond meneer Montgomery voor op 't kuildek tegen stuwadoors te schreeuwen. Maar hij keek dadelijk naar beneden

toen hij de bezoekers gewaar werd. „Ah, goeden morgen, meneer Barnato!... Oe maakt u 't, meneer Wagnall?” groette hij, met het onwillekeurig ontzag van een zeeman in werkpak tegenover landdrotten in bontjassen. „U komt zeker uw gedeelte van de lading hinspecteeren, niet, eeren? Er zal niets op haan te merken vallen dezen keer, want ik eb persoonlijk toezicht gehonden bij 't stouwen.”

„O ja?” zei meneer Barnato vrij onverschillig. „Enfin, breek maar eens een kist of wat open, meneer Montgomery, dan kunnen we zien, hoe de boel is, en een paar monsters meenemen voor onze reizigers. In 't sigarenvak hangt alles er van af, of de boel in goede conditie is.”

„Uitstekend!” zei meneer Montgomery, op zijn ladinglijst kijkend en beredderig doende. „We kunnen uw eele vracht in een alf uur van boord ebben, als u 't wenscht. Heigenlijk moest kapitein Ball u te woord staan, maar die... Ah, oe maakt u 't, meneer Azlitt?”

De heeren Wagnall en Barnato keken om en zagen den kleinen grijzen haterlijken lastpost hijgend het trapje af komen.

„Ver...” zei meneer Wagnall.

„Ver...” zei meneer Barnato. „Ah, hallo, meneer Hazlitt!”

„Morgen, heeren,” zei meneer Hazlitt. „Ik dacht: weet je wat, ik wip maar eens over om te kijken, of alles eh... in orde is... Zoo meneer Montgomery, blij u te zien. U ziet er weer echt flink en ijverig uit, meneer Montgomery. Maar waar is die eh... goede kapitein Ball?”

Meneer Montgomery kuchte achter zijn hand en schoof iets dicht naar meneer Hazlitt. „Hij is ziek, meneer. Dat wil zeggen... hij is een beetje huilt zijn gewone doen of zooiets.” Hij maakte een rukkerige hoofdbeweging in de richting Wagnall en Barnato. „Ik vertel 't u later wel, meneer.”

„Goed.” Meneer Hazlitt knikte begripend. „Ik waardeer de kiesche manier, waarop u 't geval behandelt, meneer Montgomery. Nu, heeren, u komt zeker uw zending goederen bekijken. Eh... we hebben ditmaal alle reden om te vertrouwen, dat de sigaren in prima conditie zijn, is 't niet, meneer Montgomery?”

„Ja zeker, meneer,” zei Montgomery. „Prima is nog eel voorzichtig gezegd. Ik eb al de kisten ier in dit raam verstouwd, zoo ver mogelijk van de ketels, zooals er op stond, en hallemaal boven de waterlinie.”

„Hm,” zei Barnato, gereed om zijn werk te beginnen. „Dat klinkt allemaal heel aardig, maar dat ruim wordt lang niet best geventileerd, lijkt me. Kijk er eens een vocht tegen dat luikhoofd aangeslagen zijn! 't Druipt er af! En geen mensch maakt mij wijs, dat dat oude rotte dek waterdicht is. Begrijp me goed, we maken nog nergens captie op, maar als we iets van wit of schimmel op die sigaren vinden...”

„Heel goed, Barney,” kwam meneer Wagnall hem helpen. „We maken nog geen capties, maar als 't goed niet vrij van witten aanslag is, geloof ik dat Cliford en Castle een heel aardig denutje door hun chequeboek zullen fluiten.”

Meneer Hazlitt haalde de schouders op en keek vol vertrouwen naar meneer Montgomery. „We zullen wel zien,” zei hij.

Meneer Montgomery riep zijn orders naar beneden, naar den ploegbaas der bootwerkers. De wins kreunde en kletterde. Een strop haalde een kist omhoog en zette die op het dek. Toen de kist

MAART Pas op voor de R van HEUMATIEK

Maart en zijn buien zijn de grootste vijanden van lijders aan Rheumatische pijnen. — Kou en vocht, afgewisseld door een verleidelijke dag van zoel, zacht weer, spelen U parten en ge krijgt, met het voorjaar voor de deur, de ellende van ondragelijke pijnen, lijden en ongemak, als het ware thuisgebracht. Laat dat ditmaal anders zijn: neem Kruschen Salts. Dat spoort Uw ingewanden aan tot de krachtiger werking, die noodig is om weer zuiver bloed in de aderen te krijgen. De wintermaanden, waarin ge minder lichaamsbeweging neemt, maken ook die organen traag en zoodoende Uw lichaam bevattelijk voor de verschijnselen van Rheumatiek, die in onzuiver bloed hun oorzaak vinden. Lees nevenstaande tevredenheids-betuiging. Dat is een van de vele gevallen, die U zeker iets zeggen. Neem toch ook Kruschen Salts — doe óók een bloedzuiverende kuur! Ge zult weer opleven en U een ander mensch voelen — weer tot alles in staat.

De Heer T. R. schrijft:

„Ongeveer 25 jaar geleden kreeg ik een lichte aanval van Rheumatische pijnen in mijn arm en schouder.... En dat werd erger en erger.... ik kon geen stoel meer verzetten.... totdat ik - nu ongeveer een jaar geleden - een flesch Kruschen Salts kocht. — Toen ze leeg was, mocht ik mij verheugen in een lichte verbetering!.... en ik ging er mee door.... de pijn is verdwenen.... en ik heb er nooit last meer van....”

KRUSCHEN SALTS

Verkrijgbaar bij apoth. en drog. a f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabr.: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opggericht 1756.

Bij beslissende conferenties

kan ieder woord van het grootste gewicht zijn. Voor zulke stenogrammen bevelen wij het **CASTELL** Copierpotlood aan. Zijn stift glijdt vlot en gemakkelijk! Het geschrevene staat duidelijk voor U!

Herkenningssteek:
De
gouden weegschaal
op het
groene potlood

Het
CASTELL
copierpotlood

voor vlug en duidelijk schrift, voor snel en rechtsgeldig onderteekenen, voor de statistiek en de organisatie, voor de boekhouding en de correctie, voor een vlot, loopend dictaat.

AW FABER **CASTELL**

Steeds vooraan

In de tropische kas van onzen Dierentuin staat de sinaasappelboom al in vollen bloei.

Haagsch Nieuws

Zaterdagavond 16 dezer geeft in Diligentia onze landgenoot, de bariton Reginald Bourlier, een liederavond.

Zondag hield de kynologenclub De Hofstad in den Dierentuin een clubmatch voor alle rassen. Achmed-Ijach, de Afghaansche windhond van mejuffrouw Pauptit, behaalde er in zijn klasse de hoogste onderscheiding.

Junine Weill, de fameuze Fransche pianiste, komt op 11, 18 en 26 Maart in Diligentia opnieuw een Debussy-cyclus geven, waarmee zij voor eenige jaren hier zulk een éclatant succes boekte.

Maar nu is 't voorbij

We hebben gekleumd van de ijzige kou, met ooren witgeel en met neuzen paarsblauw, het was — dat weet iedereen — treurig en bar. Het weer was van streek en totaal in de war. We liepen met bengels om hoofd en om ooren. De waterleiding was óók al bevroren. We voelden geen teenen meer aan onzen voet. . . . zoo gingen we steeds maar meer kou tegemoet. Het was om te janken van kou en van smart, het was wat je noemt: echt een winter apart. De pool was zoo'n beetje naar hierheen verhuisd; het winterde echt wat je noemt: onbesuisd. En het kwik in den thermometer bevroor, zoo treurig stond het in Holland ervoor. En achter de kachel daar dooide het één graad. De ijsbeer in Artis wist zelf haast geen raad en wou graag naar Nova Zembla weerom, waar hij ééns zoo gezellig in 't ijswater zwom. In 't kort: u herinnert, het was meer dan kras. Dit was haast té zwaar voor het menscheijk ras!

Maar nú is 't voorbij en het leed is geleden. Nu zijn we weer blij en ontdooid en tevreden. Nu is het voorbij en de zorg is aan kant. Want nu komt de lente terug in het land. Nu is er weer zachtheid en mildheid te voelen. Geen vrees meer, zoo plotseling af te koe-len. En we loopen niet langer verward en nerveus met ijspegels aan onze kin en den neus. Nu is het voorbij en het zonnetje lacht. Het was als een booze droom in den nacht. Een ijzige droom, die ons zeer deed ontstellen. En ze kunnen mij nog wel méér vertellen, maar ik heb er genoeg van, ik hou van de lente. Ik heb voor zoo'n wintertje weinig talenten. En ik weet, dat zoo'n ondernulsch weerbericht mij feitelijk in het minst niet ligt! Ik zat in dien tijd soms weken en dagen uitsluitend te kleumen en te klagen. Ik lag in mijn bed, diep onder de dekens en beduidde mijn vrouw door middel van teekens, als ik iets wou eten of drinken, of wát. Want ik had het nog nooit zóó koud gehad!

Maar nú is het voorbij en het weer gaat weer luwen. En je hoeft het kwik heusch niet óp te duwen! Van eigens stormt het gezellig naar boven. . . . En de ijsbeer in Artis begint weer te gelooven, dat hij het tóch goed geschoten heeft en blij mag zijn, dat hij in Artis leeft! Nú is het voorbij en de zon krijgt weer fut. En we loopen nu niet langer voor schut met oor-beschermers en neusontdooiers. Ik weet toch werkelijk wel wat mooiers dan die dassen en dingen en moffen en wanten. Ik kreeg van mijn tante een bouffante, helrood en helblauw en helgeel en hel-groen. . . . En ik móést dat ding om mijn hals wel doen, want ik werd door de ijzige koude gedwongen. Maar ik was wél een erg opzichtige jongen en leuk is heel anders, maar tja, in zoo'n kou, dan ga je misschien met nóg erger op sjouw. . . .

Maar nú is 't voorbij en de dagen zijn langer. 't Is lente en 'k voel thans de taak van den zanger, die 't alles bezingt, met zóó'n kleur en zóó'n gloed, dat elke bloem wel ontluiken moet. Ja, ik zou hier de boomen wel groen willen zingen. Ik zou u met liederen willen omringen. Ik zing zelfs de vogels een ei in het nest. . . . Ik zing, zoo 'k gebekt ben, ik doe heusch mijn best! Ik heb door die kou zooveel weken ge-zwogen, ik had zóóveel kou in mijn luchtpijp ge-kregen, ik heb zóó gesidderd en ik heb zóó gerild en zóó vaak mijn dorst met warm water gestild. . . . Ik voelde mij ziek en verglaasd en ellendig. De barometer bleef staan op „Bestendig”. (Bestendige kou was dat, wel te verstaan en daar was voor geen dubbeltje aardigheid aan!)

Maar nú is het voorbij en de lente keert weer. Er hangt in de stad zoo'n bijzondere sfeer, de meisjes vertoonen een zeker aspect. . . . die hebben de lente toch óók al ontdekt. Ze loopen te glimlachen in de zon, met een opgeknapt hoedje en een nieuwe japon. Ze loopen er zoo avontuurlijk bij, ze gaan arm in arm en soms zes op een rij. En ik oog ze na en ik droom weer mijn dromen, dat het voorjaar nu eindelijk toch is gekomen en dat ik zoo'n meisje mijn hoffelijkheid wijd. . . . O, lezer, excuus, 'k heb voor ú nu geen tijd!

H. HAM

De K.N.A.C. neemt in samenwerking met het Roode Kruis rij-examens af aan dames, die zich hebben aangeboden om ambulance- en andere groote wagens in oorlogstijd te besturen. — Een staaltje van het manoeuvreeren met een groote vrachtauto in een nauwe poort.

EN HIJ LAS JUIST OVER DE NIAGARA....

DRUMS OVER DE PRAIRIE

De verdediging van het fort. Alles, wat een geweer kon vasthouden, hielp daaraan mee. Derde van links staat Henry Fonda, die met Claudette het meest de aandacht trok.

Er is een tijd geweest dat de geluidsfilm nog 'n nieuwigheidje was, waaraan het publiek moest wennen. Op het oogenblik is het de kleurenfilm, welke de belangstelling van het publiek opeischt en er zijn firma's die zich daarmee hoofdzakelijk bezighouden, zooals b.v. de 20th Century Fox Film, van wie ook deze film „Drums along the Mohawk”, in technicolor, is.

Wie op het oogenblik de overzeesche beschaving kent en waardeert, denkt er nog maar hoogst zelden aan, dat er eens een tijd geweest is, waarin de pioniers de hoeksteen van die perfecte staten en steden legden! Het waren mensen die, gedreven door hun strijd om het bestaan, ongehoofde moeilijkheden en ontberingen van allerlei aard trotseerden om woeste gronden tot vruchtbaar bouwland te maken.

Duizenden zijn er in dien strijd gevallen, doch tienduizenden namen hun plaatsen weder in en zetten de taak voort die hun voorouders of die pioniers op zich hadden genomen. Films, wier verhaal dan ook in het grijze verleden teruggaat, hebben het hedendaagsche geslacht iets te zeggen, iets dat ongetwijfeld tot nadenken stemt.

Deze film: „Drums along the Mohawk”, met Claudette Colbert en Henry Fonda in de hoofdrollen, behandelt zoo'n onderwerp op een beschaafde doch niettemin zeer aangrijpende wijze. De toeschouwer ziet het jonge paar alleen naar de

Met heet water probeerden de vrouwen te voorkomen dat de deuren van het fort werden geforceerd. Al was het water in deze film zeker niet zoo heet, als het bij het historisch gebeuren was, de suggestie is in ieder geval volkomen. Het middel was primitief, doch tamelijk doeltreffend.

wildernis vertrekken, waar het een bestaan opbouwt dat telkens weer bedreigd en vernietigd wordt door vijandige Indianenstammen. En zoo wisselen dus innige romantiek en hevige vechtpartijen, om niet te spreken van bloedbaden, elkaar af. Gelukkig blijven de hoofdpersonen tot het laatste toe leven, d.w.z. tot aan het moment, dat er vrede gesloten wordt, zoodat zij practisch nog konden profiteeren van de zegeningen van hun pioniersarbeid.

Films als deze vervelen niet gauw. De belangstellende voelt er een achtergrond van werkelijkheid in en laat zijn gedachten dan onwillekeurig teruggaan naar den tijd, waarin er menschen leefden die deze hebben meegemaakt.

Claudette Colbert en Henry Fonda vertegenwoordigen dan ook niet één stel menschen, doch zij zijn de personificatie van het heele pioniersgeslacht.

Wat de kleuren betreft, deze beginnen steeds minder opvallend en storend te werken, al vertragen zij, uit den aard der zaak, soms nog wel even de montage. Dat mag echter in geen geval als een verwijt gelden, te minder wijl men juist getuige is geweest, hoe ondankbaar en wreed het pionierswerk eigenlijk is. Integendeel, juist het feit, dat ondanks de handicap van de kleur toch nog 'n boeiende en alleszins spannende film werd vervaardigd, is 'n eere-salut waard, dat niet in 't minst den regisseur Henry Fonda geldt.

De vrouwen vochten als echte Kenau's aan de zijde van de mannen en hielpen mee zoowel hare en goed als het eigen leven te verdedigen. Menige overgrootmoeder van hedendaagsche gezeten Amerikanen heeft een deel van haar leven zoo doorgebracht. Het filmverhaal is gebaseerd op den bekenden roman van Walter D. Edmonds. Dit is Claudette Colbert als de aanvankelijk heel schuchtere pioniersvrouw.

Het fort wordt ontzet. Nog juist op tijd bereikte een uitgezonden boodschapper de nabijgelegen nederzetting om een afslachting van alle bewoners van dit fort te voorkomen.

BLAFFENDE HONDEN

Vervolg van bladz. 31

open was, kozen de heeren Wagnall en Barnato er een sierlijk eederhouten kistje Perfeccionados uit en braken het deksel open.

Meneer Hazlitt keek benieuwd over hun schouders, toen zij het dekpapier met het bonte plaatje en het gouden reliëf opsloegen, en keek naar de bovenste laag sigaren. Zijn mond viel open. Alleen de bandjes, rood met goud, waren duidelijk zichtbaar. De sigaren zelf onderscheidde men slechts als door een mist. Over het heele oppervlak strekte zich 'n weelderige groei uit van iets, dat leek op het dons van een wit konijntje. „Witte schimmel!” zei meneer Hazlitt bijna klankloos. „Wel heb ik ooit...”

De heeren Wagnall en Barnato vielen op hem aan. „Heb ik ooit? Heb ik ooit?” zei meneer Barnato. „Da's notabene de tweede of derde keer, dat de boel beschimmeld aankomt op die vermoolde schepen van jullie. Weet je wel?” — zijn stem werd schrill, want hij zweefte zich op tot een zorgvuldig aangeleerde woede — „weet je wel, hoeveel verlies mijn compagnon en ik krijgen door die vervloekte slordigheid van jullie? Die kost ons minstens...”

Meneer Wagnall trok aan zijn mouw. „Kom maar mee, Barney,” zei hij. „Vermors je tijd niet met babbels tegen die lui! Onze advocaten zien wel verder.”

„Wat is dat hier?” siste een stem — en het was de stem van een ratelslang. „Wat zei u daar, meneer?”

Het was kapitein Ball — ja, ongetwijfeld, kapitein Ball! — maar niet de gemoedelijke, schroomvallige kapitein Ball dien zij allen kenden. Zijn gestalte was even bol als vroeger, zijn gezicht was even rond en zijn oogen waren even blauw. Hij glimlachte zelfs; maar het was een lachje, dat een kou in 't bloed gaf. Hij had iets, iets in zijn gelaatsuitdrukking, dat gedachten wekte aan kerkhoven en hyena's en aan graaf Dracula, den legendarischen Wallachijschen vampier. De heeren Wagnall en Barnato zetten een stap achteruit. Meneer Montgomery voorkwam nog juist, dat hij in 't ruim neerstortte, door een haak van de kraan vast te grijpen. Slechts meneer Hazlitt hield stand.

„Schimmel op uw sigaren, heeren?” zei kapitein Ball, en al klonk de stembuiging beleefd, zijn lippen stonden vertrokken tot een wrede grijns. „Ja, die bovenste kist is beschimmeld, dat geef ik toe. Maar nu moet u s-s-straks de andere eens kijken! Die hebben we óók bij de ketels vandaan gestouwd, want dat moest, maar mijn eerste machinist is zoo verstandig geweest, er een s-s-stoompijp omheen te laten lopen, om ze warm te houden. We hebben ze de heele reis op temperatuur van Havana gehouden, heeren, en als u er één griezelige schimmel op vindt, wil ik ze achter elkaar opeten.”

„Ah!” zei meneer Hazlitt. „Ja ja — een stoompijp... een stoompijp... precies! Nu ik goed naga, heeren, zijn al uw vorige zendingen bij koud weer overgekomen, zooals nu, is 't niet? 't Is waarschijnlijk alleen een beetje eh... onachtzaamheid van u geweest, dat er altijd opstond: Ver van de ketels laden, nietwaar, meneer Barnato? Wij zeggen in ieder geval maar onachtzaamheid, al kan ik me voorstellen, dat sommige menschen 't een zwendeltruc zullen noemen... een complot om schadevergoeding binnen te halen. Zegt u nu ook eens iets! Wou u van de andere kisten ook steekproeven nemen, om te kijken, of er schimmel op zit, of wou u maar teekenen voor ontvangst?”

Meneer Barnato belikte zijn lippen en keek naar meneer Wagnall.

„O, laten we maar meteen teekenen. Ja, we zullen wel teekenen. We nemen ze natuurlijk graag in ontvangst, meneer Hazlitt!”

„Ja, we nemen ze natuurlijk graag in ontvangst!” galmde meneer Wagnall zijn compagnon na.

Meneer Hazlitt keek kapitein Ball in 't gezicht, bedwong een rilling en knikte goedkeurend. „Flinke kerel, die Ball!” deelde hij zichzelf mede. „Er spreekt kracht uit dat gezicht... kracht! Br-rr! Ik heb nooit geweten, dat 't zoo'n mannetjesputter was!”

De heeren Barnato en Wagnall repten zich de loopplank af, haalden hun schouders op en maakten driftige gebaren, met hun handpalmen naar boven, onder elkaars neuzen.

„Allemachtig, wat een kerel!” zei meneer Wagnall. „Heb je dat gezicht van hem gezien?”

„Of ik dat gezicht van hem gezien heb?” herhaalde Barnato. „Allemachtig, wat een kerel!”

Kapitein Ball keerde naar zijn kajuit terug en vond meneer Glencannon bezig met het inschenken van een borrel.

„Nou, meneer,” zei de machinist, andermaal zijn glas vullend, „hoe is 't afgelopen?”

„Puik!” verzuchtte kapitein Ball, en hij viel op een stoel neer en veegde zijn hals uit. „Ik was in 't eerst bar zenuwachtig, maar amper had ik mijn mond opengedaan, of ik wist, dat ik ze baas kon. Ik kon 't om zoo te zeggen voelen, en ik zag 't aan hun gezichten. De boeven haalden direct bakzeil, toen ik ze vertelde van de s-s-stoompijp, en ze teekenden gelijk. Maar laat ik je vertellen, meneer Glencannon, als 't twee minuten langer geduurd had, waren we te laat geweest!”

„Ja,” erkende meneer Glencannon. „Ik heb nooit geweten, wat 'n werk 't was, om een vals gebit te maken. Laat ik je nou vertellen, kapitein, dat ik er zóó'n tijd op heb gezeten om ze klaar te krijgen, dat ik er geen minuutje af heb kennen nemen, om die stoompijp om te leggen! Maar da's van minder belang. Hoe zitten je tanden nou, kapitein?”

„Ja eh... mm mm... ze doen me een beetje zeer, als ik er op knars, en ik had graag... zou dat fluitje er niet uit zijn te krijgen?”

„Natuurlijk,” zei meneer Glencannon. „Dat zeerdoen verhelp ik wel met een wetsteen. En die fluitigheid is puur een kwestie van akkestiek... dat vind ik wel met een vijl.”

Kapitein Ball stond op, liep naar zijn scheerspiegel en grijsde tegen zijn spiegelbeeld. Zulke groote en puntige tanden, als hij bezat, had hij nog nooit bij een mensch gezien, tenzij in de monden van Serawaksche koppensnellers. Het tandvleesch was bloedrood. Zijn oogtanden waren extra-scherp — hij zag er een beetje mee uit als een weerwolf. Maar na rustige beschouwing leek het algemeen effect hem wel bevredigend.

„Als ik in Londen kom, zal ik toch maar een gewoon gebit kopen, om mee te passagieren, zal ik maar zeggen. Maar voor hier aan boord lijkt me dat fabrikaat van jou goed genoeg, meneer Glencannon. Voor zoo'n ouwen zeehond als ik...”

„Ja ja!” grinnikte Glencannon naar zijn flesch grijpend. „Ouwe zeehond... En blaffen doe je best... maar als 't op bijten aankomt...”

Vroeger... 'n leelijk gezicht

bij het zien van den vollen lepel levertraan.

Nu... een lachend gezicht

bij het innemen van enkele druppels Halitran.

Enkele druppels Halitran doen meer goed dan een volle lepel gewone levertraan.

Waarom Uw kinderen dwingen, om volle lepels levertraan te slikken, waarvan de lucht alleen al ze onpasselijk maakt en het vitaminegehalte in verhouding laag is.

Maak een einde aan deze noodloze kwelling, geef Uw kinderen enkele druppels Halitran, de gouden olie uit de lever van de heilbot. Dan krijgen ze meer vitaminen dan met volle lepels levertraan. (Zie de vergelijkende tabel onderaan).

Men weet, dat de vitaminen gevormd worden door den invloed van de volle zomerzon en dat zij onmisbaar zijn voor de gezondheid en het leven van de kinderen en voor den weerstand tegen ziekten.

In de zonarme maanden, de maanden met een „r”, hebben Uw kinderen de vitaminen A en D hard nodig, opdat hun organisme de noodige kracht kan ontwikkelen voor den weerstand tegen verkoudheden, bronchitis, griep, besmet-

telijke ziekten, maar vooral tegen de zoo gevreesde Engelsche ziekte. Zooals U weet ontstaat de Engelsche ziekte door een gebrek aan vitamine D.

Bespaar Uw kinderen het verdriet van weken lang te bed te moeten liggen gedurende het gure jaargetijde. Bescherm hen tegen het spook van de Engelsche ziekte, wier kenteekenen gedurende hun geheele verdere leven een voortdurende aanklacht tegen Uw plichtsverzaking zouden zijn. Versterk hun teere organisme. Geef hun Halitran, de gouden, welsmakende olie uit de verse levers van de heilbot. Gemakkelijk in te nemen, licht verteerbaar en 60 maal sterker dan gewone levertraan.

VITAMINE A

bevordert den groei en geeft aan het lichaam het noodige weerstandsvermogen tegen ziekten in het gure jaargetijde.

VITAMINE D

onmisbaar voor de vorming van beenderen, tanden en kiezen en voor de bescherming tegen Engelsche ziekte en tandbederf.

Vergelijking	Internationale eenheden	
	Vitamine A	Vitamine D
Halitran bevat per gram	38.000	3.500
Levertraan bevat per gram	600	60

De bereiding van Halitran geschiedt volgens een nieuw procédé van Crookes, Laboratories, Londen. Het vitaminegehalte wordt gegarandeerd.

Halitran wordt ingenomen in druppels op een schijfje sinaasappel, op melk, op suiker of een stukje brood.

Flacon voor een maand in alle Apotheken en Drogisterijen. f 1.25

R-1263-X

60 maal sterker en 100 maal gemakkelijker in te nemen dan gewone levertraan

Uw kind komt aan door **Halitran** uit de lever van Heilbot.

MOOIE WITTE TANDEN met

Chlorodont
Tandpasta

GEEFT U 'N ZUIVER FRISCHEN ADEM.

Schuimend of niet-schuimend.

TUBE 25 ct. - GROOTE TUBE 45 ct.

EEN GEZELLIG BEDJASJE

BOVENWIJDTE ONGEVEER 90-94 cm.

Een bedjasje is een kleedingstuk, dat in de garderobe van geen enkele vrouw mag ontbreken. Want ook al zijn we ziek of herstellende, we dienen er altijd zoo verzorgd mogelijk uit te zien.

Benodigdheden voor het modelletje van onze afbeelding waren: ongeveer 275 gram rose of lichtblauwe vierdraads zephyrwol, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 3, ongeveer 1.50 m. satijnlint van ongeveer 5 cm. breedte en ongeveer 1 m. satijnlint van ongeveer 8-10 cm. breedte.

Maten: bovenwijdte ongeveer 90-94 cm.; lengte ongeveer 54-56 cm.

Het rugpand. We zetten 100 st. op en breien hierboven eerst 4 naalden recht. Er ontstaan dus 2 ribbels. Dan breien we 8 naalden in tricotsteek (alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av.).

13e naald: 1 r., verder steeds 2 st. kruisen; dit doen we door eerst den 2en st. av. en dan den (oorspronkelijk) 1en st. r. te breien (nadat we den r. st. gebreid hebben, laten we beide st. van de naald vallen).

14e naald: 1 av., * den draad naar achteren halen, 1 st. afhalen, den draad naar voren brengen en 1 st. av. breien. Vanaf * voortdurend herhalen.

15e naald: recht.

16e naald: averecht.

17e naald: als de 13e naald.

18e naald: als de 14e naald.

19e naald: recht.

20e naald: averecht.

21e naald: als de 13e naald.

22e naald: als de 14e naald.

De laatste 18 naalden (dus de 5e tot en met de 22e naald) vormen het patroon en we herhalen ze dus

voortdurend. Voor de *armgaten* kanten we aan het begin van de 113e en 114e naald 5 st. af, aan het begin van de 115e en 116e naald 3 st., aan het begin van de 117e en 118e naald 2 st., terwijl we aan het begin en einde van de 119e naald 2 st. te zamen breien. We hebben dan nog 78 st. op de naald.

Voor de *schouders* kanten we aan 't begin van de 167e, 168e, 169e en 170e naald 9 st. en aan het begin van de 171e en 172e naald 8 st. af. De overige 26 st. kanten we bij de 173e naald inééns af voor den *hals*.

Het linkervoorpand. We zetten 60 st. op en breien verder zooals bij het rugpand is beschreven tot we aan de 113e naald zijn gekomen. Aan het begin van deze naald kanten we 10 st. af, aan 't begin van de 115e naald 3 en aan het begin van de 117e naald 2 st., terwijl we aan het begin van de 114e, 116e, 118e, 119e, 120e, 121e, 122e, 123e, 124e, 128e, 132e, 136e, 140e, 144e, 148e, 152e, 156e, 160e en 164e naald 2 st. te zamen breien.

We hebben dan nog 26 st. op de naald. Voor den *schouder* kanten we aan het begin van de 169e en 171e naald 9 st. en aan het begin van de 173e naald 8 st. af.

Het rechterschouderpand breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We kanten dus 10 st. af aan 't begin van de 112e naald, 3 aan het begin van de 114e en 2 st. aan het begin van de 116e naald, terwijl we aan het begin van de 113e, 115e, 117e, 118e, 119e, 120e, 121e, 122e, 123e, 127e, 131e, 135e, 139e, 143e, 147e, 151e, 155e, 159e en 163e naald 2 st. te zamen breien. Voor den *schouder* kanten we aan het begin van de 168e en 170e naald 9 st. en aan het begin van 172e naald 8 st. af.

De mouw. We zetten 14 st. op en breien hierboven steeds in tricotsteek. Aan het einde van de 1e en 2e naald zetten we er 3 st. bij op (20 st.), aan het einde van de 3e tot en met de 12e naald 2 st. (40 st.), aan het einde van de 13e en 14e naald 1 st., aan het einde van de 15e en 16e naald 2 st. (46 st.), aan het einde van de 17e en 18e naald 1 st., aan het einde van de 19e en 20e naald 2 st. (52 st.), aan het einde van de 21e en 22e naald 1 st., aan het einde van de 23e en 24e naald 2 st. (58 st.), aan het einde van de 25e en 26e naald 1 st., aan het einde van de 27e en 28e naald 2 st. (64 st.), aan het einde van de 29e en 30e naald 1 st., aan het einde van de 31e en 32e naald 2 st. (70 st.), aan het einde van de 33e, 34e, 35e, 36e, 37e, 38e, 41e, 42e, 45e en 46e naald 1 st. en aan het einde van de 49e en 50e naald nog 2 st. (84 st.).

Aan het begin en einde van de 53e, 55e, 57e, 59e, 61e, 63e, 65e, 67e, 69e en 71e naald breien we 2 st. te zamen (64 st.). Daarna breien we de 13e tot en met de 22e naald van het rugpand (dus de 3 figuurtjes strepen). Dan nog 8 naalden in tricotsteek en 8 naalden steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (altijd r. boven

r. en av. boven av.). Ten slotte kanten we af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Met het smalle satijnlint biezen we de voorpanden en den hals af. Het breede lint knippen we in twee gelijke deelen, en naaien deze op de voorpanden, zoodat we ze strikken kunnen.

EEN AARDIG SPEELPAKJE

VOOR ONZE KLEINTJES VAN ½ — 1 JAAR

In dit gezellige pakje, dat heel gemakkelijk te vervaardigen is, zal de kleine wereldburger er allerliefst uitzien.

Benodigdheden: ong. 100 gram lichtblauwe dierdraads zephyrwol, ong. 50 gram witte wol van dezelfde dikte, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½, een aluminium haaknaald nr. 2½ en 8 kleine knoopjes.

Het rugpand. Voor een pijpje zetten we met de blauwe wol 24 st. op en breien hierboven 6 naalden steeds afwisselend 2 r., 2 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Daarna breken we den draad af en rijgen de st. op een hulpsdraadje. Het 2e pijpje breien we op dezelfde manier. Voor het middenstukje zetten we eveneens 24 st. op en breien hierboven als volgt:

1e naald: steeds afwisselend 3 r. verdr., 1 av.

2e naald: steeds r. boven r. en av. boven av.

3e naald: 1 r. verdr. en verder steeds afwisselend 1 av., 3 r. verdr. We eindigen dus met 1 av., 2 r. verdr.

4e naald: steeds r. boven r. en av. boven av.

Deze 4 naalden vormen het patroontje. We herhalen ze nog 1 maal en nemen dan aan weerskanten de 24 st. van een pijpje op. Boven de 72 st., die we dan op de naald hebben, breien we verder in patroon. tot en met de 92e naald.

Dan beginnen we met het inbreien van het witte pasje. Met de blauwe wol breien we steeds in patroon en met de witte wol breien we in tricotsteek, dus bij alle heengaande naalden r. en bij alle teruggaande naalden av. We gaan nu met 5 kluwentjes breien (n.l. 2 wit en 3 blauw).

93e naald: 14 blauw, 1 wit, 42 blauw, 1 wit, 14 blauw.

94e naald: 13 blauw, 3 wit, 40 blauw, 3 wit, 13 blauw.

95e naald: 12 blauw, 5 wit, 38 blauw, 5 wit, 12 blauw.

96e naald: 10 blauw, 9 wit, 34 blauw, 9 wit, 10 blauw.

97e naald: 8 blauw, 13 wit, 30 blauw, 13 wit, 8 blauw.

98e naald: 6 blauw, 17 wit, 26 blauw, 17 wit, 6 blauw.

99e naald: 4 blauw, 21 wit, 22 blauw, 21 wit, 4 blauw.

100e naald: 2 blauw, 25 wit, 18 blauw, 25 wit, 2 blauw.

101e naald: 29 wit, 14 blauw, 29 wit. We breien nu verder boven alle st. met de witte wol.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 103e en 104e naald 4 st. en aan het begin van de 105e, 106e, 107e en 108e naald 1 st. af.

Bij de 127e naald kanten we de middelste 18 st. af. Boven de laatste 21 st. van deze naald breien we nu eerst den linkerschouder. Voor den hals kanten we aan het begin van de 129e naald 2 st. en aan het begin van de 131e naald 1 st. af. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 132e en 134e naald 9 st. af.

Boven de overige 21 st. van de 127e naald breien we den rechterschouder op dezelfde, doch tegengestelde wijze. Voor den hals kanten we dus aan het begin van de 128e naald 2 st. en aan het begin van de 130e naald 1 st. af. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 131e en 133e naald 9 st. af.

Het voorpand breien we hetzelfde als het rugpand tot en met de 124e naald, alleen breien we nu knoopsgaatjes in het middenstukje. Hiervoor kanten we bij de 3e naald hiervan de 3e en 4e, 12e en 13e en de 21e en 22e st. af. Bij de 4e naald zetten we deze st. er dan weer bij op.

Bij de 125e naald kanten we de middelste 18 st. af. Boven de laatste 21 st. van deze naald breien we dan eerst den rechterschouder. Voor den hals kanten we aan het begin van de 127e, 129e en 131e naald 1 st. af. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 132e en 134e naald 9 st. af.

Boven de overige 21 st. van de 125e naald breien we den linkerschouder op dezelfde doch tegengestelde wijze.

Het mouwtje. We breien dit geheel met de witte wol; zetten 35 st. op en breien hierboven eerst 4 naalden in patroon. Daarna breien we steeds in tricotsteek, terwijl we bij de 5e naald 2 st. breien uit den 3en tot en met den 33en st. We hebben dan 66 st. op de naald.

Voor den kop kanten we aan het begin van de 23e en 24e naald 5 st. af, aan het begin van de 25e tot en met 38e naald 2 st. en aan het begin van de 39e en 40e naald 5 st. Bij de 41e naald kanten we ten slotte de overige st. af.

De ceintuur. We zetten 9 st. op (met de witte wol) en breien hierboven steeds in patroon. Wanneer we ong. 50 cm. gebreed hebben, kanten we bij een heengaande naald de middelste 3 st. af.; deze 3 st. zetten we er dan bij de volgende naald weer bij op. We krijgen dus een knoopsgaatje. We breien daarna nog 6 naalden en kanten dan af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Van de schoudertjes naaien we slechts 2 cm. (aan den kant van het mouwtje) dicht. Met de witte wol haken we nu één toer vasten om de halsuitsnijding en de schoudersplitjes, terwijl we tegelijkertijd 2 lussen haken op de schouders van het voorpand. Op de schouders van het achterpand naaien we dan de knoopjes. De pijpjes naaien we aan elkaar en op het middenstukje van het achterpand naaien we 3 knoopjes op een hoogte van ong. 3 cm. tegenover de knoopsgaatjes van het voorpand. Op het ceintuurtje naaien we eveneens een knoopje. Op het witte pasje borduren we ten slotte met de blauwe wol de nopjes, zooals de foto duidelijk laat zien.

CORRESPONDENTIE

Mevr. Z. te Rotterdam. Voor het stijven van boorden wordt glaansstijf sel gebruikt. U neemt 2 dl. lauw water op 1 pakje stijf sel en voegt er een paar druppels glycerine bij. Door de glycerine glijdt het ijzer beter over het goed en plakt de stijf sel minder. U roert het pakje om en haalt den gewassen boord erdoor, daarna legt u het goed op een schoonen handdoek en wrijft de stijf sel stevig in de stof. Het is aan te raden den boord nogmaals door de oplossing te halen; voor het droogstrijken gebruikt u warme ijzers, want het vocht uit het goed moet verdampen en de stijf sel moet gaar worden. U legt den boord op een strijkplank met den linkerkant naar boven. Het ijzer wordt er voorzichtig opgezet, u strijkt niet, maar plet het goed alleen, waardoor de verschillende lagen linnen op elkaar plakken. Na het pletten wordt de boord drooggestreken. Tusschen het droogstrijken in vouwen we den boord op den naad geregeld dubbel, zoodat de vouw er later gemakkelijk in gestreken kan worden. Wanneer het goed geheel droog is, moeten de punten van den boord niet meer omgebogen kunnen worden. Daarna kunt u het goed glanzen. Hiervoor hebt u een glansijzer noodig, dit is een ijzer met een ronden achterkant. U legt den boord op een harde onderlaag, b.v. een dikke kartonnen plaat, met daarover een wit lakentje. De boord wordt met den rechterkant naar boven op het glansplankje gelegd, het gedeelte dat geglanst moet worden maakt u met een spons heel even vochtig. Vervolgens neemt u het glansijzer, dat zeer heet moet zijn, en zet den glaanskant op den boord. U beweegt het ijzer in een snel tempo van boven naar beneden. Als het noodig is, maakt u het goed na eenmaal glanzen nogmaals vochtig en glanst een tweede maal. Voor het ronden gebruikt u een ijzer, dat niet zoo heet is. U vouwt den boord dubbel met den glanzenden kant naar buiten, het ijzer wordt op den linkerkant op een punt van het goed gezet. Daarna trekt u den boord tot op de helft onder het ijzer, terwijl de punt tegelijk iets wordt omgerold. De andere helft van den boord krijgt daarna een beurt.

Wat zullen wij eten?

Zondag:	Kerriesoep. Roastbeef. Doperwtten (uit blik). Aardappelkoekjes. Caramelvla.
Maandag:	Koud vleesch. Andijvie. Aardappelen. Gort met rozijnen.
Dinsdag:	Pikante varkensrolletjes. Roodekool. Aardappelen. Griesmeelvla.
Woensdag:	Kop bouillon. Poulet. Gestoofde sla (uit het Aardappelen. zout).
Donderdag:	Gehakt. Bieten. Aardappelen. Fruit.
Vrijdag:	Magere macaronisoep. Stokvischstampot.
Zaterdag:	Krabbetjes. Appelmoes. Aardappelen. Maïzenavla.

"Ofschoon ik pas 15 dagen Sanatogen gebruik voel ik reeds een grooten vooruitgang. Had ik Sanatogen maar eerder gekend."

G. E. D. te A.

"Voor nieuwe kracht en energie neem Sanatogen."

Med. Press & Circular.

vanaf
fl. 1.—

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel.

De Paaschhaas is gereed!

En Droste ook met zijn groote sorteering heerlijke paascheitjes.

In de kleine eitjes (30 t/m 40 ct. per ons) reeds meer dan 40 verrukkelijke vullingen. Ook tal van heerlijke smaken in de middelgrote eitjes (35 t/m 40 ct. per ons) en in de groote eitjes (35 t/m 50 ct. per ons).

Vraagt U eens Droste's likeurhoudende eitjes met halfvloeibare vulling (35 t/m 45 ct. per ons). Bijzondere Droste-tractaties!

Droste

PAASCHEITJES

ALTIJD WELKOM!

De bons voor de plaatjes van ons nieuwe album „Het Water op blijven geldig!“

DANK U MAMMIE, NU IS MIJN HOOFD-VERKOUDHEID AL VEEL BETER!

JA, SCHAT, MAAR VOORTAAN VA-TRO-NOL EERDER GEBRUIKEN, DAN VOORKOM JE VELE VERKOUDHEDEN!

Een feit—Een paar druppels Vicks Va-tro-nol in de neusgaten verhelpen snel de prikkeling, verwijderen het slijm, verminderen de gezwollen slijmvliezen en laten U weer vrij ademen. Nóg beter—wacht niet tot Uw neus verstopt is! Va-tro-nol is speciaal om de Natuur te helpen bij het bestrijden van infecties in neus en keel, waar de meeste verkoudheden ontstaan. Gebruik het direct als U niest of snuift en voorkom vele verkoudheden.

VICKS VA-TRO-NOL

Een paar druppels in ieder neusgat
Prijs fl. .90 per flacon.

STOFFEN

voor het komende seizoen

Nog steeds zijn katoen, wol en zijde in zwang, maar zeer zeker voor zoover het zuivere zijde betreft, geldt de vraag: „Hoe lang nog?” Want zuivere zijde, die vooral uit Frankrijk tot ons komt, wordt zelfs in het land van herkomst al vrijwel onbetaalbaar. Wol zal wat minder bezwaren opleveren, maar als de oorlog, met zijn transport-moeilijkheden, beperkte arbeids-capaciteit en enorme vorderingen voor de verschillende legers, nog lang duurt, zal ook zij steeds schaarscher en duurder worden. En... minder makkelijk door iets te vervangen zijn. Kunstzijde gaat nu waarschijnlijk een groote toekomst tegemoet, maar ondanks alle kreukherstellende eigenschappen zal zij door degenen, die gewend zijn om zuivere zijde te dragen, toch altijd slechts als redder in den nood beschouwd worden.

De stoffen voor het komende seizoen! Beginnen we met onze mantels. Voor de meer sportieve jassen worden prachtige zware wollen stoffen gebruikt, die doorweven zijn met lama en kameelhaar. Over het algemeen verkiest men diagonaal en chevron- of vischgraatweefsels en daarnaast toont men ook in de dünnere stoffen een groote voorkeur voor mélange-weefsels. De lichte kleuren zijn doorweven met een fijn angorahaartje in een andere tint en dat veelal juist in zwart, wat het geheel misschien ietwat vuil moge doen lijken, doch de verschillende tinten blau, geel, lichtgroen ook iets aantrekkelijk wazigs geeft.

Tweed heeft niets meer van de nopjes-tweed, die we van vroeger kennen. De kleur op kleur geweven Shetland-tweed wordt in diverse modieuze tinten en ook in verschillende zwaarten gebracht. Voor een sportief jurkje of pakje, dat onder den wat zwaarderden swagger gedragen wordt, dient een lichtere kwaliteit. Voor dergelijke trois pièces worden ook double-facestoffen gebezigd, effen mantelstoffen, die van binnen een streep vertoonen, welke overeenkomt met het smallere en fijnere streepje van het mantelpakje.

Een nouveauté is de gladgeweven wollen stof, die een zusje mag heeten van de vroeger zoozeer geliefde „charmelaine”. Deze wordt met verschillende, ook al vrij gladde crêpe-weefsels in hoofdzaak voor gekleede mantels en pakjes gebruikt.

Voor den tailleur strijden Engelse kamgarens en flanel om de voorkeur. De kamgarens mogen het dan al winnen voor den strengen tailleur, voor meer sportieve pakjes zal men graag naar flanel grijpen. Ook hier zien we vele diagonaal- en vischgraat-weefsels en daarnaast mélange-stoffjes. In verschillende kamgarens is een fijn ruitje gewe-

een fijn, als zijde zoo zacht, zuiver wollen weefsel, „fil à fil”, in diagonaal of chevron met desgewenscht nog een naaldstreepje erin, dat een ruit markeert.

Bij tailleurs draagt men dit keer het liefst een vroolijke imprimé van surah, een zijdesoort, die veel lijkt op wat wij vroeger onder foulard verstonden en die bovendien sterk is. Nopjes zijn bijzonder in trek voor dit doel en als het een fantasiepakje geldt, voert men het jasje vaak met de zijde van de blouse. Het allernieuwste Parijsche snufje is een „résille” of „snood” of om er een Hollandsch woord voor te zoeken „zakje achter het hoedje” van hetzelfde materiaal als het bloesje.

Bij gekleedere pakjes draagt men ook graag ragfijn batist, wit piqué of mousseline de soie.

Wat japonnen betreft, zullen we vaak fijne wollen stofjes dragen. Ook hier komen de mélange-weefsels vooraan. De verschillende stofjes zijn zoo glad mogelijk geweven en het bescheiden diagonaal of ander werkje is in dezelfde kleur gehouden. Ook de crêpe-stoffen zijn gladder dan ooit. Wollen jersey wordt voor meer sportieve kleeding gebracht.

Voor hoogzomer worden shantung en tussor gevraagde artikelen. Shantung wordt dan in allerlei moderne strepen gebracht. Daarnaast zien we kunstzijde, linnen en piqué en voor heel eenvoudige jurkjes ook cretonnes en grof linnen in kleurigen druk.

De indanthren-katoentjes, die zoo uiterst practisch zijn, omdat ze „lezen en schrijven kunnen”, blijken burgerrecht verkregen te hebben en staan dus ook weer op het program.

ven, terwijl het kleine wit-zwart ofwel wit-marine speldeknoopruitje — of zooals dat plechtiger heet: pointillé — sterk favoriet is. Ook het wat grotere ruitje, 't zoogenaamde „kraaien-pootje”, doet weer opgang en dat niet alleen in wit met zwart of marine, maar ook in beige met bruin of bruin met rose. Over het algemeen zal men dergelijke stofjes graag met een effen jasje combineren. Ten slotte het nieuwste, maar ook meest gedistingeerde wat men op het gebied van tailleurstoffen brengt: weefsel „fil à fil”, in

Ten slotte het gekleedere jurkje. Naast kleurige kleine motiefjes zien we vooral ook veel kunstzinnige bloem-patronen, die iets fluweeligs gekregen hebben doordat de overgangen met wat lichtgrijs verdoezeld werden. Er zijn op het oogenblik nog zuivere zijtjes te krijgen, maar wat het winterseizoen ons brengen zal is nog zéér de vraag.

Op het gebied van tafzijde iets nieuws, de geruite taffet mousseline, een veel lichter weefsel dan we kennen, dat het groote voordeel heeft van soepeler te vallen. De voorliefde voor geborduurde weefsels blijft bestaan. Naast open Engelsch borduursel op batist en linnens en piqué, zien we ook motiefjes van uitgetrokken draden. En als allerlaatste snufje linons en batist, dat... reeds voorzien is van ragfijne opnaaisels, zooals de groote mode voor bloesjes aangeeft.

Dit alles biedt de voorjaarscollectie van een der voornaamste stoffen-magazijnen in ons land en het spreekt wel vanzelf, dat er, voordat Paschen daar is, nog heel wat andere nouveauté's over de landsgrenzen gekomen zullen zijn.

REGEN- KLEEDING

1202. Regenmantel, hooggesloten, gegarneerd met stiksels, sluit met één rij knopen. Ben. stof: 3 m. van 140 cm. breed.

1204. Regenmantel van geruite stof, hoog gesloten, raglan-model. Ben. stof: 3 m. van 140 cm. breed.

1205. Regenjas van gabardine, sluit met één rij knopen, tailleurkraag en -revers, ruime rug, in de taille bevindt zich een ceintuur. Ben. stof 3 m. van 140 cm. breed.

1206. Regenmantel van loden stof met schouder- en rugstuk, hoog gesloten met één rij knopen, groote zakken op het voorpand. Ben. stof: 3 m. van 140 cm. breed.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
40 - 42 - 44 - 46

1202

1206

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Uit ons Menu

PIKANTE VARKENSROLLETJES (4 PERSONEN)

400 gr. varkenslapjes, zout, peper, mosterd, 4 gaargekookte worteltjes, 40 gr. boter.

Wrijf de varkenslapjes in met zout, peper en aan een kant met mosterd. Leg op ieder lapje een worteltje en rol het vleesch daarna op. Bind de rolletjes vast met een dun touwtje. Smelt de boter en laat ze bruin worden. Leg het vleesch er in en braad het bruin. Giet dan een scheutje water bij de jus en laat het vleesch gedurende ongeveer 3 kwartier stoven. Verwijder de touwtjes voor het presenteren, leg het vleesch op een verwarmden schotel en giet er wat jus op.

GESTOOFDE SLA (4 PERSONEN)

1½ pond sla uit het zout, een scheutje overgebleven jus, peper, paneermeel, boter.

Wasch de sla in ruim koud water en zet de groente vervolgens met ruim water op. Vernieuw het water als het noodig is en kook de groente gaar in ongeveer ½ uur. Laat ze op een vergiet uitlekken. Leg de sla in een vuurvast schoteltje, giet het restje jus er over en strooi wat peper tusschen de groente. Strooi over het geheel een laagje paneermeel, leg er hier en daar een kluitje boter op en laat het schoteltje in den oven bruin worden.

AARDAPPELKOEKJES (4 PERSONEN)

2 kg. aardappelen, ½ dl. melk, zout, peper, nootmuskaat, 25 gr. boter, paneermeel, vet of boter voor het bakken.

Kook de aardappelen in water met zout gaar, stamp ze fijn en vermeng ze met melk, zout, peper, nootmuskaat en boter. Klop de purée luchtig. Vorm van de massa vervolgens niet te groote ballen en wentel ze door paneermeel. Bak de aardappelkoekjes in het vet of de boter bruin.

STOKVISCHSTAMPPOT (4 PERSONEN)

250 gr. stokvisch, 1½ kg. aardappelen, 150 gr. rijst, 3 groote uien, zout, peper, mosterd, 50 gr. boter of vet, 7 dl. water.

Leg de aardappelen, de in schijven gesneden uien, de rijst, de geweekte stokvisch en de boter met het zout in een pan met dikken bodem. Giet het water erop en kook den stamppot in ongeveer 2 uur op een zacht vuurtje gaar. Stamp de massa door elkaar en maak den stokvischstamppot op smaak met peper en mosterd.

GORT MET ROZIJNEN (4 PERSONEN)

150 gr. gort, 75 gr. rozijnen, een snufje zout, 1 liter water, boter en suiker naar smaak. Wasch de gort in ruim water en laat ze vervolgens 'n paar uren weken. Zet de gort met het weekwater en het zout op en laat ze ongeveer 1 uur op een zacht vuurtje koken. Wasch de rozijnen in lauw water en voeg ze aan de gort toe. Kook alles samen nog ongeveer 3 kwartier. Presenteer de gort met boter en suiker.

50% van Uw uiterlijk
wordt bepaald door Uw teint. Velouty de Dixor is het wonderbaarlijke product, dat U een ideale teint geeft.

VELOUTY DE DIXOR

- vervangt crème en poeder
- maakt Uw teint mat en donzig
- geeft Uw gelaat 'n bekoorlijk, natuurlijk aanzien

6 modelkleuren: blanche, naturelle, ivoire, ocre, pêche en soleil-doré.

VELOUTY DE DIXOR

★
Imp. voor Ned. N.V. v. d. Laaken's Handel Mij.
Amsterdam - Leidschekade 98 - Tel. 36372

Zend ons 25 cts. aan postzegels en U ontvangt een etui met 3 tuben van de 3 voornaamste kleuren.

Rinso
„OVERVET”

DE VOORAANSTAANDE
FABRIKANTEN VAN
WASMACHINES ADVISEREN
GEBRUIK ALLÉÉN RINSO!

BEE-VAC

NIET VERHOOGDE PRIJS SLECHTS 12 ½ CT. PER PAK

R 55-0141

Zuiver natuurproduct

**STERK
ELASTISCH
KLEURECHT**

Gütermann's Naai zijde

LET OP HET HANDELSMERK: HET SCHAAKBORD!

